

Lược Đoạt (Cướp Đoạt)

Contents

Lược Đoạt (Cướp Đoạt)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	19
4. Chương 4	24
5. Chương 5	32
6. Chương 6	39
7. Chương 7	48
8. Chương 8	56
9. Chương 9	62
10. Chương 10	68
11. Chương 11	72
12. Chương 12	80
13. Chương 13	86
14. Chương 14	95
15. Chương 15	101
16. Chương 16	111

Lược Đoạt (Cướp Đoạt)

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, hắc đạo, cường thủ hào đoạt, mỹ công khốc thụ, trước ngược sau ngọt, niên hạ công, đại thúc thụ. Tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luoc-doat-cuop-doat>

1. Chương 1

Tháng 7 mùa hạ, cả bầu trời không một án mây, nắng gắt chiếu xuống mặt đất nóng hừng hực.

Ngã tư New York người xe đông nghịt, biển người rộn ràng hồi hả, tại nơi đô thị tràn ngập phồn hoa cùng hiện đại hóa này có một khu thương mại cao cấp mà ai cũng biết đến, chi phí thì cao đến mức người thường khó có thể gánh chịu nổi.

Buổi chiều luôn đặc biệt cảm thấy buồn ngủ, lười biếng khiến con người ta cũng không hào hứng muốn đi dạo phố, bất quá, luôn luôn có những con người ngoại lệ.

“Lão Đại, tại sao lại đột nhiên muốn mua đồ trong lúc này?” Một người da đen cao lớn đi theo sau lưng một nam nhân tóc đỏ hỏi một cách nghi ngờ, làn da ngăm đen chất đầy sự kinh ngạc, trên cánh tay trắng kiện

họa những hình xăm dọa người.

“Sao nào? Ta mua không nổi có phải không? Lão tử ta nhiều tiền không được sao?” Nam nhân tóc đỏ đi phía trước nhìn xéo mắt thủ hạ sau lưng, những sợi tóc đỏ ngắn bay tán loạn cùng khoe miệng giễu cợt đều toát ra mùi vị không thể kiềm chế được.

Dựa theo hình dạng khuôn mặt cùng đồng tử đen nhánh của nam nhân tóc đỏ thì có lẽ y mang dòng máu Đông Phương, kỳ quái chính là màu tóc đỏ, mà màu tóc kia rất đẹp thoát nhìn không giống như nhuộm, màu sắc rất tự nhiên, sợi tóc cũng rất mềm mại.

Da thịt thường xuyên phơi nắng hiện lên màu lúa mạch, dáng người to lớn rắn chắc nhưng cơ bắp không tính là cuộn cuộn, ánh mắt mang theo sự phóng khoáng cùng ngang bướng khiến người ta dễ dàng nhận ra y rất tùy tính. Khí chất trải qua sự rèn luyện nhiều tạo thành mị lực khiến nữ nhân say mê, nhất là y tản mát ra một ngọn lửa mà cảm giác, rất chói mắt, trong đám đông liếc mắt một cái đã có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác.

“Ồ? Vậy tiền thiếu nợ đánh bài lần trước có thể trả cho ta được không?” Người da đen lập tức nịnh bợ hỏi. Nói ra cũng không ai tin, Lục Hạo Lập, đường đường là Lão Đại của Hồng Dương Bang có một thói quen rất kì quái, chơi bài thua tiền rất thích thiếu nợ ghi sổ, rõ ràng có tiền cũng không trả.

Lục Hạo Lập hào sảng vỗ bả vai thủ hạ, nói rất nghiêm chỉnh: “Hải Ân a, người cũng biết ta còn muốn nuôi con, người không biết xấu hổ cứ đòi tiền ta? Dù gì con ta đối với người tốt như vậy...” vừa nói vừa đập vô ngực của hắn, ánh mắt hỏi thăm hắn thật có lương tâm hay không.

Một thủ hạ trắng nõn lịch sự khác là Hill không mẫn không nhạt nhắc nhở: “Lão Đại. Tiền của người đủ Kỳ thiếu gia sống tốt nhất trong mấy cuộc đời.” Kỳ thật cái này cũng thật là cổ quái, nếu như nói Lục Hạo Lập keo kiệt không trả tiền, nhưng trên thực tế y đối với tiền cũng không phải rất để ý, nhưng y lại không chịu trả tiền thua, cố gắng không nhận thua thì đúng hơn a.

“Người trẻ tuổi a, Trung Quốc có câu ngạn ngữ “Khiếu thiên hữu bất trắc chi phong vân”, ta đương nhiên phải đề phòng rồi.” Lục Hạo Lập giáo huấn một cách nghiêm túc, thu hồi cánh tay đang khoát lên vai Hải Ân.

Khiếu thiên hữu bất trắc chi phong vân: Có hỏi ông trời cũng không thể đoán được làn gió án mây, ý nói không thể lường trước chuyện sắp xảy ra.

Người trẻ tuổi? Hill cùng Hải Ân hai mắt nhìn nhau, lắc đầu, trời biết Lục Hạo Lập y mới ba mươi hai tuổi, bọn họ cũng chỉ nhỏ hơn y một tuổi mà thôi.

Hai người tiếp tục đi theo hắn, kỳ thật truy khoản nợ đánh cuộc cũng chỉ là nói đùa, năm đó lúc Hải Ân gặp chuyện không may, Lục Hạo Lập dứt khoát đưa cho Hải Ân một món tiền mà con số đó hắn còn không rõ.

Bọn họ một đường đi bộ đến Thương Thành lớn nhất để mua sắm, trong đây có quần áo trang sức tinh hoa nhất đến nhà cửa cái gì cũng có, bất quá, khi bọn hắn muốn đi vào thì phát hiện nơi này bị phong tỏa.

Tòa cao ốc chọc trời hơn mười tầng vững chắc, nhưng đồ sộ, trước cửa lớn Thương Thành còn có một cỗ xe màu đen có rèm che cùng cảnh vệ rất đông, không khí rất nặng nề.

“Là ai a? Phô trương lớn như vậy.” Hải Ân nghi hoặc hỏi, ba người đứng ở ngã tư đối diện khu mua sắm quan sát.

Nhún vai không chút hứng thú, Lục Hạo Lập tự nhận gặp xui xẻo trả lời: “Xem ra muốn giúp Kỳ mua chút gì đó cũng không được, chúng ta trở về đi.” Mấy ngày nữa là sinh nhật của đứa con, vì muốn chọn cho nó một món quà mà đặc biệt bỏ một ngày làm việc, ai ngờ công cốc, thật không biết là ai ăn no rừng mỡ đi dạo trong thành phố mà cũng phải bao hết, ai, lúc này.

“Lão Đại, bọn họ giả thói nhà giàu, vậy mới kêu là dân có tiền.” Hải Ân khoa tay múa chân vài cái trêu chọc Lục Hạo Lập, đối với bọn họ mà nói, bọn họ không chỉ có quan hệ là bang chủ cùng thủ hạ, còn là những huynh đệ đã nhiều năm xuất sinh nhập tử, cho nên ở hội nghị thường kỳ cũng không hề chịu ảnh hưởng mà còn vui đùa với nhau.

“Đúng đó đúng đó, ta con mẹ nó nghèo muốn điên luôn, nói nhiều làm gì, đi giúp cưỡi xe máy đến đây.” Lục Hạo Lập giả vờ giận xịu mặt cho Hải Ân một quyền, lười đi bộ nên kêu hần đi qua hai con đường chạy xe máy phân khối lớn đến đây.

Hải Ân hắc hắc vài tiếng sau đó đi dọc về đường cũ. Lục Hạo Lập lưng tựa tường đưa tay cắm vào trong túi áo, còn Hill thì im lặng đứng bên cạnh hần, nhìn người đến người đi, sau đó một tiếng huýt sáo cắt đứt dòng trầm tư của y, nghiêng đầu xem xét, quả nhiên, người nào đó lại bắt đầu dụ dỗ.

“Người đang ở đây huýt sáo ai?” Một nữ lang tóc vàng dáng người nóng bỏng đang dừng lại phía trước Lục Hạo Lập, hé mở ra cổ áo trễ sâu để lộ bộ ngực sữa trắng như tuyết, rất gợi cảm, nàng mới lưu ý đến Lục Hạo Lập.

Nhìn ra ý tứ của nữ nhân này, Lục Hạo Lập lỗ mãng nâng chiếc cằm khéo léo của nàng lên, ghé vào bên môi nàng khẽ cười nói: “Người nói đi? Trừ người ra còn ai nào?” cũng không phải là y coi trọng bản thân mình, chỉ là bề ngoài của y rất được đám nữ nhân ưa chuộng, cho nên y rất yêu mến nữ nhân, nhất là Đại mỹ nhân. Đối với ánh mắt của Lục Hạo Lập, nghe lời nói khiêu khích của y, đối với sự đồng ý của nam nhân vị nữ nhân này phát hiện bản thân mình lại không nhận được mà tim đập nhanh.

“Điện thoại của ta, buổi tối tìm ta.” Nàng vừa hôn Lục Hạo Lập vừa lưu lại điện thoại rồi hơi đỏ mặt bỏ đi.

Nữ nhân vừa đi không lâu, Lục Hạo Lập ý tứ vẫn còn liếm liếm cánh môi, lấy mảnh giấy ghi điện thoại của nữ nhân kia vào thành một cục vứt đi.

“Không vừa mắt sao?” Hill kéo nụ cười nhẹ, hỏi.

Lục Hạo Lập từ trong túi tiền móc ra thuốc lá, ném cho Hill một điếu sau đó đáp: “Ta chính là rất hiểu, có một số nữ nhân không thể trên chộc. Các nàng đã nghiêm túc thật sự thì chính là tai nạn chết người.” Y cảm giác mình rất có lương tâm. Trên thế giới này vẫn chưa xuất hiện một nữ nhân có thể khiến y toàn tâm toàn ý đối đãi, kể cả mẹ ruột của Lục Dĩ Kỳ, nhưng đã từng có một người tương đối đặc biệt, đáng tiếc đã thành tình nhân của người khác.

Trong lòng y. Đứa con là nhất, bằng hữu huynh đệ đứng thứ hai, kẻ thù đứng thứ ba, sau đó cũng không rảnh rỗi quan tâm đến người khác.

Hill đối với ý kiến của y không hề phản bác, chỉ duy trì cái mỉm cười vô hại của hần, đứng thẳng lên nói: “Ta cũng đi lấy xe trước, để Hải Ân lấy xe giao cho người xong ta sẽ chở hần về.”

“Đi đi, đi đi.” Lục Hạo Lập phất tay đuổi ruồi, ngoài miệng vẫn ngâm diếu thuốc. Đối diện với cửa chính khu mua sắm, Lục Hạo Lập châm thuốc hút, dựa tường quan sát ánh mắt đề phòng không thiện cảm của đám cảnh vệ kia, may may không thêm để ý.

Tổ chất của đám cảnh vệ đều rất cao, hơn nữa cực kỳ chuyên nghiệp, xem ra thân phận người bên trong tuyệt đối không đơn giản, Lục Hạo Lập đứng đợi rồi phân tích, đội hình như vậy gọi cho y nhớ về quá khứ.

Y là người Hoa, trước kia y cũng bằng hữu tri kỷ kế thừa tổ chức của các cha chú sáng tạo ra, “Diệp Huyết”, là một trong mười tập đoàn lớn trên thế giới, đứng đầu Châu Á, chủ yếu là giao dịch súng ống đạn dược, mặc dù không phải là tập đoàn lớn nhất thế giới, nhưng tuyệt đối không người nào có thể lấn áp được.

“Diệp Huyết”: Diệp Huyết.

Bọn họ lúc đó tuổi trẻ khí thịnh trong tổ chức thi triển quyền cước, không đến vài năm đã khiến tổ chức khỏe mạnh gấp đôi, Thế nhưng tổ chức càng lớn, tánh mạng của bọn họ lại càng nguy hiểm, càng ngày càng nhiều người muốn mạng của bọn họ, khi đó bao tiêu phụ trách bảo vệ an toàn của bọn họ so với bây giờ trên phố cũng không ít là bao, vừa mới bắt đầu cũng không cảm thấy gì cả, thế nhưng dần dần y cảm thấy chịu không được, nhưng chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại.

Đến khi con của y do một nữ nhân mang thai bắt đầu sinh hạ, đó chính là Kỳ. Đứa con sinh ra khiến kế hoạch của y rối loạn, vốn y không quan tâm lắm đến tiểu hài tử, sinh cũng đã sinh, hơn nữa hài tử ngoài ý muốn đã khiến y nhìn đến một tương lai mới. Cứ như vậy chỉ trong hai tháng, đón nhận chuyện mẫu thân của Kỳ bị giết hại đã khiến y quyết định thoát ly tổ chức, vì đứa nhỏ.

Sau khi giải quyết tất cả vấn đề y liền mang theo đứa con phiêu du vượt biển đi tới New York – nước Mỹ, bắt đầu cuộc sống rời xa “Điệp Huyết”. Ở đây tạo dựng một hắc bang, nhưng giống một công ty nhiều hơn, y cũng một mực tuân theo tiêu chí quy mô của bang phái không cần lớn, nguyên tắc là quan hệ tốt với mọi người, sự thật cũng chứng minh y tương đối thành công, chạy đến địa bàn của người khác cũng không còn người muốn chém y.

“Hong Dương Bang” thật sự là bang phái kỳ quái, vĩnh viễn đều là một bang phái quy mô không lớn không nhỏ, cũng không có ai đi động nó, ngẫu nhiên còn thấy vị Lão Đại ra ngoài giúp đỡ xung quanh. So với lúc trước, y yêu mến cuộc sống bây giờ, tự do tự tại không bị gò bó.

Lục Hạo Lập trong lúc bất tri bất giác chìm vào dòng suy tưởng, đến khi tiếng xe máy gầm rú truyền đến, xoay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh khiến y không hề phát hiện trong Thương Thành bắt đầu tuôn ra một đám người. Dem xe dừng lại bên cạnh Lục Hạo Lập, Hải Ân tắt máy xuống xe rút... ra xe chìa khóa xe đưa cho y, đây cũng là điểm cổ quái của Lục Hạo Lập, chạy xe máy nhất định phải do tự bản thân khởi động cơ, không có lý do, chỉ là thích cảm giác kia mà thôi.

“Lão Đại, thói quen của người thật sự có điểm phiền toái.” Hải Ân nhỏ giọng nói thầm.

“Ha ha, ta cao hứng, ta thích, ta muốn làm vậy, người muốn thế nào?” Lục Hạo Lập một tay vén tóc, tay kia cầm chìa khóa hất nhẹ, nghe Hải Ân đối với y phản nản, tâm tình không tồi nên cười sảng khoái.

Mà một màn như vậy chiếu rõ ràng vào ánh mắt của người mới đi ra từ Thương Thành. Chính là Roth Virginia Jett DeFils đi ở chính giữa.

Ánh nắng mãnh liệt bao phủ cả con đường rộng lớn, Roth vừa đi khỏi khu thương mại đột nhiên phát hiện đối diện trước mặt là một màu đỏ rất bắt mắt, con người màu lam của hắn liếc về phía ấy, nhìn thấy xong hơi chút giật mình.

Màu tóc bắt mắt đó là của một nam nhân, một thân quân áo màu đen rất bình thường, biểu tình trên khuôn mặt y là biểu tình đường hoàng sáng khoái không chút che giấu mà Roth tuyệt đối không bao giờ có, ngũ quan kiên cường hoàn toàn bất đồng so với sự tuấn mỹ của hắn, Roth từ trong ánh mắt của người kia đọc được sự tự do tự tại không hề bị cản trở cũng sự nồng nhiệt cháy bỏng, rất chói mắt.

Lục Hạo Lập rất nhạy cảm nhanh chóng phát hiện có người đang dò xét hắn, ánh mắt nghênh tiếng có tính phản xạ sau đó có chút kinh hãi, thoáng hoảng hốt khiến chìa khóa rơi xuống phát ra tiếng “khanh” thanh thúy.

Cảnh vệ vây quanh một người nam nhân, ước chừng có mười mấy mỹ nhân tuyệt sắc ăn mặc đủ dạng đi theo phía sau, nhưng dù nhiều người đứng giữa như vậy, liếc nhìn một cái lập tức lưu ý đến vị nam nhân đứng giữa, tóc dài màu đen thẳng sau lưng, tây trang màu trắng hoàn toàn khác biệt với Lục Hạo Lập, màu da trắng nõn làm nổi bật màu mắt lam, mặt biểu tình vô cảm khiến Lục Hạo Lập cảm giác hắn rất vênh váo hung hăng cùng một loại hàn ý lạnh thấu xương, rất cao ngạo.

Bốn mắt tiếp xúc, ánh mắt giao thoa, xem nhẹ tất cả mọi người xung quanh, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, cùng phát sinh ra sự bài xích. Kinh thường, Roth đối với Lục Hạo Lập cảm thấy rất chướng mắt, đặc biệt sự tùy hứng của y, nhìn y lại phát sinh dục vọng muốn tiêu diệt.

Khó chịu, Lục Hạo Lập đối với Roth cảm thấy rất căm tức, đặc biệt y rất xem thường bộ dáng của hắn, bộ dạng như vậy khiến y bắt đầu sinh chán ghét. Roth dời mắt trước tiên, sau đó ngồi trên xe, tuy hắn rất tùy tâm sở dục, nhưng cũng không đến mức vô duyên vô cớ giết người trên đường.

“Cái gì vậy chứ? Loại ánh mắt đó nhìn rất chán ghét.” Lục Hạo Lập cười khúc khích, nói khê với Hải Ân, xua tan tâm trạng vừa rồi khi cùng người nọ nhìn nhau mà bắt đầu tìm lại cảm giác thoải mái, bất quá, nam nhân cũng rất tuấn tú, lần đầu chứng kiến một nam nhân trong nhu có cương như vậy.

Hải Ân cúi người nhặt chìa khóa xe, đưa cho Lục Hạo Lập vừa có ý định mở miệng thì, lại ngoài ý muốn nhìn thấy một người.

“Lão Đại, vị kia là Mimi tiểu thư, mau nhìn a, người cuối cùng phía bên tay phải.” Hải Ân giật mình lấy cánh tay Lục Hạo Lập, lại không dám quá mức vô lễ chỉ về phía nữ nhân kia.

Lục Hạo Lập nhìn theo hướng Hải Ân nói, một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ thoát tục đối diện phía y, quả thật là Mimi, một nữ nhân từng khiến y cảm thấy rất đặc biệt. Nàng hiển nhiên cũng trông thấy y, khẽ cắn môi dưới có điểm lã chã chực khóc, mang một vẻ mặt không muốn ngồi lên xe limousine. Cảnh vệ lui lại, cỗ xe tạo thành một đội ngũ chạy về phía bắc, trùng trùng điệp điệp, người qua đường rúi rít tăng tốc.

“Xem ra nàng quả thật cũng không ổn lắm.” Sau khi bọn hắn đi xa Lục Hạo Lập tiếc hận than thở, nếu như nàng quả thật tốt thì sẽ không biểu lộ ra vẻ mặt như vậy.

Hải Ân cố ý đào bới vết sẹo của y hỏi: “Đau lòng? Lão Đại, người còn chưa hết hi vọng a?”

“Đau lòng sao? Đều là những chuyện cũ ai còn nhớ chứ, đã nói bao nhiêu lần là ta với nàng cái gì cũng không có, ta trước kia không hề ăn nằm với nàng.” Lục Hạo Lập gào thét giải thích, trừng mắt với Hải Ân.

“Có không đó? Năm đó người đối Mimi tiểu thư không phải rất tốt sao?” Hải Ân lạnh lạnh tiếp tục kích thích y, không hề e ngại chuyện y sẽ tức giận.

“Ta lỗ vốn thiệt thòi chết mất, nhiều lắm đến cuối cùng cũng chỉ có hôn môi thôi, nàng đã thành nữ nhân của người khác.” Lục Hạo Lập đem sự tình tận lực tô son trát phấn, khi đó y đã muốn kết hôn với Mimi, bởi vì nàng có tính cách rất thuần chân, hơn nữa lại là nữ nhân có ơn với y, rất hợp với đứa con, đáng tiếc, cuối cùng cũng không thể khai hoa kết quả, lãng tử cuối cùng vẫn phiêu bạt.

“Người không chịu thiệt tình?” Lục Hạo Lập cười, lấy tay che ánh mặt trời chói mắt, trả lời: “Cũng không phải không chịu thiệt tình hay tâm không đúng, nàng trước kia là một cô gái tốt. Bất quá, người cũng nên biết rõ vừa rồi những người kia là ai chứ.” Ánh mắt lạnh lẽo khép lại tối tăm, không thể tưởng được lại cùng hắn đối mặt.

Người của gia tộc DeFils, có lẽ là thủ lĩnh có thân phận địa vị tối cao, khó trách vẻ mặt của hắn lại cao cao tại thượng.

Hải Ân gật đầu, hắn biết rõ Mimi tiểu thư trở thành tình nhân của thủ lĩnh tập đoàn gia tộc khổng lồ kia, chứng kiến Mimi tiểu thư, vừa rồi những người kia hẳn là người của DeFils.

Bắc Mỹ có một tập đoàn gia tộc cực kỳ hiển hách “DeFils”, tập đoàn này thế lực cùng tài lực ngay cả chính phủ cũng không dám đắc tội với bọn họ, tập đoàn DeFils tài chính chủ yếu là từ việc giao dịch thuốc phiện ngầm, nhưng phía dưới cũng có những công ty, nhà xưởng, tập đoàn tài chính bao gồm tất cả những ngành sản xuất chính quy trên thị trường, không hề nghi ngờ che khuất hắc đạo ngầm hoạt động trở thành tập đoàn đứng đầu trong mười tập đoàn trên thế giới.

“Đi thôi, từ nay về sau đừng nhắc đến Mimi, cũng đừng cùng tập đoàn DeFils có bất kỳ quan hệ gì.” Lục Hạo Lập khởi động xe máy mau chóng đuổi theo, y biết rõ thế lực của DeFils nhiều đến đâu, tác phong tàn khốc đến mức nào, cho dù tổ chức “Điệp Huyết” trước kia cũng khó có thể chống lại hắn, cho nên đối với DeFils y luôn luôn tránh xa, con đường bất đồng thì hành động cũng khác.

Hải Ân ở phía sau giơ chân hô: “Lão Đại... nón bảo hộ... người lại không mang nón bảo hộ.....” phát điên tranh thủ ngồi trên chiếc xe Hill vừa cười tới, bọn họ đuổi kịp thân ảnh tiêu sái kia, lần ngẫu nhiên gặp này, nhanh chóng bị Lục Hạo Lập quên lãng.

Ngày tám tháng bảy, hôm nay đối với Lục Hạo Lập mà nói quả thật là thời điểm quan trọng, sinh nhật mười tuổi đứa con của y, đúng ngày chủ nhật. Y đem đi động tất máy, ngoại trừ đứa con thì ai cũng không mang theo, hai phụ tử vòng quanh cả thành thị chơi một ngày.

Hoàng hôn dần dần buông xuống, mệt mỏi trở về. Hai người lê thân thể có chút mệt mỏi về nhà.

Bọn họ ở trong một tòa biệt thự khác, trong lúc này không phải rất xa hoa, hoa viên được trang trí gây cảm giác rất ấm áp, lúc này đèn đóm mỗi nhà đều đã bật sáng, ngọn đèn màu trắng màu vàng theo cửa sổ thủy tinh chiếu ra ngoài, cảm giác nhu hòa khiến những người chưa trở về nhà cũng cảm thấy một cổ ấm áp.

“Cha, ăn ngon no căng rồi.” Lục Dĩ Kỳ nghiêng bả đầu tục lên vai Lục Hạo Lập, khuôn mặt tròn giống như khuôn mặt Lục Hạo Lập thu nhỏ lại vậy.

Lục Hạo Lập vác nó trên lưng đi dọc theo con đường gạch men thông đến biệt thự của y, đùa cợt: “Ai bảo con ăn nhiều như vậy chứ, còn cái bánh ngọt trong tủ lạnh, để xem con ăn như thế nào.” Tiểu quỷ quơ chân

cười, nói: “Hắc hắc, có gì đâu a, ăn không hết thì có thể ném đi mà.”

Lục Hạo Lập liếc mắt nhìn nhìn nó, trả lời: “Cổ nhân có nói tham ô cùng lãng phí là phạm tội lớn nhất, hơn nữa, tiền của cha con là nhặt được chắc?”

“Vậy đưa cho Hải Ân thúc.” Lục Dĩ Kỳ híp mắt, lưng phụ thân nằm sấp rất thoải mái.

Nâng lông mày, Lục Hạo Lập nói: “Tiểu vương a, nguyên lai con xem Hải Ân là thùng rác sao.” Hải Ân rất thương nó. Lục Hạo Lập đột nhiên đồng tình với hắn.

“Không phải, nhà Hải Ân thúc có một con mèo thích ăn bánh ngọt nha.” Tiếng nói non nớt cố gắng giải thích.

“Cha tại sao không biết hắn có nuôi mèo.” Lục Hạo Lập tiếp tục câu chuyện nhằm chán.

“Có mà, không có lừa cha đâu.” Lục Dĩ Kỳ kiên trì.

“Hắn không có nuôi.” cố ý cùng hải tử giang thượng đích phủ quyết.

“Có mà, thật sự có mà.” Trong tiếng hoan hô cười đùa, hai người đều về đến tòa biệt thự kiểu châu Âu màu trắng đơn thuần, trước cửa nhà của Lục Hạo Lập xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

“Mimi? Em... làm đến có chuyện gì sao?” Lục Hạo Lập hơi giật mình, nghi hoặc nhìn trên chiếc bánh ngọt trên tay nàng, trong nội tâm sôi sục một chút, đoán được một chút.

“Đã lâu không gặp, Hạo Lập.” Mimi ôn nhu chào hỏi, mặc một chiếc váy liền màu nhạt, mái tóc đen vén ra sau để lộ chiếc cổ mảnh khảnh cùng da thịt vô cùng mịn màng, trên mặt trang điểm tự nhiên cùng trang sức trang nhã, giống như tinh linh xuống trần.

“Mimi tỷ tỷ, con là Kỳ a, tỷ còn nhớ con không?” Lục Dĩ Kỳ nghiêm mặt huy động cánh tay, nó đối với vị tỷ tỷ xinh đẹp này rất có ấn tượng. Lục Hạo Lập vỗ trán của nó, nửa thật nửa giả mắng: “Câm miệng, tiểu hải tử không được nói nhiều.” lục đạo không chế rất khó, không đánh nó đau.

“Ô, phụ thân hảo hung.” Lục Dĩ Kỳ mân miệng lên án, hai mắt linh động nhìn Mimi.

Mimi nét mặt tươi cười, biểu lộ thập phần hâm mộ, đã từng, nàng cũng từng có cơ hội có thể gia nhập vào cái gia đình này.

“Kỳ, tỷ đương nhiên nhớ rõ con nha, tỷ còn nhớ rõ hôm nay là sinh nhật của con, đặc biệt mua bánh ngọt tặng con nè.” Mimi nhẹ vỗ về tóc Lục Dĩ Kỳ, thuận tiện quơ quơ bánh ngọt trong tay.

“.....” Lục Dĩ Kỳ khó xử, trong nhà nó cũng có một cái, Lục Hạo Lập hợp thời vì nó giải vây, y đem hải tử buông xuống rồi lấy ra chìa khóa mở cửa, mời: “Mimi, trước hãy vào nhà ngồi một chút a.”

“Được, cảm ơn.” Giọng nói ngọt ngào rất dễ nghe, vào cửa, Lục Dĩ Kỳ nhanh như chớp chui vào, Lục Hạo Lập thì tại tủ giày tìm dép lê.

“Ngại quá, bởi vì bình thường không có nữ nhân tới đây, cho nên trong nhà đều là dép lê của nam.” Lục Hạo Lập lễ phép thật có lỗi, trái ngược với bản tính hữu lễ mà lạnh nhạt.

“Không sao, em không mang dép lê cũng không sao.” Mimi cũng cảm giác y bất đồng, lòng chua xót đồng thời an ủi mình không cần phải nổi giận, hơn nữa, từ trong câu nói của Lục Hạo Lập nàng nghe được tin tức rất tốt.

Lục Hạo Lập chỉ đem nàng vào nhà trong. Sau đó ngâm cho nàng một ly nước trà, tiếp nhận bánh ngọt trong tay nàng mang đi cất.

Ngồi ở ghế salon trong phòng khách, Mimi nhìn chung quanh thoáng một cái, nói: “Hạo Lập, ở đây thay đổi nhiều quá.” Duy nhất không biến đổi hay có lẽ là phong cách vô cùng đơn giản, so với khu nhà cấp cao xa xỉ của nhà DeFils quả thực khác nhau một trời một vực, hiện tại cảm thấy chất phác ngược lại khiến con người ta thoải mái.

“Có sửa chữa qua, em ở cửa chờ bao lâu rồi?” Lục Hạo Lập hữu ý vô ý cắt đứt nàng ôn chuyện.

“Không lâu đâu, em cũng vừa tới.” Mimi giấu diếm tình hình thực tế, trên thực tế nàng từ buổi trưa chờ tới tận bây giờ, “Anh gần đây thế nào?”

“Vẫn như cũ.” không gần không xa cùng nàng đi vòng vèo, Lục Hạo Lập đối đãi như bằng hữu bình thường, đột ngột, hai người cùng lâm vào trầm mặc xấu hổ. Mimi muốn nói lại thôi, Lục Hạo Lập là yên lặng theo dõi chuyển biến.

“Chúng ta đi ra ngoài một chút a, em có chút việc muốn nói với anh.” Mimi vẫn kiềm chế không ngừng đề nghị, ánh mắt lập loè sự khát vọng, Lục Hạo Lập đoán được bảy phần điều nàng muốn nói, nói chuyện cũng tốt, miễn đừng gây phiền toái.

“Kỳ, cha đi ra ngoài một chút, con hảo hảo giữ nhà.” Trước khi đóng cửa, Lục Hạo Lập đề cao âm lượng phân phó.

“Hảo, con biết mà.”

Hai người đều có tâm sự đi ra ngoài hoa viên, gió đêm mát mẻ thổi qua, tuy nhiên vẫn kém hơn phòng có máy điều hòa mát mẻ, nhưng cũng giảm đi nhiệt độ nóng bức của mùa hè.

“Mimi, em muốn nói gì?” Đi đến ghế đá trong hoa viên, Lục Hạo Lập đi thẳng vào vấn đề, ở thời điểm hiện tại không ai có thể nói chuyện tương đối dễ dàng.

Hít sâu một hơi, Mimi trịnh trọng hỏi: “Chúng ta... chúng ta còn có cơ hội không?” nhìn Lục Hạo Lập, cảm giác trước đây như sống lại, lửa nóng như trước, y để người ta tiếp xúc với y phảng phất cảm thấy tựa như tiếp xúc với thái dương, sinh động mãnh liệt.

“Không thể.” Lục Hạo Lập chém đinh chặt sắt một điểm uyển chuyển đều không có.

Dù đã cố tình chuẩn bị, Mimi vẫn cảm thấy bị thương, truy vấn: “Vì sao? Anh vẫn còn trách em sao? Anh biết đây là ý của phụ thân em mà, em đối với Roth.....”

“Ngừng, lời nói dối không cần nói nữa đâu,...” Lục Hạo Lập ngăn cản những lời nàng đang kích động muốn thổ lộ, không phải phản nộ, mà là chịu không nổi, bực bội vò rối đám tóc đỏ, “Mimi, với giao tình mà chúng ta đã có, em còn muốn dùng những lời này hù anh sao?” rốt cuộc cái gì đã làm biến đổi nàng? Nhớ rõ trước kia nàng rất đơn thuần.

Mimi lập tức hổ thẹn, giọt lệ óng ánh theo cặp mắt to xinh đẹp chảy xuống, hối hận: “Đúng, khi đó là em tự mình thỉnh cầu được tiếp cận Tư, khi đó trong lòng em hẳn giống như là một vương tử hoàn mỹ, thế nhưng... Ô, thế nhưng...” nói không được, khóc càng lợi hại.

Lục Hạo Lập đỡ nàng ngồi trên ghế đá, đưa cho nàng khăn giấy an ủi, trong nội tâm rung động một chút, miêu tả của Mimi khiến y nhớ lại sự việc ngày hôm đó, Vương Tử? Nói thật thì cũng đúng là như vậy.

“Thế nhưng hẳn có rất nhiều tình nhân, không bao lâu thì em đã bị hấn chán, sau đó em thất sủng, nghĩ muốn trở về tìm anh.” Dem lời nói dối về hoàn cảnh của nàng cùng tâm tư nói ra, Lục Hạo Lập hiểu rất thấu đáo, nói rất bình thản.

Mimi nghe xong, cũng quên khóc, nhìn y mà không phản bác được, khó nén xấu hổ.

Nhìn phản ứng của nàng y biết mình nói đúng, thở dài, hít sâu rồi nói tiếp: “Chúng ta không có khả năng, trừ phi DeFils cho phép, nếu không em không thể rời đi hẳn, anh cũng không có khả năng cùng hấn tranh nữ nhân, hơn nữa cũng không muốn cùng hấn tranh.” Đối với Mimi, tình cảm thương tiếc đối với muội muội trước kia cũng đã sớm biến mất, khi đó muốn kết hôn với nàng nguyên nhân chính là muốn vì Kỳ tìm một mẫu thân tốt.

Lại khó có thể chịu được trầm mặc, Lục Hạo Lập nhìn nàng khóc thút thít hồi lâu, thở dài: “Đừng khóc, trả lời anh một vấn đề.” Ngữ khí của Lục Hạo Lập bỗng nhiên chuyển biến, nhẹ nhàng chuyện trò vui vẻ, sau đó nâng nàng đang sững sờ lên, vô lại hỏi: “Em cảm thấy hấn là vương tử, vậy anh đây là gì?” Cố tình làm ra biểu tình lãnh khốc.

Mimi thoáng cái bật cười trêu chọc, sau đó không cần nghĩ ngợi trả lời: “Kỳ sĩ.”

“Thật không công bình, hẳn chính là Vương tử tôn quý, còn anh là Kỵ thổ chết trận sa trường.” Lục Hạo Lập thấy nàng nở nụ cười cũng bắt đầu phàn nàn, sau đó thừa dịp nàng còn không để ý đã xuống lệnh đuổi khách: “Lúc trở về cẩn thận một chút, chuyện đêm nay đừng để ai biết, bằng không em và anh đều gặp phiền phức, hẹn gặp lại.” Nói xong thân sĩ ở trên trán nàng ấn xuống nụ hôn, không chút do dự xoay người rời đi, đưa lưng về phía nàng khoát khoát tay nói lời từ biệt.

Mimi đối với bóng lưng của y hô một câu: “Anh sợ hẳn?” nàng không dễ dàng buông tha, đây là cơ hội cuối cùng mà nàng có thể đạt được hạnh phúc.

“Anh còn có Kỳ cùng huynh đệ trong bang, nguy hại đến chuyện của bọn hắn anh không thể làm.” Không quay đầu lại tiêu sái ném ra những lời này, trước sau như một khinh cuồng.

Mimi nhìn thân ảnh màu đỏ dung nhập vào đêm tối, cuộc nói chuyện lần này khiến quyết tâm của nàng càng thêm kiên định, tuy nàng biết tình cảm trước kia của Lục Hạo Lập đối với nàng chỉ là thương chứ không phải tình yêu, nhưng nàng có cơ hội, dù sao phụ thân nàng đối Lục Hạo Lập có ân, hơn nữa hiện tại nàng là nữ nhân thất sủng, Roth sẽ không quản nàng.

Chỉ cần Lục Hạo Lập giúp nàng, nàng có thể nắm được tự do, nữ nhân tính toán tốt hết thấy tin tưởng tràn đầy mang giày cao gót rời đi, lại không biết cái nàng gọi là truy cầu tự do là kíp nổ của ngòi nổ khiến mọi chuyện chuyển biến tất cả.

2. Chương 2

Liên tục đến thăm hỏi, nàng mỗi ngày đều đến, Lục Hạo Lập thất bại đứng nhìn Mimi bận rộn trong phòng bếp, đầu đầu muốn phát nổ, lại ngại giao tình qua lại không có biện pháp thực nhả tâm để cự tuyệt nàng.

“Kỳ hôm nay không về, em đừng làm nhiều quá.” Lục Hạo Lập an ủi mình chuyện đã đến vậy rồi, đứng trước bàn ăn nhắc nhở, cảm khái quả nhiên là có nữ nhân thì có khác.

“Hạo Lập.....” Mimi bưng tảng thịt bò đi ra, sau khi đặt ở trên bàn cơm đột nhiên từ phía sau lưng ôm lấy eo Lục Hạo Lập, thân thể mềm mại dán sát vào y, cảm giác tình tường được đường cong nữ tính mềm mại đầy đặn, nếu như nói không có cảm giác tuyệt đối là không thể nào, đặc biệt Lục Hạo Lập lại là loại người quen dạng *** phóng túng, chỉ là, trong lòng y hiểu rõ không thể vượt qua.

“Mimi, đừng như vậy.” Lục Hạo Lập quát khẽ, đem mỹ nhân như nàng tổng ra khỏi lòng ngực rõ ràng như vậy, thật sự là lần đầu tiên trong đời.

Cổ chấp lắc đầu, nàng ôm càng chặt: “Không có ai phát hiện đâu, anh trước kia cũng rất muốn em mà, không phải sao?” khiêu khích vụn vặt thủy eo, bộ ngực cùng người can đảm hướng sau lưng y dán vào.

Không thể nhịn được nữa xoay người lại chế trụ cánh tay của nàng kéo nàng ra, vịn lại bờ vai của nàng không cho nàng tiến gần thêm nữa, đầu có thể nào trông thấy phần mông còn cao hừng hực mà nhảy vào, y cũng không muốn tham lam nhất thời mà chuốc lấy lấy phiền toái không cần thiết.

“Coi là tình nhân thất sủng, nhưng đãi ngộ ở DeFils nhất định rất ưu việt, tại sao em muốn rời đi?” Lục Hạo Lập gãi gãi đầu khó hiểu, đối diện với khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng bất đắc dĩ hỏi.

“Tại sao a? Em đã sớm muốn đi, chỉ chưa dám cùng Roth nói rõ.” Điềm đạm đáng yêu đối với Lục Hạo Lập, mặt Mimi lộ vẻ đau thương khẩn cầu xin tha thứ: “Ở đó toàn người lừa ta gạt khiến em cảm thấy mệt mỏi quá, em thật hối hận, Hạo Lập, chúng ta một lần nữa bắt đầu được không?” biết rõ nàng có lẽ sẽ gây cho Lục Hạo Lập nhiều phiền toái, vô sỉ cũng tốt, hèn hạ cũng tốt, bây giờ có thể giúp nàng chỉ có y.

Thiên kim tiểu thư như Mimi lại có thể vì chuyện này mà không để ý hình tượng như vậy, Lục Hạo Lập nhất thời không biết phản ứng thế nào, dù sao trước đây y cũng rất thương nàng, hiện tại thấy nàng như vậy tránh không được muốn giúp nàng một tay, huống hồ y cũng thiếu nợ phụ thân của Mimi rất nhiều chuyện.

“Nếu như em thật sự muốn rời đi, anh có thể cố hết sức giúp em, mấy ngày nữa là đến tiệc sinh nhật của Lão phu nhân Rusty anh sẽ tham gia, người của gia tộc DeFils có lẽ cũng sẽ tham dự, đến lúc đó anh sẽ thỉnh Lão phu nhân thương lượng với hân vài câu.” Lục Hạo Lập nhẹ lau rơi nằng khốe mắt đích bọt nước, lắc đầu than nhẹ, Lão Đại ca a. Đối với nữ nhi bảo bối của người ta khả năng giúp đỡ thì giúp a.

Mimi nắm lấy tay Lục Hạo Lập, chờ mong hỏi: “Có ích không? Em chỉ là tình phụ, hay là như phụ thân em nói hưởng Roth bồi tội kiếm người khác thay thế...”

“Nếu như đúng như vậy, nhà của em không chỉ còn lại mình em sống sót a, em ở lại DeFils đã sớm không còn ý nghĩa.” Chuyện này đã làm cho Lục Hạo Lập nhìn thấy sự tàn nhẫn của hân, cái người gọi là Roth kia, nhất định sẽ đuổi tận giết tuyệt.

Mimi cúi đầu run rẩy, nằng biết mình rất ích kỷ, nói quanh co: “Tại sao còn giúp em?” Nằng rất yêu mến Lục Hạo Lập, nhưng khi đó Roth xuất hiện mê hoặc nằng, hơn nữa, Lục Hạo Lập một câu nói để giữ lại nằng đều không nói.

“Em cũng biết phụ thân của em từng hỏi qua ý kiến của anh, anh có thể ngăn cản em đến tập đoàn DeFils, nhưng anh không làm như vậy, anh nghĩ em thật sự thương hân, để mọi chuyện đến ngày hôm nay cũng là trách nhiệm của anh.” Lục Hạo Lập trong giọng nói hơi áy náy, lần nữa cường điệu: “Ngày mai không cần phải đến đây, mọi chuyện cụ thể cứ chờ sau khi tiệc kết thúc, coi như anh đáp trả lại nhân tình của phụ thân em.”

Mimi thỏa hiệp gật đầu, rsau khi rời đi tập đoàn DeFils, cơ hội nằng có thể trở về đứng bên cạnh Lục Hạo Lập rất cao, còn đối với Roth, nằng đã sớm xem như mộng tưởng hảo huyền của tuổi trẻ.

Trước đêm gặp an bình yên tĩnh, ở bên trong tổng bộ của tập đoàn DeFils tòa nhà đồ sộ hùng vĩ đến mức có thể xem là “Tòa thành”, sự sợ hãi xuyên thấu màn đêm ôn nhu.

“Có nói hay không?” Roth không biểu lộ bất cứ cái gì hỏi, trong tay bày một đồng ảnh chụp, trang giấy cùng băng ghi âm, trong mắt tràn ngập sự khinh rẻ đối với Mimi không chút tình cảm. Trong thư phòng, một người vũ mị khôu gợi bả vai tuyệt bấu của Roth mà quyến rũ, cặp mắt lục câu nhân lập loè nhìn người bị hại có chút hả hê, mà Mimi nghiêm mặt trắng bệch ngã ngồi trên tấm thảm trên mặt đất, cảnh vệ chờ lệnh đứng đầy gian phòng, tùy thời chuẩn bị nổ súng xử quyết nằng.

“Người bán đứng ta, Fany, người rõ ràng bán đứng ta.” Mimi khó có thể tin được nhìn ả, có chết thậm chí cũng không hề nghĩ người mà cô tín nhiệm nhất hội lại có thể phản bội nằng, sự tình tại sao lại như vậy? Rõ ràng rất thuận lợi, rõ ràng chỉ còn thiếu một bước mà thôi!

“Đừng nói khó nghe như vậy, là người quá ngu ngốc.” Fany cười tươi phủ nhận, vui vẻ ngồi trên đùi Roth làm nằng, thấy hân không phản đối thì đem tay vòng qua cổ hân, hưởng thụ khuôn ngực của hân.

Tuyệt vọng khiến Mimi khẩn trương sợ hãi, ánh mắt Roth lạnh như băng nhìn không rõ tâm tình khiến nằng gần như mất đi hô hấp.

“Roth, buông tha em, van cầu anh, để cho em rời khỏi đây, dù sao cha em cùng huynh trưởng cũng đã chết rồi, anh cũng chán ghét em, để cho em rời đi, van cầu anh mà.” Cái gì cũng bất chấp, Mimi quỵ leo đến bên chân Roth, run như cây sậy lôi kéo ống quần của hân cầu khẩn, sự phản bội của bạn bè tốt khiến cho người có bản tính đơn thuần như cô cảm thấy nơi tràn ngập âm mưu này thật đáng sợ. Cô muốn trở lại như trước kia, trở lại về thời gian có thể ngồi sau xe máy của Hạo Lập chạy trên đường cho cảnh sát giao thông rượt theo, tòa thành này cùng Vương Tử, cho tới bây giờ đều không thuộc về nằng.

Roth tay chống cằm như là rất buồn rầu, mang theo ngữ điệu nghi hoặc hỏi: “Bỏ qua cho người? Có thể, nhưng với điều kiện là người phải tự tay giết chết nam nhân này, có làm hay không?” hân không hề nhớ rõ tên của nữ nhân này.

“Không cần!” Mimi sợ tới mức kêu to, trừng lớn mắt liều mạng lắc đầu, nếu như hại Lục Hạo Lập cô cũng sống không nổi, “Chuyện này không liên quan đến anh ấy, Roth, thật sự không liên quan đến anh ấy, chúng tôi không hề có gì với nhau.”

“Hai con đường, người chết hoặc là y chết.” Roth nói rất bình tĩnh, một điểm gọn sóng đều không có, chỉ có chút không kiên nhẫn, hân nghĩ nữ nhân này sẽ chọn giết nam nhân kia, con người rất ích kỷ không phải

sao?

Lơ dăng, ánh mắt Roth dừng lại trên tấm ảnh nửa thân trên của người kia, trong tấm ảnh tiểu dung của y cùng ngày đó đều như nhau, thoạt nhìn vừa rất đặc ý vừa ngang ngược.

Roth bỗng dưng có chút quái dị, không biết vì sao hắn đối với người kia cảm giác luôn nhớ rất rõ ràng, vốn hắn không có ý định tự mình xử lý chuyện này, sau khi nhìn thấy ảnh chụp, trong nội tâm có một sự xôn xao khó hiểu thúc đẩy hắn tiếp nhận túi văn kiện kia.

Thống khổ ôm đầu, Mimi nhìn qua khuôn mặt cao quý tuấn mỹ của Roth, hắn vẫn mê người như vậy, cứ như vậy mà động lòng người, thế nhưng hắn không hề có một chút nhiệt độ nào cả. Cảm giác so với hàn băng còn lạnh hơn.

“Vây giết ta đi.” Sau nửa ngày, Mimi buông cánh tay đang níu lấy ống quần của Roth ra, thở sâu một ngụm, mỗi chữ mỗi câu, chậm rãi lau nước mắt, cô chịu đủ rồi.

Câu trả lời của cô khiến Roth sửng sốt, vài giây sau là giận dữ, không chút nào thương hương tiếc ngọc ném nữ nhân đang ngồi trên đùi ra, tốt lắm hắn rõ ràng đoán sai rồi. Người nam nhân kia làm cái gì mà có thể khiến nữ nhân của hắn vì y mà đi tìm cái chết? Cho dù nữ nhân này hắn không cần nữa, thế nhưng món đồ hắn không cần thì thà hủy diệt cũng không cho phép chuyện như vậy phát sinh, nữ nhân của hắn yêu nam nhân khác, đây là sự sỉ nhục lớn nhất của hắn.

“Thật cảm động, đã vậy, nói nguyên nhân người nguyện ý hy sinh a, ta có gì không bằng nam nhân kia.” Giọng Roth rất nặng, bao hàm nguy hiểm cùng sát khí.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, thủ lĩnh rất ít khi phát giận, hắn đối với chuyện gì đều là lãnh đạm mà xử lý, cho dù có người phản bội tập đoàn cũng như vậy, nhưng bây giờ hắn..... vì một nữ nhân mà thôi, không phải chứ?

Mimi ngốc ngớ người lơ dăng nói: “Y có thể khiến ta hy vọng cùng ôn hòa.” Buông xuống không giẫy dụa nhắm mắt lại chờ đợi tử vong.

Tạo niềm hy vọng? Roth lại nghĩ tới người nam nhân kia vẻ mặt liêu lĩnh, sau đó cảm giác quái dị lại hiển hiện, còn có chuyện đáng sỉ nhục lần này, lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân này suy nghĩ của hắn đã bị chà đạp, thật phiền chán, sự hung bạo không rõ nguyên căn đột nhiên bốc lên, cuối cùng nhu hợp thành một cổ dục vọng phá hủy mãnh liệt, đồng thời cảm thấy hứng phấn trước đây chưa từng có, muốn đem người nam nhân này phá hủy triệt để, xé rách hào nhoáng chướng mắt của y, cướp đoạt sự tự do trong mắt của y.

Rusty Lão phu nhân lúc tuổi còn trẻ cùng trượng phu của nàng đều là những người có thanh danh lan truyền, bà có thái độ xử sự với mọi người rất công đạo, rất được thế nhân kính nể. Từ sau khi chồng của bà ngoài ý muốn qua đời bà liền rút lui, nhưng mà gia tộc của bà ở Bắc Mĩ vẫn chiếm giữ một phần, tiệc sinh nhật mời đến đều là vài người nổi bật rất quan trọng trong các giới, kể cả giới buôn thuốc phiện đệ nhất là tập đoàn DeFils.

Yến hội đêm đó, mọi người đều chen chúc đến biệt thự bờ biển của Rusty Lão phu nhân nơi cử hành yến hội, bởi vì những người có mặt đều là thân phận phức tạp, cho nên số lượng cảnh vệ hôm nay đông gấp mấy lần bình thường, hơn nữa người đến dự yến hội đều mang theo bảo tiêu cận thân, nhìn vào phi thường náo nhiệt, nhân viên phục vụ đều được an bài ngay ngắn thứ tự.

Tại cửa chính của biệt thự, bất luận xe nào cũng phải thẩm tra đối chiếu thân phận, tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nhưng mà có một cỗ xe máy hạng nặng không bị bất cứ cái gì ngăn cản mà trực tiếp đi vào, cuối cùng dừng bên cạnh bể phun nước.

Hill ngồi phía sau xuống trước, Lục Hạo Lập đem xe đỗ xong liền mang theo hắn vào đại sảnh của yến hội, hai người đều không có chút cảm giác là tham gia yến hội, toàn đại sảnh mọi người đều ăn mặc đoan trang lịch sự còn bọn họ chỉ mặc trang phục bình thường, vừa vào cửa liền khiêu khích mọi người chú ý.

“Lục tiên sinh, thật hiếm thấy a, người tại sao lại đến đây?” Lão quản gia của Rusty nhanh chóng phát hiện bọn họ, nghênh đón cùng Lục Hạo Lập chào hỏi, đồng thời kỳ lạ y trước đến giờ chưa bao giờ dự tiệc hôm nay sao lại đến đây.

“Ta có chút chuyện, Lão phu nhân ở đâu?” Lục Hạo Lập vừa hỏi vừa nhìn quanh bốn phía, kỳ thật y cũng nhận được thư mời, nhưng quan hệ cá nhân của y cùng Rusty phi thường tốt, bình thường không có việc gì cũng tới cùng bà ấy tâm sự một chút, dần dà Lão phu nhân nhất định cứ để y tự do xuất nhập.

“Trên lầu hai, ta mang người lên.” Quản gia nhiệt tình nói, thái độ rất tốt.

Lục Hạo Lập vỗ vỗ bờ vai của hắn từ chối: “Không cần, ta tự mình đi lên, Hill giao cho người. Chúng ta lại sẽ trò chuyện sau.”

“Hảo, vậy chút nữa gặp.” Quản gia sáng khoái đáp. Lục Hạo Lập tiếp nhận lễ vật trong tay Hill, lách qua đại sảnh đến cầu thang nhỏ bên trái, sau khi hỏi người hầu thì đã đến sân thượng gặp Rusty Lão phu nhân.

Hôm nay là sinh nhật sáu mươi tám tuổi của Rusty, cho dù đã đến tuổi này nhưng bà ấy vẫn còn rất đáng vẻ thướt tha, hai mắt trong và sáng phảng phất liếc có thể nhìn thấu thế sự, mặc lễ phục ngồi trên salon ở sân thượng ngắm nhìn bầu trời đêm, ung dung và đẹp đẽ cao quý.

Cẩn cẩn dục dục bước gần tới bà ấy, Lục Hạo Lập không muốn quấy rầy sự trầm tư của bà ấy.

“Hạo Lập? Người tới lúc nào vậy?” Rusty hoàn hồn, phát hiện Lục Hạo Lập đứng ở sau lưng nàng.

Lục Hạo Lập đi đến trước mặt bà ấy, hai tay đem lễ vật tặng cho bà sau đó hôn lên hai má của nàng, chúc mừng: “Thân ái Rusty, sinh nhật vui vẻ, chúc bà càng ngày càng xinh đẹp!” Thần sắc của Rusty vốn có chút âm trầm trở nên vui vẻ hơn, ánh mắt hòa ái mời y ngồi xuống.

“Còn tưởng người không đến, người không phải kiên trì không muốn lộ diện trong yến hội sao?” Rusty đùa với y, bà rất hiểu tên tiểu bối này. Người khác luôn theo đuổi quyền lực, thế nhưng y lại một mực tránh xa Người khác tìm mọi cách nịnh nọt bà, thế nhưng y không có việc gì lại đến nhà bà dùng chút trà, thậm chí đã từng nắm giữ vị trí cao nhất trong tập đoàn súng ống khổng lồ “Điệp Huyết” nhưng y lại cam tâm tình nguyện buông tha mọi thứ, chỉ vì con của y có thể trải qua cuộc sống như người bình thường, những chuyện này lại khiến bà yêu mến y từ trong nội tâm.

Lục Hạo Lập rất nhân hạ thoải mái tự rót cho mình chén trà xanh, bình tĩnh nói: “Ta sẽ đợi bà ở đây, yến hội ta không muốn tham dự.” Y đối với Rusty rất kính trọng, cũng biết con cháu bà rất ít tới thăm bà, một người khó tránh khỏi hơi cô tịch mà thường đến đây thăm bà.

“Người còn giống tri kỷ của ta hơn cả những đứa con ta, bọn họ a, hiện tại nhất định là đang ở dưới lòi kéo các mối quan hệ.” Rusty nói có chút phiền muộn, nhẹ nhàng thở dài.

“Đừng nói những lời khách sáo như vậy, ta nghe còn không chịu nổi, sẽ rất đau lòng a.” Lục Hạo Lập nhanh chóng làm ra biểu tình cầu xin tha thứ, giơ tay xin can, bộ dạng buồn cười đến mức khiến Rusty cười thật tươi.

“Mỗi ngày bây giờ trôi qua thật vô nghĩa, nhàm chán không có gì hứng thú, thực sự hoài niệm thời gian trẻ tuổi trước đây.” Rusty tâm sự chuyện nhà với Lục Hạo Lập tâm sự việc nhà, người đã già thực sự cần có một người để trò chuyện.

Lục Hạo Lập cười nhẹ rót cho bà chén trà đầy, trấn an: “Những lời thật nhàm chán như vậy mà bà còn nói nữa, nhất định sẽ còn chán hơn.”

“Cũng phải a, ta cũng đã lâu không gặp người, người ở đây vài ngày đi.” Rusty vẻ mặt ôn hoà yêu cầu, vui vẻ nhìn Lục Hạo Lập.

Lục Hạo Lập muốn trả lời, dưới lầu lại truyền đến một trận bạo động, bọn họ không hện mà cùng nhìn về phía dưới, chỉ thấy mấy cỗ xe quý giá có rèm che cửa chính, xe dừng lại vài người uy mãnh cao lớn bước xuống, những cảnh vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, sau đó xuất hiện một nam nhân mà khiến mọi người đều nhìn không chớp mắt.

Tây trang màu xám thẫm kiểu dáng tôn quý hào phóng, chất liệu tốt bao phủ dáng người cao ngất, tóc đen nhánh tỏa sáng bay phấp phới theo từng cử động, mắt lam lộ ra tà khí, đôi môi mỏng khêu gợi cơ hồ không nhìn thấy độ cong, cử chỉ giống như quý tộc ưu nhã, thân thể cao lớn của hắn đứng trong đám cảnh vệ khỏi ngồ lực lưỡng không hề thấp bé, dáng người tỉ lệ hoàn mỹ.

Lục Hạo Lập dõi theo từng bước chân hắn đi lên cầu thang, sau đó người nam nhân kia như phát hiện tầm mắt của y, không biết có phải ảo giác hay không, Lục Hạo Lập cảm giác trong mắt hắn ngoại trừ sự coi thường khiến y chán ghét trong lần gặp trước, còn có chút gì đó không có hảo ý, còn chưa kịp xác định, người nam nhân kia đã vào đến đại sảnh, tình huống quỷ dị này khiến Lục Hạo Lập ẩn sinh bất an.

“Roth đến, có muốn theo ta xuống dưới hay ngồi ở đây? Ta giới thiệu các người với nhau.” Rusty đưa mắt nhìn đồng hồ báo thức trên vách tường, yển hội cũng sắp bắt đầu.

Lục Hạo Lập thấy Rusty chuẩn bị xuống lầu, nghĩ trước nghĩ sau mở miệng thỉnh cầu: “Phu nhân, có thể giúp ta một chuyện được không?”

Rusty sững sờ, đây là lần đầu tiên Lục Hạo Lập thỉnh bà hỗ trợ, lấy làm lạ hỏi lại: “Gặp chuyện khó giải quyết?” Bà biết rõ Lục Hạo Lập làm việc rất cẩn thận, có lẽ đã chạm đến phiền toái không nên có.

“Ta muốn xin bà thương lượng với DeFils có thể thả Mimi hay không.” Lục Hạo Lập có chút ngưng ngừng, tuy y đáp ứng Mimi sẽ giúp nài, nhưng hiện tại cuối cùng vẫn phải nhờ người khác hỗ trợ.

Rusty nghe xong lẳng lặng quan sát Lục Hạo Lập, ý vị thâm trường nói: “Tất cả mọi người ở đây, kể cả con của ta, ta chỉ xem trọng hai người, một là người, người khác là Roth. Thủ đoạn của Roth rất lạnh khốc, nhưng dã tâm, tàn nhẫn, vô tình vốn là những thứ chúng ta phải dùng đến, mà Roth ngoài những thứ này, hắn còn có...” Rusty dừng lại dùng ngón tay chỉ lên đầu, nói tiếp: “...trí tuệ, Roth còn có trí tuệ rất cao, mà người, năng lực của người ở các phương diện đều không thua hắn, nhưng người lại quá chú trọng tình cảm, đây chính là điểm thiếu hụt trí mạng.”

“Ta biết rõ, cho nên ta mới rời đi Diệp Huyết.” Lục Hạo Lập bắt đầu gỡ mái tóc ngắn, giải thích: “Bất quá, ta muốn giúp Mimi không chỉ vì thiếu nhân tình với phụ thân cô ấy, Mimi bây giờ là người duy nhất còn sống của nhà bọn họ, ta không muốn xem cô ấy đi đến tuyệt lộ, cho nên xin bà ra mặt nói một câu, nếu như bà cảm thấy khó xử. Vậy ta không có đề cập nữa.”

“Ta sẽ cùng Roth nói thử xem, đây không phải chuyện gì lớn, ta nghĩ hắn sẽ không đến mức không nể mặt mũi ta.” Rusty suy tư một lúc sau đó đáp ứng y, xoay người đi xuống lầu, ngay tại khúc gấp xoay đầu nói một câu: “Nhớ kỹ, hiện tại người thiếu ta một nhân tình.” Nói xong, Rusty mang theo nét đắc chí không hề hợp với bà ấy xuống dưới chủ trì yển hội, mà Lục Hạo Lập đối với bóng lưng của bà ấy chỉ có cách dờ khóc dờ cười.

Kỳ thật, Rusty Lão phu nhân nói không đúng hoàn toàn, y chú trọng tình nghĩa, nhưng cũng không đến mức mù quáng, nếu không y hiện tại tốt nhất là nên tìm Diệp Huyết, mà không phải Lão nhân gia.

Ngồi trên lan can sân thượng phơi nắng, hút thuốc xem sao trên bầu trời, Lục Hạo Lập chỉ có thể làm đến đây, nếu như Rusty thuyết phục không được người nợ, vậy cũng không còn biện pháp. Đối Lục Hạo Lập mà nói, chỉ cần không có người tận lực đi đối đầu với y, y thật sự không nghĩ cùng bất cứ ai tranh đấu đấu hòng.

Yển hội hừng hực khí thế, Lục Hạo Lập ưu tư một mình tránh trên lầu hai thưởng thức phong cảnh, gió thổi luôn qua mái tóc ngắn của y, về mặt y thích ý cảm thụ sự yên tĩnh.

“Lục tiên sinh, cao hứng như vậy a.” một giọng nam tính trầm thấp vang lên, y đột nhiên quay đầu lại, chẳng biết từ lúc nào đã có người vô thanh vô tức đứng sau lưng y, Lục Hạo Lập nhanh chóng nhảy xuống lan can đứng trên mặt đất, âm thầm khiển trách bản thân mình quá mức chủ quan.

“Đừng khẩn trương như vậy? Ta cũng sẽ không đem người đẩy xuống.” Roth như nhìn thấu suy nghĩ của y, trên mặt lạnh lùng rõ ràng có chút cười nhạo, thái độ ngạo mạn rất dễ dàng kích động đến cơn tức của Hạo Lập.

Lục Hạo Lập sau khi ổn định lại cũng không cam lòng yếu thế đáp trả một cách mỉa mai: “Người có vậy hay không ta không biết, nhưng từ lâu hai té xuống cũng không đến mức chết người.”

Roth tán thành chọn chọn mi, hơi khiêu khích nói: “Nếu ta nổ súng thì sao? Nổ súng có thể khiến người ta chết hay không?” bất kể là ngữ khí hay biểu lộ, Roth đều bình thường giống như cùng người khác nói chuyện phiếm.

“Người không đến mức không hiểu lễ nghi còn đến yến tiệc sinh nhật của Rusty Lão phu nhân mà giết người a?” Lục Hạo Lập không cảm thấy sợ hãi bất cứ cái gì mà từ tốn đối đáp với hắn, đối với hắn tuyệt không nhường nhịn.

Hai người đều tâm cao khí ngạo, Roth quen được người khác nịnh nọt cùng tôn kính, gần như chưa từng có người ngỗ nghịch với hắn, lúc hắn nhìn Lục Hạo Lập đang phi thường kiêu ngạo, kiêu ngạo không biết trời cao đất rộng Lục Hạo Lập từ trước đến nay chưa từng nịnh nọt ai, huống chi y cho rằng mình không thiếu nợ Roth bất cứ cái gì, cần bản không cần thiết để hắn trêu chọc, không có chuyện y nhìn mặt người khác mà luồn cúi.

Chỉ nói với nhau vài câu đơn giản, toàn thân cả hai đều căng thẳng, sắc mặt âm u mãn căng môi, nhìn đối phương càng ngày càng không vừa mắt.

“Khẩu khí không tồi, bắt quá, để xem người còn đắc ý được bao lâu.” Roth đột nhiên tâm tình chuyển hảo, hắn thật sự không thể chờ đợi được muốn nhìn người này dần mất đi bộ dạng ngạo khí thì sẽ như thế nào.

Lục Hạo Lập bị hắn nói một câu hai nghĩa khiến trong nội tâm nổi lên sự kinh nghi, phòng bị hỏi: “Có ý gì?” trực giác nói cho y biết có một số việc sẽ phát sinh, đặc biệt lời nói vừa rồi cùng ánh mắt không hề có hảo ý kia.

Roth cười tà tới gần y, Lục Hạo Lập lúc này mới phát hiện nam nhân tuyệt đẹp trước mặt y cao hơn y rất nhiều, khí thế bức nhân khiến người ta áp lực thở không nổi.

“Người thật to gan, nữ nhân kia có thỏa mãn người hay không?” không nhanh không chậm nói, hoàn toàn không thấy ngữ khí có bất cứ cái gì phần nộ giống như đối với chuyện này không hề quan tâm đến, Lục Hạo Lập nghe vậy kinh ngạc nhìn hắn, trong lòng kêu không ổn im lặng không trả lời, chỉ thoáng không hiểu.

Roth thấy thế càng thêm can rở đưa ra tấm ảnh chụp ném ra trước mặt Lục Hạo Lập, chờ mong phản ứng của y, loè ra sự trầm ngâm thâm sâu, hắn kêu người đối đãi với Mimi như vậy, trời ơi, hắn có phải là người không?

“Người hơi quá đáng, người sao có thể làm thế? Cô ấy làm sai chuyện gì?” Kết quả chờ mong của Roth đã thành sự thật, sau khi Lục Hạo Lập nhìn bức ảnh xong hai mắt trợn lên, không thể tin được những điều đã nhìn thấy.

Roth thỏa mãn hai tay vòng trước ngực, hiển nhiên nói: “Làm chuyện gì người hiểu rõ, các người dám làm thì dám chịu, đây là hậu quả.”

“Người quả thực không nói lý lẽ, ta với cô ấy cần bản không có gì với nhau, chẳng lẽ người không hề điều tra rõ ràng sao?” Lục Hạo Lập mất đi lý trí rống to, tiện đó nắm chặt lấy cổ áo của Roth.

Giận tái mặt, Roth không cho phép người khác có thái độ như vậy đối với hắn, “Có hay không là ta định đoạt, người không có tư cách kết luận.” Hiển nhiên, bọn họ đối với định nghĩa phản bội là bất đồng, nhìn mặt Lục Hạo Lập tái nhợt, con mắt căng tròn nhìn mình lom lom, từ đáy lòng Roth sinh ra một cổ đắc ý.

“Người dựa vào cái gì, con mẹ nó... người nghĩ người là thần chắc!” nghiêng răng nghiêng lợi từng chữ theo kẻ rằng thoát ra, y sống từ trước đến nay chưa từng thấy người nào tự phụ lại duy ngã độc tôn như vậy.

“Ta không phải thần. Nhưng ta là người chi phối người, vậy cũng đã đủ rồi.” lần đầu tiên có người dám nói chuyện như vậy với hắn, cười lạnh bội phục dũng khí của Lục Hạo Lập, sau đó, động tác của Roth rất nhanh tung một quyền vào bụng Lục Hạo Lập.

Khoảng cách quá gần tốc độ lại quá nhanh, Lục Hạo Lập chỉ có thể chịu đựng đón quyền đó, lực đạo mạnh đến mức khiến y phát ra tiếng rên, mồ hôi tụ chảy trên trán.

“Khái khái... không thể tưởng được người... người là người luyện võ.” Lục Hạo Lập sau khi trì hoãn hít thở xong mở miệng tán thưởng, khi Roth cảm thấy không đúng lắm đang nhìn chằm chằm vào cánh tay giết giết, nói tiếp: “Bắt quá thật ngược, sủng của ta lại nhận đòn của người.” Đưa tay lau mồ hôi, nhìn xuống cơn đau đón dưới bụng khe động khoe miệng, cứng nhắc nâng thẳng cái eo duy trì niềm kiêu ngạo của y.

Roth cúi xuống mắt nhìn Lục Hạo Lập thấy y đang công kích rút ra cây súng, mà cây súng hiện tại chuẩn xác chĩa vào tim hắn, Roth nghĩ thầm y phản ứng rất nhanh, không sai, như vậy mới có thú vị chứ.

“Chĩa vào ta cũng vô dụng, nhìn dưới lầu a.” Roth tuyệt không bối rối, ngữ khí tràn đầy tự tin khiến Lục Hạo Lập không khỏi dùng khóe mắt quét thoáng qua, tình hình dưới lầu ngược lại khiến y im lặng.

Hill hôn mê đang bị người ta mang đến bên cạnh xe, có người đang chĩa súng vào đầu hắn, còn có người nhắm nã súng tim hắn.

“Chuyện này tính sao nhỉ? Đổi mạng người lấy mạng của Hill, cực kỳ có lợi nha.” Lục Hạo Lập biểu hiện phô trương thanh thế, trong nội tâm ảo não y sao lại đánh giá thấp người này, thật không thể hiểu một chuyện vô cùng đơn giản như vậy sao lại phát sinh trở nên nghiêm trọng như thế này, ta thao, rốt cuộc chệch đường ray từ lúc nào a.

Roth tràn đầy tự tin lắc đầu, cười mà không cười nói: “Thật là nói người nổ súng sớm như vậy, ta nghĩ người không ngu xuẩn đến mức đó đâu.” Ngón tay thon dài xinh đẹp đem khẩu súng ngắn từ từ đẩy ra.

Căn bản là không có khả năng nổ súng, giết hắn, đừng nói bọn họ có thể thoát khỏi đây, cho dù có đi ra ngoài, tiếp theo đó sẽ phải đối địch với cả tập đoàn DeFils, hơn nữa số người chôn cùng tuyệt đối sẽ không ít.

Lục Hạo Lập phần hận xiết chặt lòng bàn tay, sớm biết người này nghĩ như vậy chơi y thì trước hết cứ trở lại Diệp Huyết, trở lại tổ chức dù sao cũng tốt hơn là bị người khác chèn ép, hiện tại đã xảy ra chuyện tổ chức có lẽ không thể tra ra.

“Sợ hãi? Ta đem người đùa chết a.” Cúi đầu ác liệt đe dọa bên tai Lục Hạo Lập, Roth đơn giản phát hiện y tức giận đến toàn thân phát run, trên khuôn mặt anh tuấn không hề kiềm nén sự căm thù đến tận xương tủy.

Không đếm xỉa nguy cơ, Lục Hạo Lập đối chọi gay gắt trả lời: “Sợ... chỉ sợ người chơi không chết ta, người cho rằng Diệp Huyết cùng Hồng Dương Bang ăn chay sao?” Dù đã ly khai nhiều năm như vậy, nhưng sức ảnh hưởng củ y tại tổ chức vẫn rất lớn, hơn nữa người đứng đầu bây giờ là bằng hữu của y ngày xưa.

“Người cũng không cần lo lắng, ta tất nhiên sẽ có biện pháp, người chỉ cần tạm thời đến chỗ ta “làm khách” mà thôi.” Roth nói thâm sâu khó lường, gương thoáng tay tự nhiên có người đi đến áp Lục Hạo Lập đi, đối diện với ánh mắt không cam lòng của y, Roth nhắm nháp sự sung sướng khi thắng lợi.

Khi xe của bọn hắn ly khai khỏi biệt thự của Rusty, Rusty đứng trước đại môn đưa mắt nhìn bọn họ càng lúc càng xa, thần sắc phức tạp hỗn loạn còn thêm tái nhợt. “Phu nhân, ngài làm sao vậy?” quản gia hoang mang khó hiểu hỏi, lo lắng thân thể bà không khỏe.

“Không... không có gì.” Rusty trả lời lơ đãng, xoay người vào phòng, bước chân nặng nề.

Chạy hồi hã, khi bọn hắn đến nơi thì trời cũng đã nửa đêm, không thể nhìn thấy bất cứ cái gì, Lục Hạo Lập bị che hai mắt lại bị cột tay, phát giác xe ngừng lại, y không hề nghĩ bản thân mình sẽ gặp vận rủi gì, hiện tại chỉ thầm nghĩ tìm mọi biện pháp để Hill thoát thân và bắt liên lạc với những người khác.

Bị người ta nắm chặt hai tay, đi lảo đảo theo hắn quẹo trái quẹo phải, một lúc lâu sau nghe được tiếng mở cửa, chốt lát y đã bị đẩy vào, mắt không thể nhìn thấy gì khiến Lục Hạo Lập rất chột vật ngã sấp xuống, chung quanh có chút ồn ào còn kèm theo tiếng nữ nhân khóc, nói liên miên cần nhân cái gì đó, Lục Hạo Lập giãy dụa kéo miềng vải trên mắt mình ra.

“Cái quái gì...” khi thấy được ánh sáng, Lục Hạo Lập cảm thấy càng mờ mịt.

Đó là một căn phòng rất rộng, gồm phòng khách, phòng ngủ, phòng tắm đầy đủ mọi thứ, y hiện tại đang ngã ngồi trong phòng khách to như vậy, trong phòng có rất nhiều cảnh vệ, mà nam nhân y hận đến nghiêng rằng kia đang đứng phía bên trái cười nhìn y.

“Lục tiên sinh, hoan nghênh quang lâm.” Con người tuyệt đẹp của Roth hứng thú mười phần, lời nói hữu lễ lại nghe không thấy có chút gì là chân thành.

Lục Hạo Lập cũng hướng hắn cười cười, bình tĩnh trả lời: “Cám ơn, người thực khách khí, thật mất công sức như vậy “thỉnh” ta đến đây, điều kiện không tồi.” Y là dạng người lớn lên từ việc chém giết, đối với bọn họ mà nói, vĩnh viễn không biết sinh mệnh của mình khi nào sẽ kết thúc, bất quá, y đoán rằng người này tạm thời sẽ không giết y, nhưng sẽ tra tấn như thế nào thì rất khó nói.

“Dùng khí của người thật đáng khen, ta thật sự bội phục người.” Roth vừa nói vừa nâng chân phải dẫm lên ***g ngực của y, dùng sức đem y đập dưới lòng bàn chân, tư thế như vậy hẳn cảm giác thật tuyệt vời trước đây chưa từng có.

Thần sắc Lục Hạo Lập bề ngoài mà kiêu căng nằm ngửa trên mặt đất, nói: “Quá khen, sự ê tiện của ta sao có thể vượt qua người chứ.” Tuy biết rõ cùng hắn phát sinh xung đột là không cần thiết, nhưng bất ý nhìn xuống thì so với giết y còn khó chịu hơn.

“Ê tiện? Từ đó của người có vấn đề.” Roth đột nhiên dồn sức lên đôi chân, khí tức băng lạnh dần dần dung nhập thành một đám nộ diễm.

“Nếu như chúng ta so tài trực tiếp, muốn chơi bao nhiêu ta đều tiếp nhận.” Lục Hạo Lập có ý đồ dùng phép khích tướng thay đổi cục diện, ngực truyền đến từng trận từng trận buồn bực đau nhức, tình thế khiến y hối hận không nên đánh giá cao lòng dạ của Roth, sự khoan dung của nam nhân này hẹp đến mức y không lường trước được.

“Ta đương nhiên sẽ không tự tìm phiền toái, ta đợi thật lâu mới tìm được thời cơ hôm nay.” Roth không phủ nhận bản thân đã dùng hết tâm kế. Thật sự hắn mất rất nhiều công phu, còn phải giải quyết tốt hậu quả công tác sau này.

Nhất định có rất nhiều sự tình là y không biết, Lục Hạo Lập còn muốn mở miệng, đột nhiên nhìn thấy một nữ nhân đang co cụm một góc kia.

Bình tĩnh quan sát, Lục Hạo Lập đau lòng nhìn bộ dạng cô ấy diên diên khùng khùng, nhẹ giọng cẩn thận gọi nàng: “Mimi... Mimi... em sao vậy?” Đáng tiếc, Mimi chỉ không ngừng phát run cùng thì thảo lẩm bẩm, lệ tuôn như suối.

Lục Hạo Lập biết mình tuyệt đối không phải là người tốt, nhưng y cũng không đến mức tra tấn vũ nhục người khác, cùng lắm thì chỉ khiến đối phương thống khoái, y đối với Roth càng khinh thường tới cực điểm, nhìn hắn với ánh mắt chứa rõ ràng sự khinh bỉ.

“Ánh mắt của người gọi là gì? Yêu thương ả như vậy sao?” Trong mắt Lục Hạo Lập khinh thường khiến Roth rất bất mãn, nhưng sự quan tâm mà y đối với Mimi càng khiến hắn chịu không được.

Nữ nhân của hắn không cần người khác đau lòng, còn cái kia là ý gì, đối với nữ nhân kia thì không ngừng ôn nhu, đối với hắn thì biểu tình như nhìn thứ rác rưởi, y dám quan tâm nữ nhân kia như vậy, thậm chí còn không thêm để ý là hắn đang nói chuyện với y.

“Nữ nhân ta không cần mà người lại xem như báu vật, đã chạm qua ả? Có hay không?” đột nhiên cảm giác tàn bạo cùng oán khí giống như lửa cháy bốc cao lên, Roth tàn khốc đem chân chuyển đến giữa hai chân Lục Hạo Lập, vừa nghĩ tới hình ảnh hai người bọn họ tình cảm mãnh liệt quấn giao, tiềm thức Roth phi thường kháng cự.

“Phi, bỉ ổi.” Lục Hạo Lập không quan tâm Roth chỉ cần tăng thêm một chút khí lực có thể phé đi chân của y, cuối cùng không chế không được bản thân nhấc chân bổ về phía hắn. Cảnh vệ xung quanh bình chân như vãi nhìn Roth làm càn nhanh chóng phản ứng xông lên, Lục Hạo Lập lập tức bị áp chế không thể động đậy, trong lúc hỗn loạn bị người ta đập sau ót một cái, Roth bỡn cợt, còn kiêu ngạo như vậy, hắn sẽ chờ xem y còn kiêu ngạo đến đâu!

Lui ra sau vài bước, Roth phân phó vài câu với cấp dưới Anseph rồi ngồi vào ghế dựa bằng da mềm mại tư thế thanh nhã, hắn thật sự cười đến chân thành, mang theo điểm chờ mong.

Anseph tôn kính cúi người trước Roth, sau đó đi đến bên cạnh vệ đang áp chế Lục Hạo Lập, bên tai bọn họ nói nhỏ, cảnh vệ nghe xong lập tức ngậy ngốc vài giây, nhìn nhau như xác nhận một lần nữa, chứng thật không sai thì sắc mặt mỗi người hơi cứng ngắc gặt đầu tỏ vẻ phục tùng mệnh lệnh.

Đại não bị đập bể khiến Lục Hạo Lập choáng váng hay là cảm giác ba cảnh vệ đang áp chế y có chút không thích hợp, y thấy một trong ba người luồn vào trong cổ áo y, cổ sức vừa xả vừa kéo, tiếng vải vóc bị xé vang lên, chiếc áo xám ngắn tay trong nháy mắt thành mảnh vụn rách, Lục Hạo Lập kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Hình xăm màu đỏ, cùng với màu tóc y, giống như hình ngọn lửa, kỳ lạ lại rất sống động nằm ngay vị trí trái tim của Lục Hạo Lập, đại khái chiếm cứ nửa ngực trái của y, điều hấp dẫn tầm mắt mọi người đầu tiên chính là hình xăm tình xảo này.

Roth liếc qua rất yêu thích hình xăm kia, đặc biệt nó được xăm trên người Lục Hạo Lập lại càng thêm sinh động, thật sinh động.

“Làm cái gì vậy? Dừng tay! Các người những kẻ điên này, dừng tay cho ta!” Cảnh vệ thoát giày y ra và bắt đầu cởi bỏ quần của y, điều khiến Lục Hạo Lập chán ghét đến mức muốn nôn mửa chính là bàn tay đang sờ ***g ngực y, y không khống chế được lớn tiếng rít gào, y không phải xử nam chưa trải sự đời, khẳng định biết rõ những người này muốn làm cái gì.

Tuy từng nghe nói nam nhân cũng có thể làm, nhưng y có chết cũng không ngờ chuyện này lại phát sinh trên người y.

“Rất đơn giản, người không phải rất thích chơi sao, ta cho bọn họ chơi với người.” Roth tiếp nhận ly rượu đỏ người hầu đưa tới, nhàn nhạt nhiên nhiên giải thích.

Nhìn chằm chằm thân thể tuyệt đẹp kéo căng, hình xăm nghệ thuật kia theo khuôn ngực phập phồng kịch liệt, Roth điềm nhiên như không xoay ly rượu, nhưng khi động tác của cảnh vệ đối với Lục Hạo Lập ở vài chỗ, hắn dừng lại, đối với trận này theo ý hắn là muốn tiến hành khiến y nhục nhã nhưng đột nhiên hắn lại mất hứng, nhất là khi cảnh vệ vuốt ve tay của Lục Hạo Lập.

“Cút ngay, lấy bàn tay dơ bẩn của các người ra, thứ vô sỉ, cút xa một chút!” không thể tiếp nhận, y không thể tiếp nhận! Âm mưu của Roth khiến y mất hết lý trí mà mắng to, tiếng Anh hỗn loạn cũng không quản người khác nghe hiểu hay không, hai mắt đỏ ngầu, sợi tóc mất trật tự, dùng hết khí lực giãy dụa, ngũ quan bị cừu hận vụn vụn đến dữ tợn, ánh mắt giống như dã thú bị chọc giận, phát ra sát khí khiến người khác sợ hãi, rõ ràng nhìn y sẽ có cảm giác sợ hãi bị y nuốt chửng.

Cảnh vệ bất tri bất giác dừng động tác, khiếp đảm, bọn họ một người cầm lấy tay của Lục Hạo Lập lướt qua đỉnh đầu y, một người đem chân y tách ra, người còn lại tay nắm lấy quần lót của y nhưng không dám cởi, lặng lẽ thu lại bàn tay đang di chuyển trên khuôn ngực y, nhóm cảnh vệ thân kinh bách chiến nhìn về phía Roth xin viện trợ.

Toàn phòng đều bị khí thế của Lục Hạo Lập làm giật mình, nhưng trong mắt Roth, hắn chứng kiến chính là một mãnh thú xinh đẹp, anh tuấn, cường hãn, hung tàn, màu đỏ như hỏa bao quanh người y, Roth không thể di dời ánh mắt, trong nội tâm bốc lên ý niệm chinh phục điên cuồng cùng bắt giữ, một cảm giác từ trước đến nay hắn chưa từng trải qua, hắn muốn chinh phục y, có được y, thuần dưỡng y.

“Đem y đánh ngất xỉu.” Giọng Roth cứng nhắc mà lạnh lùng, che dấu đi cảm xúc thật sự không để ai nhìn thấy.

Cảnh vệ hít sâu, né tránh ánh mắt đầy tơ máu của Lục Hạo Lập tung quyền vào đầu y một quyền, hai quyền..... Đánh một lúc, Lục Hạo Lập thật sự ngược lại, chỉ có thần trí bắt đầu tán loạn, khí lực cũng bắt đầu mất, tiếng kêu gào dần dần dừng lại, nhưng vẫn mở to con mắt, không biết cái gì giúp y chống cự, nếu là người bình thường chỉ vài cái đấm đã hôn mê, buông tha y, nhóm cảnh vệ đứng chờ lệnh.

Lục Hạo Lập đã mất đi năng lực phản kháng, hai tay bị trói, giương mắt như mất đi ý thức, toàn thân chỉ còn lại chiếc quần lót màu lam che khuất nơi riêng tư, dáng người kiện mỹ vừa phải, kéo căng không gây yếu cũng không quá vạm vỡ, hai chân thẳng tắp mở một nửa, làn da màu mật ong khỏe mạnh thoát nhìn lại bóng loáng, nét cương nghị trên đều thể hiện sự kháng cự, nửa hôn mê khiến y có chút suy yếu.

“Toàn bộ đi ra ngoài.” Phát hiện mọi người đều đang nhìn thân thể của Lục Hạo Lập, Roth đột nhiên nhíu mày, hắn không muốn cho người khác đụng vào y, chuyện này khiến hắn cảm thấy mất hứng?

Roth nhìn chằm chằm Lục Hạo Lập rất muốn đụng vào, hắn lần đầu tiên đối một người nam nhân sinh ra dục vọng, nhưng muốn, loại dục vọng thiêu đốt kịch liệt này vừa điên cuồng vừa mãnh liệt, sự vui vẻ hư giả trên khuôn mặt của Roth dần dần biến mất, mà chuyển biến thành một loại nồng đậm tình cảm, khí tức lạnh như băng của hắn xuất hiện vài vết rách.

Thân là thư ký riêng nên Anseph không hề nghi vấn, giống như tượng gỗ tuân theo bất kì mệnh lệnh gì, chỉ xác định không có nguy cơ gì bất lợi với Roth thì theo mọi người đóng cửa lui xuống, Mimi đang ngồi trong góc cũng mang theo.

Roth xem xét kỹ lưỡng Lục Hạo Lập, không nói một lời liền ôm lấy y hướng phòng ngủ đi đến, hai cánh tay hữu lực ôm một nam nhân trưởng thành cũng không phải cố sức lắm, trong mắt khó thấy được sự hưng phấn.

Lục Hạo Lập tinh thần hoảng hốt, bản năng muốn phản kháng nhưng ngay cả khí lực cũng không dùng được, chứ đừng nói đến chuyện hai tay đang mất đi tự do, không làm được gì để ác ma đáng hận kia ôm lên giường.

Lục Hạo Lập nằm ngủ ở trên giường đơn, màu sắc nhẹ nhàng xông vào mắt y, tóc ngắn tán lác trên gối, sau khi não bộ bị thương mơ hồ mê ly khiến y vẫn không thể nhúc nhích để Roth thương thức, làn da y tận lực rèn luyện lại trở thành món đồ chơi gây họa.

Vừa rồi còn chặt vật khiến Roth rung động hiện tại trở nên hấp hối, còn sót lại chút quật cường thúc đẩy Roth đem tay y trối lên thanh sắt màu đen chạm khắc trên đầu giường, nhìn thân thể tìm không thấy lớp mỡ dư thừa, lộ ra làn da khỏe mạnh nhờ ánh mặt trời, Roth kinh ngạc bản thân mình lại có thể rung động, nhìn chăm chăm đến mức chưa phát giác miệng đắng lưỡi khô.

Roth không chút suy nghĩ áp chế y, dùng thân thể đem hấn ngăn chặn, nơi thứ nhất hấn muốn vỗ về chơi đùa chính là hình xăm trên ngực trái của Lục Hạo Lập, ngón tay hấn viền theo đường nét màu đỏ, phối hợp với màu tóc của Lục Hạo Lập càng ngày càng cảm thấy đẹp mắt, Roth cơ hồ biến thành người chấp nhất, cuối cùng thậm chí là mê muội cúi đầu hôn môi, hoàn toàn không để ý đến người hấn đang liếm láp kia cũng giống như hấn là một người nam nhân.

“Ách?” Lục Hạo Lập cảm giác đầu vẫn còn đau đốn, nhưng vẫn chậm rãi hoàn hồn, mê muội nhìn thấy đôi môi mỹ lệ đang dán lên khuôn ngực y, một hồi nóng ướt mềm mại, mái tóc dài đen nhánh phủ lên ngực y, Lục Hạo Lập dùng sức vùng đầu xua tan đi di chứng còn lại để đầu óc tỉnh táo lại.

Khi đầu lưỡi của Roth chạm vào thân thể Lục Hạo Lập, hấn đột nhiên kinh trụ. Đó là nhiệt độ cơ thể còn cao hơn cả hấn, không giống như nữ nhân mềm non mềm mại trơn bóng, mà cảm giác đặc biệt lại thấp phần đàn hồi, đầu lưỡi lướt qua có thể cảm giác được bên trong chất chứa một thứ gì đó mạnh mẽ, liếm qua hấn lại nếm một vị ngọt như có như không, khi chạm đến hình xăm ngọn lửa lại giống như có thể mút lấy một nguồn năng lực của sinh mệnh hiếm thấy. Roth biết rõ bản thân mình không hề mê nam sắc, hành vi *** đồng tính là trái với tự nhiên nên hấn không hề hứng thú, thế nhưng vì sao tư vị của y lại ngon như vậy.

Mọi thứ đều uyển chuyển khiến Roth kích động đến mức tim đập như trống trong ***g ngực, hai bàn tay tham lam mơn trớn toàn thân Lục Hạo Lập, từ ngực hôn một đường lên cổ y, dù phát hiện y đang dần dần hồi tỉnh cũng không nỡ dừng lại vài giây để nói, mà Lục Hạo Lập khi tỉnh táo lại chỉ nghe thấy tiếng thở hào hển vang bên tai, y không cần nhìn cũng biết đó là từ một nam nhân đang dục hỏa đốt người, khủng hoảng giật giạt tay lại phát hiện hai tay bị gắt gao trói chặt.

“Dừng lại, người điên rồi sao? Nhìn rõ ràng đi, ta là nam nhân!” Lục Hạo Lập đối với Roth kêu to, liều mạng lắc lắc thân thể né tránh Roth không cho hấn tiếp tục hôn y, y ngoại trừ cảm thấy khuất nhục thì cảm giác gì cũng không có.

Roth càng đem y ép nhanh hơn, động tác của Lục Hạo Lập ảnh hưởng việc hấn hưởng thụ thân thể này, cảm xúc bị đánh gậy khiến hấn cảm tức nắm lấy tóc Lục Hạo Lập uy hiếp: “Thành thật chút, đừng ép ta động thủ với người.” Y phản kháng quá lợi hại, Roth dứt khoát đem chiếc quần lót duy nhất che đậy trên người y xé rách nát, cơn tức giận do y không biết tốt xấu mà bốc lên, dục hỏa cũng la hét muốn phát tiết.

Lục Hạo Lập đối diện với Roth dĩ nhiên sợ tóc gáy, tại sao có thể như vậy? Hấn tại sao đối với y có dục vọng mãnh liệt như vậy? Bọn họ đều là nam nhân a!

“Người tên súc sinh này, cút đi a, đừng đụng ta.....” Uy hiếp của Roth không hề có tác dụng, Lục Hạo Lập nổi điên tung chân muốn đá văng hấn, tiếng chửi bới liên hồi chỉ đổi lấy một cái bạt tay của Roth đến mức nổ đom đóm mắt, y không chịu thỏa hiệp lại tiếp tục cùng hấn đối kháng, chỉ có thể hao tổn thể lực chứ không ngăn được động tác tách ra hai chân, y bắt đầu không chế không nổi sự khẩn trương.

“Ta cho người biết, nghĩ cũng đừng nghĩ. Người trốn không thoát đâu!” Roth không có bất luận động tác vuốt ve nào mà trực tiếp đem ngón tay tiến vào cửa phía sau của Lục Hạo Lập, ý đồ cầm ngón tay vào nơi đóng chặt như xử nữ kia, Roth chỉ biết đại khái là dùng nơi này, kiến thức nửa vời qua loa đối lấy kết quả chính là đem nơi đó của Lục Hạo Lập làm đến sưng đỏ do không chịu nổi dị vật tiến vào hơn phân nửa, Roth sốt ruột gia tăng lực đạo, ngón tay cảm nhận được sự chặt khít khiến dục niệm của hắn càng khát vọng.

Lục Hạo Lập bị đau kéo căng cơ thể, giọng run rẩy đề cao âm lượng: “Đừng làm như vậy, chúng ta có việc gì hảo thương lượng, đừng làm chuyện như vậy.” Cố gắng kiềm nén để kéo dài thời gian, nhịn xuống cơn đau đớn đáng xấu hổ, cảm thấy tay của hắn ở phía sau của mình rục rịch, Lục Hạo Lập chờ đợi lo lắng.

Roth không hề quan tâm đến lời nói của y, chỉ nghiêng người nhìn đến con người khiến mình động tâm muốn thuần phục kia, tay lại càng dùng sức luồn vào trong, mắt kiên nhẫn dùng sức cứng ngắc đâm vào.

“Đi ra... đi ra, vô liêm sỉ, đem lấy tay người ra.....” sự sợ hãi khó nén hiện lên khuôn mặt kiên nghị, ông trời ơi, chưa từng chịu sự thống khổ như vậy a.

“Người cứ việc đợi đi a.” Mắt diếc tai ngơ nghe y rên rỉ, Roth bắt đầu vận động ngón tay, nương theo độ trơn của máu tươi luồn vào, tiếp theo càng chèn vào nhiều ngón tay hơn, thương tích bên trong của Lục Hạo Lập quá nặng, nhiệt theo ngón tay Roth chảy ra, châm chọc chính là ngược lại khiến động tác Roth càng thuận lợi hơn.

Nam nhân đột nhiên rút tay ra, Lục Hạo Lập không chút nghĩ ngợi co người quỳ gối trên giường, dùng hàm răng cắn phá dây thừng đang trói chặt tay y, động tác vội vàng giống như muốn cắn phá cả da thịt, có thể y không còn biết gì là đau nhức, đầu óc chỉ muốn chạy trốn.

Vừa cởi quần áo vừa thưởng thức bộ dạng Lục Hạo Lập luống cuống tay chân, cười nhìn chằm chằm vào nơi diễm lệ đang chảy ra nhiệt dịch giữa hai đùi, nam tính của Roth phần khởi ngẩng cao nhanh chóng áp vào bụng, đồng dạng xích lõa đi đến sau lưng Lục Hạo Lập, dựa theo tư thế quỳ của y mà chế trụ eo của y, khi y còn chưa có phản ứng liền động thân đi vào, tiếng vải gấm xé rách bỗng nhiên từ nơi hai người tương giao truyền đến, đồng thời, một dòng máu chảy thấm vào chiếc gối màu vàng, tựa như lạc hồng.

“A!” lắc đầu khàn giọng kêu to, khóe mắt rơi lệ, Lục Hạo Lập không thể tưởng tượng bản thân mình lại gặp chuyện như vậy, nơi phải thừa nhận tráng kiện của nam nhân khác, như muốn đem thân thể y xé làm hai, khiến y đau nhức đến toàn thân đều mềm liệt, nhưng sự trả tấn tiếp theo, mới khiến y bị phá hỏng giống như nữ nhân bị nam nhân cưỡng bạo.

Rốt cục, sau khi cự đại khó có thể tưởng tượng toàn bộ tiến nhập vào Lục Hạo Lập, hậu đình y khuếch trương đến cực hạn, chăm chú bóp chặt nam nhân, cảm giác sướng khoái khác hẳn với người kia làm cho mồ hôi Roth đổ như mưa đỉnh thẳng thất lưng, sau đó vỗ vỗ cái mông của y, nói: “Buông lỏng, ta muốn động, đừng kẹp như vậy.”

Roth hai tay đỡ lấy Lục Hạo Lập, không hề nhớ đây là lần đầu tiên hắn làm chuyện như vậy chỉ biết dùng sức mỗi lần càng mạnh trong cơ thể y luật động, động tác khiến mái tóc dài của hắn tung nhẹ, cảm giác vui thích như vậy khiến hắn mê luyến, khoái cảm kịch liệt từng trận từng trận đánh úp lại, tốc độ càng lúc càng nhanh, tận tình ra vào chọc thủng, không mang theo một chút thương tiếc.

“Ta... ách... nhất định... nhất định phải giết người.....” Lục Hạo Lập vô lực lay động, đằng sau đau nhức để tê dại, vành mắt đỏ lên, trong đó có cừ oán, bị ai cùng dả kích.

Roth đáp trả là chậm rãi rút ra, lúc sắp toàn bộ rời khỏi thì đột nhiên sáp vào mạnh mẽ đến tận đáy, sau đó bình tĩnh bật cười, Lục Hạo Lập thì cắn chặt răng nuốt vào những tiếng kêu thảm thiết, chuyển sang thật khê, không biết là mồ hôi hay giọt lệ lướt qua gò má y.

Sự cương nghị cùng kiên cường của Lục Hạo Lập bị kéo xuống tạo thành một lỗ hổng rất lớn, nam nhân tóc đen dài phía sau y cuồng dã xâm phạm hạ thân y, kẻ xâm lược sướng hưởng chìm trong giao hoan, lại không hề chú ý một chút tới người hắn đang xâm phạm, nhìn máu nhuộm đầy nơi hai người kết hợp mà giật mình. Thống khổ, là nhận thức duy nhất của Lục Hạo Lập đến khi hôn mê.

3. Chương 3

Đêm hắc ám đó trôi qua, ánh mặt trời chiếu rọi, trên bầu trời rạng ánh bình minh. Một người lòa thể ngồi tựa bên cạnh giường, Roth trầm tĩnh nhìn Lục Hạo Lập đang say ngủ, đôi môi bị phá hủy, một thân tím xanh, thân thể bị thương nghiêm trọng sau khi đã trải qua sự cường bạo đồng tính đầy thống khổ, việc này so với cực hình tra tấn cũng không kém xa khiến y thương tổn đến tận xương cốt.

Như nguyện thỏa mãn khiến y nhục nhã, Roth lại lộ ra biểu tình ngoài ý muốn, hai tay chạm nhẹ đùi Lục Hạo Lập, dục hỏa thú tính còn sót lại ánh lên trong con ngươi màu lam tĩnh mịch.

Cảm giác khi chạm vào thân thể y thật sự rất tốt, căng chắc lại không mềm nhũn, Roth trắng trợn mặc lại mặc khứ, sau đó giống như không vừa lòng hay đam mê nghiên cứu mà càng lộng càng dùng sức, bầu chân y đến mức đỏ ửng lên, còn có xu hướng tiến lên ***g ngược.

Mặc lại mặc khứ: sờ tới sờ lui.

“Ân.....” Lục Hạo Lập ngủ không trầm ổn khẽ hứ một tiếng, thể lực y hoàn toàn tiêu hao khi trải qua cả một đêm bị Roth chà đạp, hiện tại ngay cả khí lực để động đậy ngón tay cũng không có, sinh lý cùng tâm lý cả hai phương diện đều trong trạng thái ngưng trệ, mái tóc đỏ bện mồ hôi dán vào tóc mai, nét tuấn lãng bị thay thế bởi sự tiêu tụy, giống như con rối gỗ bị người ta ngoan đủ rồi sau đó cắt bỏ sợi dây điều khiển đi vậy.

Trong lúc Lục Hạo Lập chìm trong cơn ác mộng, tay Roth đã lướt dần về phía bụng y, chậm rãi trèo lên khuôn ngực y, dư vị mập mờ kia vẫn chưa đủ thỏa mãn hẳn, nếu không phải e ngại mà cứ tiếp tục thì có lẽ hẳn đã khiến Lục Hạo Lập chết trên giường rồi, ngay bây giờ hẳn thật sự đã muốn đẩy chân của y lên mấy lần rồi.

Tức giận không thể phát tiết cứ thế mà trút hết lên thân thể vô tội của Lục Hạo Lập, Roth càng ra tay càng thô bạo, những nơi ứ máu nhưng hẳn vẫn không ngừng vận chuyển, rồi đi không bao lâu lại phủ phục lên người Lục Hạo Lập, vừa cắn vừa hôn tai y.

“Ngô...” Hành động vô duyên vô cớ của Roth khiến Lục Hạo Lập đang ngủ phải nhắm mắt, rên như muỗi kêu, trực giác giật giật lại khiến vết thương phía sau của Lục Hạo Lập bị xé ra, hai mắt đang nhắm của y phát run.

Roth dừng tất cả động tác lại, ngẩng đầu nhìn y, nhận thấy y không thể chịu nổi nữa mới mất hứng từ bỏ ý định ngồi dậy mặc quần áo, trong lúc thu tay lại vô tình lướt qua một điểm nhỏ gồ lên, lực chú ý lại một lần nữa bị câu dẫn.

Trên thân thể dày rộng ấy chỗ nào cũng đều đầy dấu vết bầu ngực vô cùng thâm thắm, một ngọn lửa đỏ thật sống động phủ phục lên cơ ngực cường tráng ấy, nhìn thật kỹ sẽ thấy ngọn lửa ấy càng tôn lên vẻ đẹp của viên nhũ châu mềm mại, một màu đỏ non mềm nhàn nhạt, chạm khắc khéo léo lung linh trên hình xăm mà hẳn vô cùng yêu thích.

“Giống như chưa từng có ai chạm vào nơi này của người...” lời nỉ non tiếc nuối, Roth lại chuyên chú nhìn vào chỗ ấy, như bị mê hoặc mà vươn ngón tay vỗ về chơi đùa nhũ châu bên trái của Lục Hạo Lập, đương nhiên, không thể vắng vẻ bên phải a.

“Người đang làm gì đó?” Lục Hạo Lập gằm rú giống như nhìn thấy quỷ, Roth nhìn y đang sợ hãi.

“Người nói xem?” Sợ hãi sao? Roth yên lặng quan sát khuôn ngực đang cử động phập phồng, ngay sau đó giống như để chứng thực, vươn đầu ngón tay kẹp lấy hai khóa hồng châu, quả nhiên không ngoài tiên liệu, Lục Hạo Lập quên cả người đầy thương tích đau đớn chỉ liều mạng muốn thoát khỏi tay hắn.

“Dừng tay!” Lục Hạo Lập gặp ác mộng, thế nhưng, sự thật mà y phát giác so với ác mộng kia càng khủng bố hơn, khiến y không hề muốn đổi mặt.

Roth giống như không đem tự tôn của Lục Hạo Lập đùa giỡn đến khi mất hết thì không chịu dừng tay, hẳn từ từ chậm lại, chậm rãi dùng đầu lưỡi liếm đảo quanh đến khi ẩm ướt, sau khi liếm ướt toàn bộ mới gặm cắn, giáo huấn nói: “Thái độ thật tệ hại, nói thế nào thì người cũng đã là người của ta, đối đãi với nam

nhân của mình, người cũng nên ôn nhu một chút a.” Giả bộ lắc đầu, hấn cố ý... cố ý dùng tất cả mọi biện pháp bức nam nhân này chịu sự nhục nhã nặng nề.

“Ta khinh, người là quy tôn tử, tổ tông nhà người a...” Lục Hạo Lập bị kích động phá nát cả nguyên tắc mà xuất ra lời thô tục, yết hầu khô khốc bật ra âm thanh khàn khàn khó nghe, khóe mắt còn ngưng lệ chính là điểm giết chết uy phong của y, chứ chưa đề cập đến việc y bị người ta chà đạp.

Quy tôn tử: đồ con cháu của rùa rút đầu.

Roth không tức giận chỉ cười nhưng tỏa ra hơi nóng, dùng thân thể ưu thế chế trụ sự giãy dụa của Lục Hạo Lập, hai tay vòng qua lưng ôm y nâng lên, cúi đầu cuốn lấy nụ hoa nhỏ nhắn xinh xắn lại ngạo nghễ uốn lên.

“Không!” Khẩu khí Lục Hạo Lập co lại, cảm nhận khoang miệng nóng ướt của Roth bao quanh đầu nhũ châu của y. Đầu lưỡi linh hoạt trên đầu qua lại, sau đó toàn bộ khóa nhũ đều bị Roth ngậm lấy bắt đầu mút, hấn mút thật sự dùng sức, một lúc sau kích thích tê dại, đây là loại kinh nghiệm mà Lục Hạo Lập hoàn toàn không thể chống đỡ được.

“Mắc đi, có bản lĩnh thì tiếp tục mắc đi!” Đột nhiên Roth thốt lên một câu, thực tủy biết vị tiếp tục chuyển qua hướng bên kia, thỉnh thoảng lại chuyển góc độ nhắm nháp, khiến nhũ châu mãi cảm trong miệng trương đại căng đủ, trong đáy lòng hấn cảm thấy nơi nào của Lục Hạo Lập cũng đều là cực phẩm, tư vị thực khiến người khác mất hồn.

Ngửa đầu ra sau, Lục Hạo Lập thờ người run rẩy, hành động của Roth khiến y hoàn toàn bị đập nát, tại sao lại như vậy? Bị nam nhân tiến vào, bị hấn xuất vào trong cơ thể, bây giờ còn phải làm như vậy, vì sao không dứt khoát cho y một viên đạn mà lại phải làm nhục y như vậy?

Y không cam tâm, không cam tâm a! Lục Hạo Lập trốn tránh bị thương cùng oán hận nổi lên dày đặc trong lòng.

Roth liên tiếp không ngừng cướp đoạt Lục Hạo Lập, tự do của y, niềm kiêu ngạo của y, tự ái của y cùng cuộc đời của y, ta sẽ không bỏ qua người.

“Nghe nói người có một đứa con, lớn lên rất giống người.” Roth vừa tắm xong từ phòng tắm bước ra, đứng bên giường mặc áo sơ mi tay cài nút áo, sau khi trải qua *** tinh thần của hấn cực kỳ sảng khoái, dù bận rộn vẫn nói chuyện với người bị cột thành hình chữ đại trên giường – Lục Hạo Lập.

“Người... người không được động đến nó!” Roth không chú ý đến khiến tóc Lục Hạo Lập dựng thẳng lên, tâm loạn, sự lo lắng khiến y áp chế nhẫn nhịn thương tích của bản thân.

Đứa nhỏ là người quan trọng nhất của y, lại còn rất nhỏ, y tuyệt đối không thể để nó chịu bất kì thương tổn nào, giống như châm biếm, Roth bỗng chốc cười ra tiếng, nói: “Người đang cầu ta hay đang cảnh cáo ta?”

Đồng tử đen nhánh của Lục Hạo Lập tràn ngập sự phẫn nộ, nhưng lại bất lực, chỉ có thể hứ không mà chất vấn: “Người rốt cuộc muốn thế nào? Chỉ vì một mối quan hệ căn bản không hề tồn tại của Mimi... người thật buồn cười.”

Lúc này Roth đã sửa soạn xong, mái tóc dài đến thắt lưng phiêu dật, mỉm cười âm tà lộ ra sự kiêu ngạo của người thắng cuộc, tư thái bất động càng thêm cao nhã quý khí, thật khó tưởng tượng đây là người nam nhân đã có hành vi vô nhân tính đối với Lục Hạo Lập.

“Nên nhớ người từ nay phải ngoan ngoãn nghe lời, bây giờ hảo hảo hầu hạ ta, chờ khi ta chơi chán không chừng có thể khiến người thống khoái.” Tay hấn *** ô chạm vào giữa hai chân Lục Hạo Lập, đâm vào huyết nhỏ hẹp, trên ngón tay dính một ít nùng dịch hồng bạch giao thoa.

Chính tai nghe thấy khiến Lục Hạo Lập thất sắc môi tái xanh, nhưng y đáp trả cùng cười nhạo, “Thật thái quá, người hao phí tổn tâm bắt ta đến đây, chỉ vì chuyện này thôi sao, sao vậy? Không có nữ nhân nào có thể thỏa mãn người sao? Đói đến mức cưỡng bạo cả nam nhân...”

“Đừng quên tình cảnh hiện tại của người, khoe miệng lưỡi cũng không khiến người tốt hơn đâu, hưởng chi, ta không thiếu nữ nhân, chỉ là đối đãi với người như nữ nhân mà thôi.” Roth thốt ra những lời nói không chút thiện ý, đối với biểu tình của Lục Hạo Lập hấn cảm thấy tán dương, quả thực hấn không nhìn lầm

người, mãnh thú xinh đẹp như vậy sao có thể dễ dàng bị khuất phục, bất quá, nếu có thể thuần hóa y thành súng vật sẽ là chuyện rất kích thích, là một quá trình rất thú vị.

Hoàn cảnh? Câu nói của Roth khiến y thông suốt một chuyện, y bị bắt đến đây từ tối qua, cho đến lúc này cũng đã một ngày một đêm, Hải Ân không thể nào không phát hiện y mất tích, hơn nữa y bị mang đi thì Rusty Lão phu nhân cũng phải biết, theo lý bọn họ hẳn phải có phương thức hành động chứ.

Thế nhưng y chợt nghĩ, người này cũng đã nghĩ đến, người này rốt cuộc có quỷ kế gì? Việc này thật không đơn giản. Còn Hill thì sao? Huỳnh đệ theo y nhiều năm thế nào rồi? Chỉ trách y không đề phòng, cho rằng tham gia tiệc sinh nhật của Rusty thì không cần mang theo nhiều người, nếu như Hill gặp chuyện không may, y thật có lỗi với hắn.

Lục Hạo Lập trầm mặc không nói, khắc chế bản thân chịu đựng ngón tay càn quấy kia, “Vốn chỉ muốn giáo huấn người một chút thôi, thế nhưng không thể tưởng tượng được thân thể người thật tuyệt, vừa chặt vừa nóng còn hơn cả xử nữ, không thượng người thêm mấy lần thật đáng tiếc.” Sự ẩn nhẫn của y chỉ càng cổ vũ Roth hung hăng ngang ngược, cảm thấy ngón tay của hắn đang xâm nhập u huyết của y thì hơi cong lại, rồi dùng lực rút ra, móng tay quét qua nội bích non mềm không chịu nổi kích thích, u huyết càng lúc càng chảy nhiều máu hơn cùng bạch dịch trộn vào nhau.

“A.....” cơn đau nhức ập đến khiến Lục Hạo Lập không nín được thở nhẹ, hậu huyết co rút một hồi, đại não hiện lên từng trận u ám.

Roth đem ngón tay đó hoàn toàn xoa lên mặt của Lục Hạo Lập, xem như không có chuyện gì nhìn ánh mắt như muốn phun lửa của y nói: “Ta khuyên người đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu rảnh thì mở tivi coi, sẽ có thứ người thích đó.”

Khứu giác nồng đặc mùi, huyết khí trong ***g ngực Lục Hạo Lập bốc lên cuộn cuộn, giống như một ngọn núi lửa có dòng nham thạch nóng chảy đang chuẩn bị hoạt động, y thậm chí còn cảm giác muốn nôn huyết, gân xanh trên cổ nổi lên dữ dội, thật muốn giết hắn.

Bộ dạng này của y phải lấy lòng Roth, người có tâm tính rất tốt kia trên nét mặt hiện ý cười khiến vạn vật còn phải thua kém, mặt so với ngọc dương chi sáng bóng long lanh khiến người khác phải động tâm, nhưng trong mắt Lục Hạo Lập thì chỉ là hóa thân của Quỷ Satan, nụ cười càng thêm nham hiểm.

“Khi nào thì có thể buông tha ta?” Liên tục tự nhủ bản thân phải nhẫn nại, Lục Hạo Lập nhanh chóng truy vấn Roth trước khi hắn rời đi, y phỏng chừng tay y bị thương cũng không nhẹ, gãy dựa quá độ có lẽ sẽ gãy cổ tay.

Roth nhẹ nhàng bước đi nhưng không hề quay đầu lại: “Chờ chút sẽ có người đến.” Nói xong, thân ảnh cao lớn của hắn biến mất khỏi căn phòng đan xen giữa máu và dục vọng này. Lục Hạo Lập hư thoát chìm vào giấc ngủ, bị cướp đoạt đến mức nửa chết nửa sống.

“Chỗ này là chỗ nào?” Lục Hạo Lập hỏi người đang đứng trước mặt y, tay của y đã được cởi trói, nhưng hiện tại nòng súng của nhóm cảnh vệ đang chĩa thẳng vào y, mà phía sau nhóm cảnh vệ có một người thoát trông địa vị tương đối cao.

Anseph không trả lời, nhưng vẫn hữu lễ tự giới thiệu: “Lục tiên sinh, người có thể gọi ta là Anseph, dựa theo ý tứ của thủ lĩnh chúng ta, người có thể sinh hoạt tự do trong phòng này, có gì cần có thể nói với hạ nhân, nhưng thỉnh không cần đi ra ngoài dù chỉ một bước.” Hoạt động tự do? Ở trong đây thì có thể tự do đi đâu?

Lục Hạo Lập run rẩy khóe miệng, trong nội tâm thầm mắng: “Nếu ta không may đi ra ngoài?”

“Nếu như vậy, chúng ta có quyền sử dụng bạo lực với người.” Nói một cách máy móc, Anseph truyền đạt mệnh lệnh của Roth.

Lục Hạo Lập nắm chặt thành đấm, kéo chắn che khuất thân thể của mình, y hiểu rõ tình trạng hiện tại của mình, đừng nói đánh nhau, đi lại cũng đã là một vấn đề lớn.

“Thuộc hạ của ta cũng ở đây?” Lục Hạo Lập nuốt xuống tất cả cảm xúc, việc cấp bách bây giờ là cần xác minh rõ hoàn cảnh, y cũng không thể ngồi chờ chết.

Đáng chết, chết tiệt... súc sinh kia, một ngày nào đó người rơi vào tay ta, món nợ hôm nay, ta Lục Hạo Lập nhất định sẽ trả đủ!

“Không thể trả lời, nhưng sinh tử của hắn sẽ do biểu hiện của người quyết định.” Gần như chết lặng, Lục Hạo Lập có chút mờ mịt, bất kể Anseph hay cảnh vệ nào bất kỳ, đều không có chút điểm nào hiểu kỳ.

Lục Hạo Lập nghĩ cũng đúng, cười trơ trên, người xảo trá như vậy thì làm sao có thể bỏ qua con cờ uy hiếp y được chứ.

“Ngoài ra, sau này sẽ có người phụ trách chỉ dạy người kỹ xảo trên giường, thỉnh người hảo hảo học hỏi.” Nói sơ lược qua vấn đề dung tục khiến người ta phải giật mình, Trên mặt Anseph không chút chần chừ ái ngại, giống như nói đến vấn đề rất bình thường, nhưng với Lục Hạo Lập mà nói, uy lực còn lớn hơn so với bom nguyên tử.

“Có ý gì? Kỹ xảo trên giường?” Giương mắt không tin nổi, Lục Hạo Lập vẫn cho là mình nghe nhầm, hay những người đều là kẻ điên?

Anseph vẫn không thay đổi: “Đúng vậy, sẽ có thầy trong giáo hội đến dạy người làm thế nào để lấy lòng nam nhân trên giường, hy vọng người sẽ khiến cho thủ lĩnh chúng ta cảm thấy thỏa mãn.” Câu nói trắng trợn đến vậy nếu mà nói không hiểu thì chính là lừa mình dối người, nhưng chính bởi vì hiểu, Lục Hạo Lập trong đầu chỉ có một ý niệm chính là cùng bọn họ liều mạng bằng không sẽ tự sát.

“Đi chết đi a, mẹ nó hoang đường, đừng có si tâm vọng tưởng, các người đều là kẻ điên!” Chợt chiếc đèn ngủ bên cạnh đập bể chĩa vào hắn, toàn bộ khí lực do găm hết điên cuồng mà mất hết, vết thương trên cổ tay bị rách đổ máu, hai đồng tử nhuộm đỏ ngẫu nhiên khiến người khác phải giật mình.

Bệnh hoạn, bọn họ đều là lũ bệnh hoạn, tại sao muốn y làm chuyện như vậy? Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà có thể hăm dọa người khác như vậy chứ?

Anseph nhanh chóng né sang một bên, sau đó chậm rãi bổ sung: “Nếu người không muốn làm, chúng ta sẽ cân nhắc có nên tiêm cho người heroin hay chất thuốc kích thích khác, đến khi nào người nghiện mới thôi.” Hắn không hề nhìn thẳng vào người nam nhân này, Anseph không hiểu tại sao thủ lĩnh lại có hứng thú với nam nhân này như vậy, hơn nữa còn là nam, đúng là y tưởng mạo xuất chúng, nhưng một người kiêu ngạo như vậy sao có thể dễ dàng bị bài bố khuất phục được, tại sao thủ lĩnh không tìm phương thức mềm mại hơn, ngược lại lại chọn cách khó khăn dã tính như vậy chứ?

“Không cần nhiều lời, động thủ nhanh đi.” Về mặt Lục Hạo Lập ngạo mạn kiên cường, từng chữ vang lên hùng hồn mang đầy khí phách.

Anseph không thể làm gì ngoài việc lắc đầu, lui ra sau một bước, đối với cảnh vệ bên cạnh: “Mở tivi lên.” Trên vách tường trắng tinh có gắn một chiếc TV LCD, bật nút, hình ảnh hiện lên mờ mờ, hình ảnh đó khiến người kiên cường như Lục Hạo Lập phá nát, hàng mi nhú lại bối rối, tim như bị chìm xuống tận đáy vực.

Thời gian trôi qua, cũng chấm dứt hết thấy, gục đầu thất bại, mái tóc đỏ trượt xuống cái trán, áp lực không thể chịu nổi từ sâu trong linh hồn phát ra hận ý.

“Tin tưởng người sẽ biết lựa chọn.” Anseph nắm chắc thắng lợi, sau đó, rời đi phục mệnh với Roth.

Tổng bộ của tập đoàn DeFils đặt tại ven biển Caribbean Nam Mỹ, tường xung quanh đều lắp điện cao thế, khu nhà hơn mười tòa nguy nga sừng sững, tất cả đều có kết cấu thống nhất, thiết kế vừa khoa học vừa tự nhiên, rất kì lạ nhưng không khí lại mang đầy vẻ đe dọa, giữa những tòa nhà to lớn được liên kết với nhau, chính là tòa nhà chính, nơi ở của thủ lĩnh tập đoàn, đồng thời cũng là chỉ huy cao nhất, chỉ có nhân viên cao cấp mới có thể tiếp cận hắn.

Ở đây nhân viên có rất nhiều bậc cấp, các cấp lãnh đạo, sản nghiệp của tập đoàn DeFils nhiều vô số kể, phạm vi hoạt động rộng lớn, các nơi đều có quản lý bộ phận, nhưng chủ yếu là do tổng bộ điều khiển từ xa, cho nên yêu cầu rất nhiều tinh anh, kể cả tài chính, đất đai, khoa học kỹ thuật v.v...

Nhân viên nhậm chức đều được phân về các tầng lầu của các tòa nhà phía sau, có thể công tác ở đây thì không phải là chuyện đơn giản, phải có năng lực còn phải trải qua kì lựa chọn sàng lọc, mọi người đều phải

quý trọng cơ hội khó kiếm này, đồng thời cũng biết rằng nếu làm những chuyện không nên làm sẽ có kết cục như thế nào, trung tâm là nơi của lãnh đạo cấp cao mỗi tầng đều được quản lý chặt chẽ, muốn làm loạn là chuyện không tưởng.

Nơi này được tạo dựng nên để che giấu bí mật bên trong, che giấu hoạt động chế tạo buôn bán thuốc phiện của tập đoàn, hơn nữa là nơi vững chắc nhất trên thế giới.

Buổi chiều tịch dương, ánh hào quang dần dần dịu nhẹ, số lượng cảnh vệ đông đúc không ngừng nghỉ tuần tra các nơi, thật cẩn thận tận trung cương vị công tác, Roth trở về tòa nhà chính, vừa bước vào đã thấy có người đang trong đại sảnh chờ hắn.

Một nữ nhân đoan trang tú lệ, chân mày lá liễu, trang phục sang trọng không quá cầu kì nhưng vẫn tôn lên khí chất ôn nhã. So với những nữ nhân của hắn, nàng không phải là người đẹp nhất, nhưng lại khiến người khác có cảm giác nàng đứng trên tất cả, nhất cử nhất động đều mang khí phách vừa lão luyện vừa hiền thực.

Trên thực tế, tất cả nữ nhân của Roth đều phải nể nàng vài phần, dù đều được sủng ái như nhau, nhưng nàng là vợ của Roth, con cưng của tập đoàn dầu mỏ Hopson, lý do quan trọng là nàng đã sinh cho Roth một đứa con trai, đứa con duy nhất của Roth.

“Roth, anh về rồi a.” Lana nhẹ nhàng bước đến gần hắn, tiếng cười tự nhiên như chuông bạc.

Roth vẻ mặt ôn hòa, sau đó ngữ khí cũng dịu hơn hỏi: “Em tới đây làm gì?”

Hắn và Lana luôn tương kính như tân, cuộc hôn nhân của hai người là mối quan hệ làm ăn. Vì muốn tiến quân vào giới dầu mỏ nên mới cưới con gái của Vua dầu mỏ, mà hai nhà đều có mối quan hệ tốt từ nhiều đời nay.

Tương kính như tân: đều tôn trọng lẫn nhau.

Bất quá, Lana cũng là một người vợ tốt, dù chồng mình có nhiều tình nhân như thế nào cũng đều nhẫn nhịn mà không ngang ngược như nhiều nữ nhân khác, thật sự hiếm thấy, thông minh thức thời, có làm gì mờ ám cũng không hỏi đến, Roth thích nàng như vậy, mặc dù không có tình yêu.

“Ca ca chiều mai sẽ tới, muốn nói chút chuyện với người.” Lana ôm lấy cánh tay của Roth, dương dương tự đắc cùng hắn lên lầu.

Từ nhỏ nàng đã biết mình sẽ gả cho Roth, đây là mơ ước lớn nhất của nàng, nàng cũng hiểu mình không có khả năng độc chiếm Roth, muốn hắn vui thì phải nhẫn nại, cãi lộn cũng không thể giải quyết gì, bản lĩnh phải cao tay, hơn nữa nàng tin rằng không có ai có thể uly hiếp vị trí của nàng, cuối cùng thì chính nàng mới là người còn lại bên cạnh Roth.

“Em gọi Roger đến sớm một chút, ngày mai anh có chút việc.” Roth nói chuyện vẫn rất bình thường không có gì lạ, nhưng cẩn thận quan sát sẽ phát hiện ánh mắt hắn hơi khác thường, một sự khác thường khó hiểu.

“Hảo, để em nói anh ấy.” Cảnh vệ theo sau một tác cũng không rời, Lana nhìn Roth đi vào phòng làm việc, vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Người chờ một chút!” Gọi một cảnh vệ bên cạnh, Lana thừa dịp Roth đi xa liền hỏi gã kia: “Roth tối qua đi đâu?” Nàng không thể hỏi trước mặt Roth, nàng rất hiểu hắn.

Tối hôm qua xe của hắn đều để ở đây, thế nhưng không thấy bóng người, hỏi những nữ nhân khác, hắn tối qua đều không đến chỗ ai cả, nói cách khác là không trở về tòa nhà chính này, vậy hắn đi đâu? Roth không thích ai can thiệp vào chuyện của hắn, thế nhưng, nàng rất lo... Tên cảnh vệ nghiêm túc cung kính. Trả lời không đầu không đuôi: “Thật xin lỗi!” Cảnh vệ bình tĩnh xoay người đi không hề dừng lại một giây, tiếng bước chân không nhanh không chậm, lại càng khiến Lana nghi ngờ sâu sắc, tâm rối như tơ vò.

Ba giờ buổi chiều ngày hôm sau, Roger Hopson, tổng tài tập đoàn Hopson, bằng tuổi với Roth.

Hắn thấp hơn so với Roth, tóc bạch kim ngắn mắt lam, khác với Roth tuấn mỹ âm nhu, hắn ôn văn nho nhã, phong cách nhanh nhẹn, luôn mang vẻ mặt hiền lành ôn nhu, bình dị gần gũi, khuôn mặt rất trắng khiến hắn thoát nhìn có vẻ yếu đuối.

Rất nhiều người nói rằng, hấn và Roth cả hai người đều có xuất thân vững chắc, từ khi sinh ra đã có được mọi thứ, đó là do bọn họ mệnh hảo, thế nhưng, khi khi bọn họ tiếp nhận gia nghiệp không hề thất bại mà càng ngày càng lớn mạnh, đã nói lên thực lực của họ.

“Yến hội mừng sinh nhật Rusty người có đi không?” Roger ngồi trên chiếc ghế xoay đối diện với Roth, chăm chú lắng nghe.

“Có đi” Roth trả lời không nóng không lạnh cho qua loa.

Roger cũng không để tâm, “Hôm qua bà ấy đột nhiên chuyển qua định cư ở Pháp, hơn nữa không muốn cùng DeFils hay Hopson làm ăn nữa, bộ các người gây chuyện ầm ĩ sao?”

“Viết con số tổn thất của người cho ta.” Roth đáp thật bình thản, gián tiếp thừa nhận nghi ngờ của người kia.

Roger bật cười, “Không đến mức như thế, ta chỉ là hiếu kì muốn biết nguyên nhân thôi.” Tổn thất tất nhiên có, hơn nữa không phải là ít, nhưng hấn cũng không muốn đòi bồi thường.

“Không có gì, chỉ là bà ấy nhìn không chịu nổi thôi.” Vẫn một mực tránh nặng tìm nhẹ cho qua, Roth vẫn để vậy không xử lý.

Bọn họ thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, hiện tại có thể xem như người một nhà, nhưng có lẽ do hoàn cảnh sống, nên bọn họ đối với ai cũng đều cảnh giác, tình bằng hữu thì vẫn liên lạc nhưng không nồng nhiệt, có thể tương trợ nhau nhưng lại không thể xen vào chuyện của đối phương.

Roger nghe xong biết hấn không thích nói nhiều, nên nói lảng đi. “Nói chung, dù sao chúng ta cũng là văn bối.”

“Thật sao? Có lẽ thời đại của bà ta đã qua.” Roth đọc tờ báo trên tay, bình bình đạm đạm nói lời khinh miệt, đối với câu nói của Roth, Roger cũng thản nhiên, chỉ nói: “Đừng xem thường bà ấy, năng lực bà ấy không nhỏ đâu.”

“Cho nên y cân nhắc thiệt hơn, mới đi nói rõ ràng với bà ấy.” Trong câu nói của Roth có chút khe hở, Roger vẫn như cũ đi lòng vòng, “Con người đôi khi sẽ xử trí theo cảm tính, đến lúc nào đó sẽ không quan tâm đến cái gì lợi cái gì hại.” Không muốn tranh luận quan điểm với hấn, chỉ liếc mắt, không nói gì thêm.

Roger cũng có lập trường riêng, dù sao hấn biết rằng người có thể đảo ngược Roth vẫn chưa xuất hiện.

“A, Roth... Anseph đâu?” Rảnh rỗi nhìn xung quanh. Roger cảm thấy kỳ quái khi không thấy thư ký riêng của Roth, thuận miệng hỏi.

Roth như đang suy nghĩ gì đó nên lặng im, sau đó đột nhiên xuất ra tia cười lạnh khiến Roger sợ hãi, nói: “Cậu ta đi làm việc.” Roger khó hiểu, nhưng quỷ dị đến mức khó hiểu khiến hấn đứng ngồi không yên, hấn không thể nói dù nửa lời, lưỡng lự, Roger chắc chắn đó không phải là chuyện tốt gì.

4. Chương 4

Căng thẳng. Thù địch. Giương cung bát kiếm, Anseph khoanh tay đứng nhìn Lục Hạo Lập đang trong cơn oán giận, không còn cách nào khác đành vỗ tay, muốn hai người đang diễn tập cho y xem kia dừng lại.

“Lục tiên sinh, người không nhìn thì làm sao học?” Anseph hỏi, trên mặt vẫn trầm tĩnh, đối với thái độ bướng bỉnh của Lục Hạo Lập chỉ cảm thấy rất ngạc nhiên.

Lục Hạo Lập cố hết sức nén xuống cơn tức giận, phản bác: “Ta học không được!” Y thật hận mình không phải người mù, chuyện này muốn y làm thế nào chứ? Rên rỉ quỵến rũ, tư thế *** dâng, động tác hòa theo... quả thực y rất muốn nôn!

Y không phải kỳ thị đồng tình luyến ái, cũng biết rằng hiện tại y chỉ còn cách tuân theo, nhưng thực sự y làm không được, y không thể chấp nhận bản thân không biết liêm sỉ mở rộng đùi trước mặt tên súc sinh kia, không thể không chế tiềm thức bài xích, cái này không phải là cưỡng bức uy hiếp thì là cái gì.

Y không muốn làm, hoàn toàn không muốn làm, cũng không thể làm cách khác, Lục Hạo Lập co quắp người cùng nắm chặt tóc đau khổ sống không bằng chết, tâm của Anseph đột nhiên giống như bị cái gì đó đâm phải, nhìn y chằm chằm, cuối cùng khuyên bảo ngăn gọn: “Người nên nghĩ đến hậu quả.” Y không sợ cường quyền hay chỉ liễu lĩnh hành động? Vì cái gì?

“Hậu quả, hậu quả! Tập đoàn DeFils các người lớn như vậy lại chỉ biết dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy thôi sao, các người không cảm thấy xấu hổ?” Chịu đến cực điểm mà hét lên, chữ mắng âm âm nổi giận, mọi người ở đây đều nhú mày, không khí đột nhiên giảm xuống mức âm.

“Yêu, nhìn xem, bắt Lục tiên sinh phải giáo huấn thuộc hạ của ta sao, thật phiền người quá.” Anseph còn chưa kịp lên tiếng, đã có người cướp lời hấn trước, Roth sải bước đi vào, mắt sáng như ngọn đuốc nhìn chằm chằm Lục Hạo Lập, hoàn toàn đối lập, hấn không chỉ có khuôn mặt tỏa sáng, dáng người bất phàm.

Tiến được Roger đi hấn khó dần lòng nên đến đây thì sát, trò chơi này thật sự gây cho hấn sự hứng thú rất lớn, khiến hấn không biết mệt.

Như hấn nghĩ, Lục Hạo Lập vẫn chưa thể bước xuống giường nhưng y vẫn còn chống cự, ngọn lửa ánh lên trong đôi mắt ấy khiến hấn nghĩ có phải vẫn còn chưa đủ? Tất cả mọi chuyện vẫn chưa khiến y lâm vào tận cùng bi thảm cùng tuyệt vọng hoàn toàn? Thực ương ngạnh.

Hấn muốn tận mắt thấy y thất bại thảm hại, ngọn lửa kia phải tắt, tất cả hy vọng phải bị bóp chết, cải tạo y thành một Lục Hạo Lập khác, một con cừu biết nghe lời.

“Thủ lĩnh”. Anseph tất cung tất kính gọi Roth, Roth tới thật đột ngột, nhưng Anseph đã sớm luyện năng lực trăm biến không sợ hãi, chỉ e là nam nhân kia sẽ không dễ chịu gì.

Roth ý bảo bọn họ ra ngoài, toàn bộ mọi người không chút dị nghị rút lui khỏi phòng, trước khi đi, Anseph lại liếc nhìn Lục Hạo Lập, sau đó đóng cửa lại. Bước đến gần Lục Hạo Lập, Roth nhắc tay kì quái vuốt mái tóc rối của y, động tác ôn nhu nhưng lại mang chút lãnh ý, từng chút từng chút quần lay tim của y, giấy không ra.

“Câm sao?” Roth túm lấy cằm Lục Hạo Lập, nâng lên đối diện với nhau, Lục Hạo Lập không ngừng đau đớn, miệng vết thương nơi hạ thể bị nhiễm trùng, khiến y phát sốt, từ đầu đến chân không chỗ nào là không khó chịu, những điều này luôn nhắc nhở Lục Hạo Lập những chuyện đã trải qua, còn có đoạn phim, ánh mắt màu lam phản chiếu hình ảnh y, y đọc được trong đó sự đe dọa, y hoàn toàn bó tay.

“Ta...” lời nói nghẹn lại, chuẩn bị tâm lý, không chế tâm tính muốn bộc phát, y biết rõ y đã mất đi lợi thế, đối phương nắm giữ không chỉ mình y, mà còn quyền hạn sát sinh của rất nhiều người.

Y chết cũng không sao, thế nhưng, y không thể liên lụy đến người khác, không... phải sống, y không thể chết, y phải rời khỏi đây, y muốn cứu bọn họ, y phải báo thù!

Người này muốn thân thể, cho nên phải thừa dịp hấn còn chưa mất đi hứng thú thì phải tìm ra biện pháp, trước lúc đó, cần rằng để hấn đùa bỡn... mặc kệ, dù thống hận đến mức nào đi nữa.

Nhắm mắt buông xuôi không thèm để tâm, cắn môi dưới, như vậy lại càng dẫn đến hiệu quả không thể tưởng, do phát sốt khiến đôi môi Lục Hạo Lập đỏ tươi mọng nước, hai gò má đỏ lên, từ từ nhắm mắt lại, thân thể do nhiệt độ cao mà càng thêm suy yếu kết hợp với động tác cắn môi khiến Roth nhìn thấy càng thêm điên cuồng, sợ hãi, hấn trực tiếp xác nhận Lục Hạo Lập đang cầu dẫn hấn.

Tay Roth thuận thế đẩy, Lục Hạo Lập không hề đề phòng đột nhiên bị đẩy ngã xuống giường, phản xạ có điều kiện nhìn Roth, nhìn thấy đôi mắt khao khát mờ mịt của hấn, y cảm thấy như rơi xuống hầm băng.

“Không...” y chút suy nghĩ muốn né sang một bên, đây là động tác phản xạ. Khi Lục Hạo Lập chứng kiến ánh mắt dục vọng đáng sợ kia, cho dù không thừa nhận, nỗi sợ hãi khi bị chà đạp vẫn chôn sâu trong lòng, một khi chạm đến sẽ phát tác.

Thế công của Roth vừa nhanh vừa chuẩn, Lục Hạo Lập bệnh gần hôn mê không thể phản kích, toàn thân vận vẹo khó chịu nhưng y lại không biết rằng, Roth càng cao hứng, bởi vì không chỉ cảm thấy khoái cảm mà còn là cảm giác chinh phục...

“Buông, buông!” Hai tay bị Roth chụp lấy kéo lên hai bên, hai chân bị Roth chế trụ, tứ chi bị trói, Lục Hạo Lập căn bản không phải là đối thủ của Roth, đầu y nặng như chì vừa rồi tinh thần lại bị oanh tạc gần một tiếng đồng hồ khi bị bắt nhìn màn kịch xấu xí kia.

“Buông người sao? Chờ ta ngoạn đủ thì nói đi.” Chẳng thêm phí thời gian nói nhảm, khi Lục Hạo Lập hé môi nói chuyện, chiếc lưỡi đỏ như ẩn như hiện đã sớm câu dẫn Roth, hần cúi đầu muốn hôn môi, ai ngờ Lục Hạo Lập không cảm kích mà còn xoay đầu né tránh hần, những nụ hôn của Roth chỉ chạm lên mặt y, tính nhẩn nại có giới hạn hần lập tức nổi giận.

Một tay nắm lấy hàm dưới của Lục Hạo Lập, sau khi cố định đầu của y Roth dán lên môi y liếm láp, hần còn đem môi dưới của y ngậm vào miệng, thô lỗ gặm cắn, không lâu sau đôi môi y trở nên sưng đỏ, vài chỗ bị hần cắn nát.

“Mở ra.” Roth cường ngạnh yêu cầu, hàm răng y cắn chặt khiến đầu lưỡi hần không thể len vào, thất bại khiến hần nôn nóng, hần đoán không sai, thật sự ném trăm lần vẫn không chán.

Lục Hạo Lập dùng một tay đẩy hần ra, đôi mắt đỏ ngầu trừng hần, cái gì cũng không nghe, mà Roth cũng không nói nhiều, sự ngoan cố của y giống như hạ chiến thư với Roth, điều này chỉ khiến hần càng ra tay càng hung ác. Khi Lục Hạo Lập nghĩ Roth nổi giận, hần sẽ buông tha y, yên lặng, đầu lại vào đấy.

“Nữ nhân kia... cho nàng đi làm kỹ nữ hạng thấp thì sao nhỉ?” Lời nói không lên không xuống tiến vào màng nhĩ Lục Hạo Lập, chạy thẳng lên não y, Roth thản nhiên như đang thảo luận về thời tiết.

“Còn cái người gọi là Hill cao thủ dùng súng, chặt bỏ năm ngón tay của hần thì sao?” Lục Hạo Lập choáng váng hoa mắt bắt đầu hiểu, vận động thân thể mệt mỏi rã rời lay động giống như đổ xuống giường, người nam nhân tuần mỹ này không phải người, sự độc ác của hần khiến người ta giận sôi gan.

“Còn đứa nhóc gọi là Lục Dĩ Kỳ kia, mổ lấy tim nó ra, người thấy sao a?” Không cần nói nữa. Không cần nói a.

Mặt Lục Hạo Lập như tro tàn, đi từng bước lảo đảo về phía Roth, không quan tâm vẻ mặt lãnh huyết khiến người khác băng lạnh, nâng cao tay vòng qua cổ hần, đáng môi lấy lòng, chủ động hôn hần.

Roth nở nụ cười, sớm biết như vậy, đã đoạt lại quyền chủ đạo, Roth một tay ôm chặt eo y, khiến thân thể dán chặt vào nhau. Một tay để sau gáy y, để nụ hôn càng xâm nhập sâu hơn. Kịch liệt quần giao, Roth như bị bỏ đói mà đem lưỡi luồn vào miệng Lục Hạo Lập linh hoạt liếm hút, Lục Hạo Lập cũng ôm chặt hần, tận lực đáp lại, cơ thể dần mất đi sức lực.

Lục Hạo Lập chưa bao giờ hưởng thụ qua nụ hôn cực nóng như vậy, cũng chưa bao giờ cảm thấy trái tim lạnh băng khi hôn, tất cả đều nồng nhiệt, nhưng tất cả đều không chạm đến tim y. Giữa hai người như vậy, có lẽ cứ xem như là hôn đi.

Lồng sắt, tòa nhà này là chiếc ***g sắt to lớn. Tòa nhà chỉ vốn vẹn ba tầng, tất cả cửa sổ đều có lắp song sắt, thậm chí cả mái nhà cũng có song sắt, mặt khác muốn nhảy lầu cũng không được, tầng này chỉ có một cửa, và cửa đó là cửa ra vào.

Dưới lầu là một cái sân nhỏ, nhưng cũng giống như cả tòa nhà này cùng bị tường bao vây, độ cao của tường tuyệt đối người bình thường không thể trèo qua được, mà cửa ra vào rất lớn được cài điện cùng những cánh vệ được trang bị súng ống đầy đủ, gần đó là một căn phòng không khác gì ngục giam, bên trong là công tắc nguồn điện để mở cánh cửa ra vào kia.

Đây là phòng tổng bộ của tập đoàn DeFils, được thiết kế thêm vài tòa nhà độc lập để ngăn cách với bên ngoài. Bởi vì cách xa tòa nhà chính lại có thêm vài tòa nhà khác ngăn cách, chung quanh lại có nhiều cây đại thụ cao ngất, nên nó rất bí mật.

Nơi này đã lâu lắm rồi không có người ghé qua nhưng gần đây lại khiến người lãnh đạo của DeFils nhiều lần ghé thăm, hơn nữa còn sai một nhóm đông cảnh vệ canh giữ, nơi đây đang diễn ra chuyện gì? Nguyên

nhân chỉ có một, chính là tầng hai của tòa nhà đang nhốt một người.

Tầng hai, trong phòng, trong phòng ngủ, trên giường. Hai nam nhân, Roth dựa như vầng nguyệt tỏa sáng thanh cao cao ngạo, làn da trắng như tuyết cùng mái tóc đen tuyền tạo thành hai thái cực, khi tấn công chiếm giữ thì mái tóc dài rối tung dày đen quấn quanh hai người, khiến cảnh sắc phong tình thêm vài phần.

Lại lần nữa phục dưới thân Roth, lần này Lục Hạo Lập không bị cột tay mà hoàn toàn tựa vào Roth, để mặt Roth tùy ý cởi nút áo nhẹ nhàng xoa nắn nhũ tiêm của y, Roth so với những lần trước đã nhả nhận hơn rất nhiều, không còn áp chế ngược đãi khiến y khổ sở, miệng Roth ướt át ôn hòa từ phía sau gáy của y trượt lên xương quai xanh, liếm gặm vừa sâu vừa nông, chuyên tâm trên thân thể dương cương mị lực này lưu lại những dấu hiệu chỉ thuộc về hắn, đối với nhũ châu của y cùng yêu thích không muốn buông tay, nhất là biểu tình của Lục Hạo Lập khi hắn ấn hút, một biểu tình mâu thuẫn vừa cảm hận nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Lục Hạo Lập né mặt sang bên cạnh, hô hấp ngày càng khó khăn, tay nắm chặt tấm chăn, sợ bản thân mình không để ý hậu quả mà công kích Roth, y rất muốn, thật sự muốn liều chết đánh cược một lần, nhưng không thể, y không thể tiếp nhận sự trả giá quá lớn nếu y thất bại.

Đầu óc đau nhức lại bị Roth thúc ép, Lục Hạo Lập vất vả sắp chết. Y rất khỏe mạnh rất ít khi đau ốm, nhưng một khi phát bệnh thì sẽ rất nghiêm trọng, nhiệt độ cơ thể tăng lên đột ngột khiến người khác bị phỏng, thế nhưng Roth lại không quan tâm đến, ngược lại hắn càng quyến luyến ảo giác đang tổn thương y.

Thân thể vô cùng khó chịu, nhũ châu yếu ớt bị Roth mãnh liệt xoa nắn, hành động này khiến y càng thấm thương đến chảy máu, Roth căn bản là không quan tâm đến cảm thụ của y, sự hung bạo ẩn giấu sâu trong lòng tuôn trào ra.

Quần áo Roth vẫn ổn định, hai tay tiến vào vạt áo sơmi trước của Lục Hạo Lập mở ra, hoàn toàn không chút trở ngại mà đùa giỡn, một tay đột nhiên lén vào giữa hai đùi của y sờ nắn, vật thể nơi ấy mềm mại nằm sắp xuống không hề có chút hưng phấn.

“Sao? Người không có năng lực?” Roth vừa kéo khóa vừa hỏi, ý chế nhạo.

Không có người nam nhân nào bị người khác cười nhạo không có năng lực lại có thể bảo trì im lặng, Lục Hạo Lập bất lấy bàn tay đang kéo khóa quần lại, không muốn xung đột với Roth, cho nên chỉ im lặng lắc đầu phủ nhận, nếu như trước đây, y nhất định sẽ động thủ, mặc kệ hắn là ai.

Thái độ khác thường, Roth không làm khó y liền rút ra, sau đó xoay người nằm nghiêng bên cạnh y để đầu y ghé lên cánh tay hắn, đem y ôm vào lòng dùng ngữ điệu nhu tình mật ý nói: “Ngốc à, ta đã điều tra người. Ta đương nhiên biết rõ người không phải không có năng lực, nếu không thì cái thứ đã chủng kia từ đâu ra.” Con y là thứ đã chủng? Những lời này nhanh chóng bổ xuống đầu y.

Giống như thuốc nổ đột nhiên không kịp chuẩn bị mà bộc phát ra, một tiếng vang ầm ầm, Lục Hạo Lập hùng hổ, bị người khác chạm đến điều cấm kị mà ánh mắt sắc bén, muốn áp cũng không được.

Roth thật khâm phục y, thường nghe nói gián điệp không chết chính là chỉ dạng người như Lục Hạo Lập. Rõ ràng không có đường sống tại sao y vẫn không hết hy vọng, mà y không biết rằng không khuất phục chỉ sẽ mang đến cho y những điều tồi tệ thôi hay sao?

“Người nghe lời đi, bằng không bọn họ sẽ chết cực kỳ khó coi.” Hưởng thụ khoái ý khi phá hủy y, một tay Roth chạm vào eo y khẽ vuốt, hạ thể đột nhiên trương đại cứng rắn cách lớp vải từ từ cọ nhẹ vào chân y.

Không sao cả, cứ nghĩ bị cản thôi, đừng chú ý, chỉ là tên biến thái mà thôi...

Hoang đường! Sao có thể không ngại? Y là nam nhân, một nam nhân a, có thể để người khác áp chế sao? Rõ ràng bị nam nhân còn đẹp hơn cả nữ nhân lại hung ác hơn cả ác ma này xâm phạm, trên thế giới này sao lại có chuyện như vậy chứ...

Lục Hạo Lập tâm hoảng ý loạn bác bỏ mình, nhưng bất luận thế nào y cũng chỉ hoảng loạn cùng luống cuống, y biết hiện tại chỉ có thể nhẫn nại.

Roth mơn trớn y, cảm thấy thân thể người trong lòng nóng hâm hấp..., đang khơi mào mà phải rút tay lại đẩy y ra, trán dán lên trán y, kết quả khiến hắn vội vàng hỏi: “Bác sĩ nói sao?”

“Miệng vết thương nhiễm trùng nên phát sốt.” Sau khi kéo dần khoảng cách với Roth một chút, Lục Hạo Lập đối với thái độ ân cần quan tâm của hắn cảm thấy hoài nghi, trả lời cũng ngắn gọn phòng bị.

“Miệng vết thương? Là chỗ nào?” Đầu ngón tay của Roth chạm đến hậu huyệt của y đè xuống, ngồi dậy đem y lật lại, ngay lúc Lục Hạo Lập chưa hiểu gì hết đã bị hắn kéo quần, nói: “Ta xem thử.”

Sau một trận thiên toàn địa chuyển Lục Hạo Lập cảm thấy thấy mông mát lạnh, miễn cưỡng nghiêng đầu sang chỗ khác lại nhìn thấy nam nhân đang nhìn chăm chăm vào bộ vị khó nói kia, trong thoáng chốc chạm đến giới hạn khiến y sợ hãi muốn lấy tay che lại, “Đủ rồi, không cần đâu, ngừng đi, mau buông ta ra...” Roth đem lời cầu xin của Lục Hạo Lập từ tai này lọt sang tai kia mà nhìn chăm chăm vào đó, u huyết đáng thương sưng tấy đỏ rực lên, nhìn chỉ khiến người khác đau lòng.

Roth đưa hai bên mông mở rộng ra, ôm một chút hy vọng đem ngón trở lên vào, nhưng u huyết này đụng vào lại co rút càng chặt hơn, kiên quyết cự tuyệt người ngoài tìm hiểu nó, cuối cùng Roth mất hứng tuyên bố: “Thật nghiêm trọng, xem ra tạm thời không thể dùng được.” Những lời này đối với Lục Hạo Lập giống như tiếng của chúa trời, tâm dần ra, chờ mong vết thương này đừng phục hồi quá nhanh.

Sự mừng rỡ của y sao mà Roth không biết, hắn hơi nhíu lông mày nhìn chăm chăm vào lỗ nhỏ ẩn không được kia, hạ thân trướng lên đau nhức, rất muốn vào trong cơ thể y mà khao khát, nhưng hắn lo lắng Lục Hạo Lập chịu không nổi mà chết mất, hắn không muốn mất đi món đồ chơi này.

Mà cơ thể của Lục Hạo Lập bây giờ chỉ có khoác độc nhất một chiếc áo sơmi mỏng xanh đậm, nút áo hoàn toàn để mở, áo sơmi kia lần qua lộn lại đã trượt xuống mấy phần, không thể che phủ bất cứ cái gì ngược lại chỉ càng thêm hấp dẫn.

Hắn hoàn toàn đầu hàng với dục vọng đang cương cứng, ôm lấy vai y để y dựa vào bộ ngực mình, kéo tay y để lên dục vọng đang cứng ngắc như sắt nung, ý tứ quá rõ ràng, bá đạo ra lệnh: “Nhanh lên.”

Ngoại trừ thuận theo còn có biện khác khác sao? Lục Hạo Lập cứng ngắc “phục vụ” Roth, đồng thời ứng phó cho có lệ may mắn là có lớn quần ngăn cách, mà điều may mắn ấy ngay tức khắc bị Roth ném thẳng vào trong thùng rác.

Roth một tay kéo quần lót xuống, vật cương cứng ngạo nhân kia ánh vào trong con người của Lục Hạo Lập, căn bộ nồng đậm lông, thẳng tắp gân xanh nổi lên cuộn cuộn cùng đỉnh màu đỏ tím sung mãn.

Lục Hạo Lập nhìn cứng họng, thế nào cũng không muốn đụng vào con quái vật khổng lồ này, nhưng sự thật không phải do y có thể chọn.

“Nhanh lên, chẳng lẽ cái này mà ngươi cũng muốn ta dạy sao?” Không kiên nhẫn thúc giục, Roth cường chế bắt hai tay của y khuấy động giúp hắn.

Nhắm hờ mắt lại, bàn tay Lục Hạo Lập đầy vết chai sạn, thô ráp ma xát tính khí lại có cảm giác rất thoải mái, Roth thở dốc nặng nề. “Mạnh hơn nữa, nhanh lên, đừng có ngừng...” vùi đầu vào hõm vai của y nhỏ giọng nói, giọng Roth ám ảnh như nhấm nạy khao khát cái gì đó.

Tình ái trôi qua một lúc lâu, Lục Hạo Lập nuốt nước miếng liếm liếm đôi môi khô khốc, liều mạng hồi tưởng lại khoái cảm khi bản thân tự an ủi, tay không ngừng noi theo để an ủi hạ thể của Roth, tay y đã mỏi nhừ mà Roth vẫn chưa phát tiết, khi y phát hiện hắn bắt đầu hơi ngạnh thì y cảm thấy không yên, y không biết người này còn có thể làm chuyện gì.

“Không bằng ngươi đi tắm nước lạnh...” Lục Hạo Lập nơm nớp lo sợ đưa ra đề nghị, chậm rãi cẩn thận thu hồi tay, hạ thể không thể phát tiết, hắn sẽ rất khó chịu.

“Tắm nước lạnh?” Roth mặc kệ đánh bắt ngờ vào ý định trốn của y, “Ta không có hứng thú cái đó. Bất quá, ngươi hiện tại cứ ngay cho ta!”

Lục Hạo Lập không phải kẻ điếc, y chuyển ngay xuống ngồi cuối giường, tiến thoái lưỡng nan, tóc đỏ tán loạn càng nổi bật về mặt mỗi, y bây giờ vừa lạnh vừa nóng, y phát giác bản thân mình nhanh chóng sẽ không chống đỡ nổi, lắc đầu mệt mỏi, lại khiến cho Roth nghĩ y đang cự tuyệt hắn.

Mẹ kiếp, không cần quan tâm gì hết... Roth lãnh khốc tàn nhẫn không chút thương cảm hoàn cảnh thực tại, Lục Hạo Lập bộ dạng bị thương cùng tinh thần suy nhược núp vào góc cuối giường cũng không thể khiến

hắn phải giữ chừng mực để chịu thiệt về mình.

Tay kiện trắng đột ngột vươn tới, bắt lấy cánh tay của Lục Hạo Lập không chút lưu tình kéo lại cạnh hắn, mà y hoa mắt không chịu nổi liền ngã vào lòng hắn, theo bản năng mà níu chặt cổ áo hắn để ổn định cơ thể, giấy tiếp theo đã bị Roth đặt dưới thân.

“Ách...” Lục Hạo Lập rên lên, bị Roth ép đến không thở nổi, đẩy ngực hắn ra, nhưng sức hắn quá yếu nên căn bản Roth không để vào mắt.

“Thân thể người thật nóng... đùi kẹp chặt... Hô...” nhắm mắt ngây ngất, Roth đem hai chân của Lục Hạo Lập kẹp lại đem nam tính của mình xâm nhập vào giữa hai chân y, da thịt của đùi trong vốn rất trơn mịn, dục vọng bị kẹp chặt khoái cảm không ngừng tăng lên, mà do y sốt cao càng khiến Roth cảm giác như hắn đang tiến nhập vào bên trong y.

Lục Hạo Lập để mặc cho bóng tối gặm nhấm y từng chút từng chút một, khốn cảnh này dù sao cũng dễ chịu hơn, cảm nhận nhiệt liệt đang bị đùi ép kẹp, eo người kia chuyển động va chạm, nghe tiếng thở dốc đã thú, chậm chậm rơi vào vực sâu không đáy... Thật sự rất buồn cười...

Anseph yên lặng, đối diện với cánh cửa đóng chặt, yên lặng không nói chờ Roth mở ra. Trong phòng diễn ra cái gì, thân là bộ hạ của hắn thì không có quyền suy nghĩ.

Thời gian từ từ trôi qua, Anseph vẫn duy trì tư thế lúc ban đầu, vẫn không thay đổi. Chỉ là hắn nhớ người kia ở bên trong phòng chừng... Cảm giác không biết nói sao, người nọ có chút đặc biệt, xem ra không phải dạng người xu nịnh.

Một hồi lâu sau, tiếng cửa phòng mở ra. Mọi người chấn động, “Thủ lĩnh!” Anseph khẽ cúi đầu, cử chỉ quy củ như đã được trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, trên thực tế hắn đã trải qua huấn luyện, hơn nữa là từ khi còn rất nhỏ.

Tập đoàn DeFils từ trước đến nay cần người nào mới bồi dưỡng người đó, hắn còn rất nhỏ đã tham gia cuộc thi trắc nghiệm chỉ số thông minh của tập đoàn DeFils, tố chất hơn người nên hắn được nhận vào nơi đây nơi chứa những người được đề cử ở bên cạnh thủ lĩnh, sau đó nhận đủ mọi huấn luyện cùng bồi dưỡng đồng thời còn trải qua học tập, về sau trải qua rất nhiều sự bàn bạc cùng thử thách hắn mới trở thành thư ký riêng của thủ lĩnh.

“Ấn.” Roth đáp ôn hòa. Chuẩn bị rời đi, xem Lục Hạo Lập như một món đồ, ngoạn đủ liền hồ hững ném xuống đất, vừa đi không đến hai bước, hắn xoay lại nói với Anseph: “Gọi bác sĩ đến. Còn nữa, về sau người sắp xếp người chăm sóc y.”

“Dạ!” Anseph không hề truy vấn, chỉ tiếp nhận mệnh lệnh, sau đó chuẩn bị thực hiện, dùng một thái độ bình thường không gì khác lạ tiện thể nhắc lại: “Xin hỏi “Chương trình học” ngày mai có tiếp tục không ạ?” Theo tình trạng thân thể của người nọ hắn là không thể tiếp tục, nhưng vẫn phải xin chỉ thị từ thủ lĩnh, đây là quy củ.

“Không cần.” Roth không suy nghĩ trực tiếp bác bỏ, ngược lại nhấn mạnh một chuyện khác: “Nói cho người kia của Hồng Dương Bang, hành động bí mật gọn gàng một chút, phong tỏa cùng che dấu tin tức Lục Hạo Lập mất tích, nếu không...” Roth không muốn xung đột chính diện với Diệp Huyết, một khi phân tranh, thì kết cục cao nhất chính là hai bên lưỡng bại cầu thương, đây là một chuyện rất phiền phức.

Anseph ngầm hiểu Roth đang ám chỉ người nào, nói: “Dạ, tôi sẽ cẩn thận xử lý cùng hiệp trợ.”

Đứng ở vị trí thư ký hắn cảm thấy rất khó hiểu, thủ lĩnh sao tốn sức như thế lại vứt bỏ lợi thế lớn như vậy? Chẳng lẽ vì Mimi tiểu thư? Không hẳn như vậy, thủ lĩnh đã đem tình nhân kia xem như lễ vật đưa cho đối tác làm ăn rồi mà.

Roth rất tín nhiệm năng lực làm việc của Anseph, không cần chờ xoay người đi, tinh thần vô cùng phần chân, biến mất khỏi tầm mắt của Anseph cùng cảnh vệ.

Anseph khôi phục lại như cũ, phục tùng mệnh lệnh cùng phân tích thời gian thích hợp làm việc là tránh nhiệm của hắn, phân phó thủ hạ đi gọi bác sĩ, Anseph tiến thẳng vào phòng ngủ, nhìn quanh một lượt lại hơi ngạc nhiên.

Trong không khí còn phảng phất nồng đậm mùi tình ái cùng xạ hương của nam nhân, giường lớn hỗn loạn, nam nhân cao lớn cuộn tròn nằm mê man trên giường, mà ngoài ý muốn chính là quần áo trên người nam nhân.

Theo tình hình, thì Lục Hạo Lập không thể tự mình mặc, vậy chẳng lẽ là thủ lĩnh? Trong đây không có người thứ ba, chi tiết nhỏ tí mỉ, những người khác không chú ý đến, nhưng Anseph liếc mắt một cái có thể phát hiện, nhưng suy đoán cuối cùng vẫn không có lời giải.

Vô cùng khẩn cấp a, vài y sĩ vây quanh giường đang vô cùng bận rộn với y đã hôn mê hai ngày.

Hơn mười một giờ khuya, Anseph vẫn đứng trong phòng của Lục Hạo Lập, nhìn bác sĩ rút kim tiêm từ mu bàn tay của y, bọn họ vừa tiêm cho y xong, hai ngày nay mu bàn tay phải của Lục Hạo Lập đã chỉ chít vài lỗ tiêm.

Bác sĩ dặn dò y sĩ thu dọn mọi thứ đi ra ngoài, Anseph cho người nâng Lục Hạo Lập dậy muốn ụ y uống chút nước bổ sung cho cơ thể, mỗi lần rót vài nước lại chảy ra, không có cách nào khác chỉ có thể dùng bông thấm ướt môi y.

Anseph hơi chút mệt mỏi vuốt vuốt huyết thái dương, tuy bác sĩ nói tối nay y xuất mồ hôi thì sẽ không còn trở ngại, nhưng y không thể tránh khỏi “Nuông chiều từ bé”, vài viêm chứng đã khiến y thành như vậy.

Tiểu tụy hẳn đi, từ ngày đó đôi mắt nhắm lại không còn mở ra nữa cùng lông mày nhú lại, nam nhân cường tráng bây giờ giống như đứa trẻ yếu ớt, an ổn ngủ lại như bị gông cùm trói buộc mà toàn thân không nhúc nhích, duy nhất biểu hiện trên mặt là sự thống khổ khiến người khác đau lòng.

Anseph cầm túi chườm đá đắp lên trán y, tiện tay cầm khăn lau mồ hôi cho y, nhìn khuôn mặt kiên cường của y mà trầm ngâm, hai ngày nay Roth hoàn toàn không hỏi hay đề cập đến chuyện của Lục Hạo Lập, Anseph cân nhắc không biết có nên hướng Roth báo cáo hay không, sau đó trong mộng Lục Hạo Lập ú ớ tiết lộ nổi bất án lại khiến Anseph trầm thổ dài.

Suy nghĩ miên man, mọi chuyện, đến khi Anseph cho rằng không có gì là tất yếu, cửa truyền đến một tiếng xôn xao nhỏ, hẳn nghe tiếng đối thoại cũng biết là ai đến. Phục tùng mà đem khăn mặt buông xuống, Anseph đứng dậy cung kính nghênh tiếp người đến, người kia theo lý sẽ không xuất hiện.

Thân thể nam nhân cùng nữ nhân quấn giao một chỗ, thực hiện mập hợp nguyên thủy nhất giữa tình ái nam và nữ.

“A..... Roth..... Roth..... Muốn ta..... Đừng ngừng... đừng ngừng..... A.....”

Lana hoàn toàn nhập tâm vào trận hoan ái, cánh tay tuyết trắng khoát lên lưng Roth, nhìn say mê người nam nhân của nàng. Nhưng mà, Roth nằm trên người nàng lại giống như mất hồn, phần thân hẳn hợp chặt với Lana, thế nhưng lại lơ đãng không mấy nhiệt liệt, thân thể chỉ đóng đưa theo hình thức, cảm giác thiếu hẳn sự hứng thú.

Roth cúi đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt đang hăm sâu trong *** của nữ nhân, thứ đối với nam nhân khác sẽ tràn ngập sức hấp dẫn lại khiến hắn cảm thấy không chút thú vị, bực bội nhớ lại thân thể người kia, hẳn đột nhiên dừng lại, không kịp ngăn lại, hồi tưởng kéo đến nhanh chóng như cơn đại hồng thủy, đại não tự ảo tưởng Lana là người kia.

Giả như lúc này đôi chân đang quấn quanh eo hẳn là của người kia, giả như tiếng rên rỉ khê nức kia là của người kia, giả như lời nói cầu khẩn hẳn tiến nhanh lên là của người kia, giả như người kia ngay lúc hẳn bắt vọt vào mà đạt cao trào, giả như hiện tại hẳn đang giữ chặt người kia trong lòng!

Trong nội tâm hắn đột nhiên xung huyết kích động cán phá toàn thân, nhìn chằm chằm Lana, nhưng trong mắt hắn nghiễm nhiên biến thành Lục Hạo Lập, tần suất tiến công tăng lên kịch liệt thêm mấy phần, nhiệt tình đến mức Lana gần như không thể chịu nổi, chỉ là, khi hắn trong cơ thể nàng đạt đến cao trào, nàng như vỡ nát khi Roth lăm bắm một từ: “Lục...” Roth sau khi kết thúc thật tự nhiên nắm lấy cằm người kia, nhưng khi Lana tiến vào ngực hắn trong nháy mắt, hắn lại dừng lại, nhìn nàng vài giây liền nhanh chóng buông nàng ra, không kịp mặc quần áo ... không chút lưu luyến đi ra ngoài.

Lana còn chưa kịp hoàn hồn sau cơn kích tình đã mất đi nhiệt độ cơ thể của Roth, nàng run rẩy co người lại, vội vàng lao xuống giường ôm phía sau hắn, mời ở lại: “Roth, chờ chút, đêm nay hãy cùng em...”

Roth ngang ngược đẩy Lana ra, không chút chân thành chỉ trấn an cho qua loa: “Anh bây giờ có việc, lần sau tới.” Câu còn chưa nói hết đã tránh né nàng, Lana tỏ vẻ hiểu lý lẽ thuận theo, Roth càng lúc càng đi xa.

Trong không khí yên tĩnh thật lâu, sau đó chậm rãi vang lên tiếng gổm sứ bị đập nát vang lên rất to rất thanh thúy...

Roth cũng không thể giải thích tại sao hắn lại muốn đến đây lúc này, khoát tay miễn cho bọn Anseph cúi chào, hắn tự giác giảm nhẹ cước bộ, hạ thấp giọng nói: “Có hạ sốt không?” Sau khi ngồi xuống lướt nhẹ qua hai gò má của Lục Hạo Lập, hắn mới biết y gầy hơn hai ngày trước rất nhiều.

“Bác sĩ nói đêm nay không sao, nhưng muốn Lục tiên sinh uống nhiều nước một chút, thế nhưng y không uống được.” Anseph thuật lại những lời bác sĩ nói, liếc nhìn nửa ly nước còn nằm trên bàn, Roth lại nhìn Lục Hạo Lập. Suy nghĩ trầm tư sau đó cầm lấy ly nước uống một ngụm, nghiêng người dán lên môi y vì hô hấp khó khăn mà hé mở. Roth đem nước từng chút từng chút dứt cho Lục Hạo Lập, cuối cùng giống như đòi bồi thường mà phản ngược lại mút lấy cánh môi của y, sau đó lại ngậm lấy nước, với hành động tương tự mà dứt cho y, rồi lại mút lấy.

Nước làm dịu đi cổ họng nóng như lửa thiêu của y liền thuận theo nhu cầu sinh lý, cho dù hôn mê nhưng cũng không kìm lòng được mà mong muốn được nhiều hơn, khi cảm giác được bọt nước mềm mại khiến y dễ chịu, y vô cùng vui vẻ mà hé miệng chờ hắn ụ y, đầu lưỡi tham lam duỗi vào trong miệng hắn.

Đối với màn thân mật trước công chúng của bọn họ, cảnh vệ cùng nhóm y sĩ đều ăn ý mà dán chặt mắt xuống đất, kể cả Anseph.

“Ra ngoài hết đi” Roth hạ lệnh, hắn tự mình chọn một thành viên của mỗi tổ trong bốn tổ cảnh vệ để thay phiên canh giữ, chỉ có Anseph là hiểu theo nghĩa khác, đó là Roth sẽ ở đây qua đêm.

Lục Hạo Lập giống như chim non đòi ăn, đợi lâu không có thứ ngọt lành kia khiến y thất vọng đột ngột nuốt khan. Cởi giấy xong Roth vén một góc chăn chui vào, lần này không hề ngậm nước mà hôn Lục Hạo Lập, hào phóng để lưỡi Lục Hạo Lập liếm môi hắn.

Ít quá... Không đủ a... Lục Hạo Lập bắt mẫn mà liều mạng mút vào, nhưng chất lỏng ngọt đặc biệt này lại quá ít, y không chịu nổi mà cuốn lấy đầu lưỡi Roth ngậm vào miệng, phản ứng của y như vậy khiến Roth rất thỏa mãn đồng thời cũng tin tưởng y thật sự bệnh đến hồ đồ. Có lẽ nhìn thấy Lục Hạo Lập khổ cực như vậy mà động lòng trắc ẩn, hay cũng sợ nếu y cứ tiếp tục hôn nữa thì hắn sẽ dục hỏa đốt người mất, Roth cuối cùng cũng ụ no y, sao đó ôm đi vào lòng.

Roth điều chỉnh tư thế thoải mái hơn để ngủ, lại chú ý mi mắt đóng chặt của Lục Hạo Lập tự lúc nào đã tạo ra khe hở.

“Người thấy sao rồi?” Roth đưa tay trước mặt y quơ quơ, tuy nói câu hỏi này xem như đang quan tâm, nhưng trong câu nói lại tỏ ra vẻ áy náy mình là đầu sỏ gây ra chuyện này. “Để bệnh như vậy, người thật yếu điệu? Cái này mà là nam nhân sao...” Sự châm chọc khiêu khích của Roth dừng lại, hắn biết y còn chưa thanh tỉnh, bởi vì đôi mắt đã tỉnh linh động kia bây giờ chỉ là thăm đạm vô thần.

Vừa tỉnh ngủ, không nói gì. Lục Hạo Lập đột nhiên nhích lại dựa sát vào Roth, dùng cả tay chân cuốn lấy hắn, ôm thật chặt lại không ngừng lạnh. Run, nói mớ: “Lạnh... lạnh quá...”

Đột nhiên bị y thân cận khiến Roth trở tay không kịp, thấy vừa không ngừng xuất mồ hôi vừa kêu lạnh liền đem chăn kéo thật cao, ôm cả người y, hành động hiếm thấy là vén mái tóc ướt đầm của y ra sau, chỉ vô tình, từng chút từng chút vỗ nhẹ lưng y, mọi thứ đều yên tĩnh, song song nhập miên. Trong mơ chấp chờn, Roth mơ hồ cảm thấy hắn cùng y ở bên nhau vô cùng hòa hợp.

5. Chương 5

Trái đất vẫn quay, thời gian vẫn trôi, rất nhiều chuyện có thể phát sinh cùng một thời gian, tại một nơi khác lúc này đang diễn ra một câu chuyện khác.

“Reng... Reng...” Mới sáng sớm, một hồi chuông hồi thúc vang trong văn phòng Hồng Dương Bang, có người vội vàng nhắc điện thoại, vừa bắt lên thì người đầu dây bên kia đã đỉnh đạc đi vào vấn đề.

“Kêu Lục tới nghe điện thoại!”.

“Thật ngại quá, Lão Đại của chúng tôi trong khoảng thời gian này không có ở New York.”

“Không có sao? Y lại đi đâu sẵn tình ái sao?”

“Chuyện này... y có chút chuyện riêng.”

“Khi nào thì về?”

“Lão Đại cũng không có chỉ thị gì cả.”

“Sau khi y trở về thì nói y gọi cho ta, tên này... lần trước nhờ ta mua giùm cà phê đợi muốn hư mà còn chưa đến lấy, thật không biết là bận cái gì nữa...” Người kia lải nhải một hồi rồi đem điện thoại cúp mất.

Người nghe cùng buông điện thoại xuống, người này thoát nhìn rất nhã nhặn, nhưng nét mặt lại dung hợp nhiều nét khó hiểu, hắn đi đến bên cửa sổ mở tấm màn ra, tia nắng ban mai chiếu rọi vào gian phòng, rọi lên một khung ảnh trên bàn làm việc, trong đó là một bức ảnh, trong bức ảnh là một người nam nhân tóc đỏ ôm một đứa nhỏ tựa như y đứng trước một đu quay ngựa ở khu vui chơi. Bọn họ, thoát nhìn thật hạnh phúc.

Cảnh trong giấc mơ như địa ngục quần lấy tra tấn Lục Hạo Lập, đứng cô độc trên một sa mạc mênh mông vô bờ, hơi nóng khiến y khát đến mức cạn kiệt, lại luôn luôn có tuyết lát phát bay qua khiến y lạnh cứng không thể thở nổi. Y muốn gào thét to, cổ họng lại giống như nhồi đầy cát nên không thể phát ra tiếng, y muốn cử động nhưng tay chân đều đóng băng, nóng lạnh luân chuyển khiến y vừa thống khổ vừa chịu dày vò.

Khi y nghĩ mình sắp chết, thì một nguồn suối mạnh mẽ từ trên trời rót vào cổ họng y, giống như trời hạn gặp mưa làm dịu cơn khát của y, và từ sau lưng lại có một đôi tay duỗi ra ôm lấy y, một luồng hơi ấm vây quanh y đuổi đi giá rét...

Rốt cục, trận thống khổ vĩnh viễn không dứt này cũng rút lui, không khí buổi sáng thật tươi mát. Căn phòng trống rỗng chỉ có hai người, một trong số đó là Lục Hạo Lập đang ngủ say, biểu tình của y giãn ra rất nhiều, khuôn mặt ửng đỏ vì bệnh đã giảm đi, hô hấp ổn định.

Lúc không để ý, lông mi y bắt đầu run run, sau đó cố gắng mở ra, đây là đâu? Lục Hạo Lập nhìn chằm chằm về phía trái, đầu óc vẫn còn mờ mịt, sau khi điều chỉnh thì nhìn quanh dò xét. Trên mặt tủ gỗ nâu đầu giường bày trí một chiếc đèn ngủ thạch anh, cách bức tường trắng tinh một khoảng cách, trên tường chỉ có một cửa sổ để thông gió.

“Có khỏe không? Người có lẽ còn mệt, ta cho người đi nấu chút cháo.” Nghe tiếng liền dời tầm nhìn, Lục Hạo Lập mới biết còn có người khác ở đây. Người đó mặc tây phục rất giản dị, ngồi trên cái ghế bên cạnh giường, cuốn sách trên đùi mở ra vài trang, tóc vàng mắt xanh, tướng mạo hơn người nhìn rất thuận mắt, y nhìn một hồi mới nhớ ra người này gọi là Anseph.

“Chờ một chút sẽ có nữ hầu vào quét dọn, nếu người không khỏe có thể nhờ các nàng giúp người.” Anseph nói rất rõ ràng, kỳ quái chính là mỗi câu mỗi chữ hắn nói đều trầm, không hề có cảm xúc, cũng không trào phúng, chỉ đơn thuần là thuật lại.

“Àn...” Lục Hạo Lập hữu khí vô lực đáp, ý thức rõ ràng, y giống như ngủ đã lâu lắm rồi.

Anseph đóng sách lại, sau khi đứng lên đem ghế đặt vào chỗ cũ, Lục Hạo Lập đã tỉnh. Vậy hắn cũng đã hoàn thành xong nhiệm vụ, hiện tại hắn nên trở về tòa nhà chính.

Người này là ai? Chẳng lẽ vẫn còn mơ sao? Lục Hạo Lập lơ mơ cảm nhận người ôm y sưởi ấm cùng an ủi, thế nhưng nhất định không phải, hơn nữa, trong này còn ai có thể đối xử với y như vậy.

Vừa rồi người kia là Anseph? Không đâu, y thoát nhìn gầy yếu hơn mình rất nhiều, Lục Hạo Lập còn buồn ngủ nên đầu óc lan man, loạn thất bát tao càng lúc càng vô ích.

“Tính sau, dù sao cũng không phải chuyện quan trọng.” Lục Hạo Lập dễ dàng buông xuôi không muốn lãng phí tinh lực, cử động thoáng chốc lại thấy một sợi tóc đen trên nền gối trắng tinh, tóc dài màu đen? Trong đây không ai để tóc dài, ngoại trừ người kia... Buồn cười, sao có thể là hắn được, loại người như hắn...

Tình trạng này duy trì hơn mười ngày, khi Lục Hạo Lập tỉnh lại đã vào buổi tối, Roth cứ đến khuya lại về phòng, sau đó mặc kệ y mơ màng tỉnh giấc cưỡng ép xé quần áo y, sau đó... tình cảnh cứ tương tự lại tiếp diễn, quần áo rải đầy trên đất. Hai người trên giường, thân thể không một mảnh vải như trẻ sơ sinh.

“Đừng cứng đờ như vậy...” Lục Hạo Lập nghe nhưng vẫn không thể làm gì, vẫn cứng đờ như đá tảng. Tuy khoảng thời gian này đều không làm đến bước cuối cùng, nhưng... hành vi như vậy cũng khiến y không khỏe. Hai người nằm nghiêng, tấm chăn mỏng kéo đến bả vai, tấm chăn mặc dù vẫn che cơ thể, nhưng lơ mơ có thể nhìn thấy vị trí di chuyển hai bàn tay Roth trên người Lục Hạo Lập, chiều cổ đạo khắp thân thể y.

“Ngô” Lục Hạo Lập mím môi buồn bực khê rên, mười ngón tay vẫn túm chặt tấm chăn nhần nhịn, nhưng bàn tay nam nhân dưới chăn vẫn đang sờ loạn khắp nơi.

Từ buổi tối hôm đó, Roth gần như mỗi ngày đều qua đêm ở đây, nhưng bởi vì Lục Hạo Lập bệnh nặng mới khỏi nên vẫn chưa thể thừa nhận dự vọng của hắn, cho nên tới giờ vẫn chưa thực hiện hành vi ***.

Mà y thì ngày đêm hỗn loạn, ban đêm Roth nằm bên cạnh khiến y không thể ngủ được, hướng chỉ lại bị Roth thực hiện những hành động khiêu khích, đôi khi sau khi Roth ngủ hắn thì y mới chập chờn ngủ, thế nhưng, không biết tại sao, sau khi y ngủ thì Roth đột nhiên cao hứng, hơn nữa vừa vội vàng vừa mãnh liệt.

Cứ vài lần tiếp theo, Lục Hạo Lập để Roth làm chút gì đó thì ngủ tiếp, y hoàn toàn không hiểu, hắn vì sao không đi tìm người khác, ngược lại phải dùng phương pháp không nên này? Chẳng lẽ vũ nhục một thứ hắn đang độc chiếm thật sự thú vị lắm sao?

“Xoa thuốc chưa?” Hôm nay Roth giống như không muốn bỏ qua cho Lục Hạo Lập đơn giản như vậy, hắn vừa vuốt ve cặp đùi rắn chắc của y vừa hỏi, tay kia chống đầu, cúi đầu xuống liếm cắn vành tai y.

Tim Lục Hạo Lập đập kịch liệt, y đương nhiên hiết hắn hỏi cái gì, những ngày qua may mắn bác sĩ có nói vết thương phía sau nên hạn chế chuyển phòng the, y có mới có thể thoát khỏi sự xâm chiếm, Roth đợi lâu không nghe thấy đáp án, không vui nắm lấy cằm y nâng lên, nói: “Nghe không hiểu ta đang nói gì sao?”

“Ta xoa rồi.” y nhắm mắt nói, nghe qua khó phân biệt thật giả. Hôm trước y đã bắt đầu không xoa thuốc nữa, nguyên nhân là đã khỏi bảy tám phần, không xoa cũng không có vấn đề gì, hơn nữa mỗi lần xoa thuốc đều thấm bông để xoa, mặc dù y tự mình xoa, nhưng vẫn có cảm giác quái dị cùng nhục nhã.

“A, xoa rồi sao...” Roth không rõ ý tứ vuốt cằm, mắt lam lóe lên tia tinh quái, hắn tà nịnh dùng đầu ngón tay chạm vào nơi bí mật của y, nói: “Bất quá ta dùng “Thuốc đặc hiệu” giúp ngươi xoa tiếp một lần nữa ngay bây giờ.” Y né tránh đầu ngón tay của hắn, nhìn thẳng vào hắn, nổi lên tia nghi ngờ.

Không cần giải thích rõ ràng với y, khóe miệng hắn cong lên, thân thể trần trụi bước xuống giường tìm vật gì đó trong đồng quần áo, mang cảm giác bất an ngồi dậy, y muốn xem rõ ràng hơn, hắn ném cho y một chiếc bình nhỏ.

“Thứ này, xoa vào trong cơ thể ngươi.” Hắn trầm giọng ra lệnh, hai tay vòng trước ngực đứng một bên, thân thể lỏa lồ cũng không thêm quan tâm, tự tin đứng nhìn.

Lục Hạo Lập nhìn chiếc bình thủy tinh tinh xảo trong lòng bàn tay, chần chừ nói: “Ta đã xoa thuốc rồi...” y không cần suy nghĩ cũng biết đây nhất định không phải là thứ gì tốt. Nhưng hiển nhiên, giả ngu hoàn toàn không có tác dụng với hắn, ngay từ đầu hắn hoàn toàn không che giấu mục đích của thuốc.

“Ta kêu ngươi xoa thì ngươi xoa đi! Đừng ngồi đó nói nhảm!” Roth ngang ngược nói, trong câu nói không hề mang ý định thương lượng bất cứ cái gì cả, nhưng thấy Lục Hạo Lập vẫn chậm chạp kéo dài thời gian,

hắn lạnh lùng hạ tối hậu thư: “Người đang khiêu chiến sức kiên nhẫn của ta sao?” Y kịch chấn, lắc đầu mở nắp bình, một mùi thơm nồng đậm xông lên mũi, lập tức phảng phất trong phòng, mùi hương kỳ dị này có công hiệu thư giãn tinh thần.

Ngón tay quét một chút kem, y hoàn toàn chết lặng mà đưa tay dò xét tiến vào trong chăn, bỗng nhiên hắn tiến nhanh đến, nắm lấy góc chăn kéo ra, cả tấm chăn bị hắn kéo rút xuống đất. Lục Hạo Lập hoàn toàn mất đi vật che chắn.

“Không...” vừa ngẩng đầu y đột nhiên cảm như hén, tim như bị vật gì đó bóp thắt lại, không tự chủ lui về sau, hai mắt mở to khấn nguyện và khó tin. Lại loại ánh mắt này, chứa đựng dự cảm cùng cường bạo kích động, tựa như bất kỳ lúc nào cũng có thể lao đến cắn nuốt y.

“Nằm xuống, mở chân ra!” Giọng Roth đầy từ tính trở nên ám u. Hắn nhìn thân thể quen thuộc trước mắt này, trước sau như một muốn lao đến xâm chiếm, muốn chạm vào nó, muốn ôn lại cảm giác kia một lần nữa, cảm giác vui thích khi xâm nhập vào trong y cùng tinh thần hưng phấn, phảng phất khiến hắn không thể khống chế.

Bàn tay bóp chặt lấy chiếc bình khiến đầu ngón tay trắng bách, thân bình không quá mỏng nhưng đã bắt đầu xuất hiện vài vết nứt, chỉ cần y dùng sức một chút thôi có thể bóp nát nó! Thế nhưng y không thể, ngược lại dần dần giảm bớt lực, nhưng cảm xúc vẫn bị áp bách, từ từ bình ổn lại, cong đầu gối lên để đôi chân thon dài tạo thành chữ V ngược, sau đó hướng về phía Roth chậm rãi mở ra.

“Chưa đủ, mở rộng ra.” Roth thấy Lục Hạo Lập dừng lại thì gần mạnh, thấy y vẫn lè mà lè mè nên nổi giận, nhìn y rụt rè lại càng cảm thấy buồn bực. Xấu hổ tách rộng ra, y còn trì hoãn rùng mình, Roth tiến tới gần y, ngồi chồm hổm trước hai chân đang mở rộng của y, từ góc độ của y, y có thể nhìn thấy thứ đó của hắn, cương cứng đầy gân máu khiến y lạnh người, y thật không thể tưởng tượng thứ tráng kiện kia sẽ tiến vào cơ thể y từ phía sau.

Roth cúi đầu khê hôn vào làn da bóng loáng bên đùi trong, tay không hề rảnh rỗi mà xoa bóp đùi y, Roth chơi đùa vẫn không quên nhắc nhở y: “Bôi thuốc!” Tình huống vô cùng xấu hổ, Lục Hạo Lập hoàn toàn lơ đãng đi đuổi tay luôn vào nơi đó, hơn nữa loại thuốc không biết tên này không biết có tác dụng gì, hai chuyện này thật khiến người khác do dự.

Thế nhưng... “A!” Lục Hạo Lập đột nhiên đau nhức, đổ mồ hôi đầm đìa. Thì ra lúc y đang do dự, Roth giận dữ, cơn giận khiến hắn không kiềm chế được mà cắn lên bắp đùi bên trái của y, hàm răng sắc bén đâm vào da thịt, nhìn máu chảy ra.

Tên diên, tên này diên rồi! Lục Hạo Lập trong lòng mắng, nhưng lại không thể thốt ra ngoài, hai chân của y đã bị hắn bẻ ngang sang hai bên, hạ thể đau đớn tê dại thúc dục y đẩy đầu Roth ngay giữa hai chân y ra, nhưng y không thể, bởi vì trừ phi hắn buông ra, nếu y đẩy hắn ra thì sẽ kéo theo cả một miếng thịt lớn.

Y không hề thốt ra bất kỳ tiếng nào nữa, thân thể càng run rẩy hơn, bàn tay vốn đặt trên đầu Roth để đỡ thân thể đã rú sang hai bên, thân sắc thê lương, Roth hung hăng gặm cắn chuyển sang liếm lộng, cuối cùng thành mút liếm.

Mùi máu ngọt tanh say lòng người truyền trên đầu lưỡi, Roth cảm thấy vết thương mới nơi chân Lục Hạo Lập thật khác lạ mà liếm mút, có chút diên cuồng nghĩ đây là máu của y, chất lỏng duy trì sinh mệnh y.

Khi Roth vẫn tiếp tục công việc chưa kết thúc kia, hắn nâng thẳng lưng liếm lên hồng ti diễm lệ, như kẻ thẳng trợn khinh thường nhìn Lục Hạo Lập.

Toàn thân hắn bao phủ một tầng tà ác khiếp người, khuôn mặt âm mỹ tuyệt sắc, mái tóc dài đen rối tung, hàm răng trắng khảm giữa hồng ti, hắn làm như vậy càng khiến người khác liên tưởng đây là một ác quỷ bóng tối hút máu người. Hắn nhếch môi cười: “Ngoan, đừng tự mình chuộc lấy khổ.” Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, y rất hiểu, nếu y muốn nằm bẹp trên giường đến mức không dậy nổi thì y có thể lựa chọn đối địch với Roth, y không muốn như thế cho nên phải phục tùng.

Lục Hạo Lập nhặt bình thủy tinh lên một lần nữa quét lấy ít chất kem, cho dù biết rõ ánh mắt nóng bức của hắn vẫn đang trối chốt nơi tư ẩn của y, y chỉ có thể đưa tay dò xét, lướt qua bụng tiến vào nơi giữa hai đùi, cắn răng nhắm mắt đem ngón tay xoa dục vào, chỗ ấy lập tức cảm thấy lạnh buốt.

“Phải bôi vào tận bên trong a, hiểu không?” Roth vừa trêu đùa vừa say mê hỏi, sau đó tỏ ý muốn y phải trả lời.

Nuốt xuống một ngụm, Lục Hạo Lập đáp: “Hiểu rồi...” Giáo huấn cho y hiểu rằng, y không thể thay đổi được tình thế thì tốt nhất cứ khiến cho mình ít chịu thương nhất. Tận lực buông lỏng toàn thân để đầu ngón tay dò xét tiến vào mật đạo chật hẹp, Lục Hạo Lập muốn nhanh chóng thoát khỏi quần cảnh này, thể nhưng cơ thể không nghe theo sai khiến, y một lòng muốn vào thì lại càng không thể tiến vào, cố gắng xâm nhập một chút, y đã toát mồ hôi đầm đìa.

Roth nhìn chăm chăm vào từng động tác của Lục Hạo Lập, khi hần tận mắt thấy đầu ngón tay giữa của Lục Hạo Lập chen vào trong, hô hấp hần căng thẳng, hai mắt tối sầm lại.

“Ta giúp ngươi.” Túm lấy cái bình thuốc thúc tình kia, Roth không giống như Lục Hạo Lập mà dè chừng, ngón giữa của hắn quét rất nhiều kem, thô lỗ đẩy tay y ra, khư khư cố chấp nhờ độ trơn của kem mà chui ngón tay vào.

“Ồ...” Lục Hạo Lập không cách nào kiềm chế mà nức nở, cảm giác chỗ tiến vào rất đau, dững đạo chật hẹp không cách nào thích ứng dị vật nhét vào, cơ thể kéo căng kẹp lấy ngón tay Roth.

Roth quấy nhiễu bên trong nhục bích, dạng kem sền sệt khiến hậu huyết của Lục Hạo Lập trở nên vô cùng ẩm ướt, hần càng vận động kịch liệt hơn, hưng phấn đến mức toàn bộ tâm trí đều dùng để khám phá mật đạo tuyệt đẹp kia, sau đó lại rút ra, lại quét nhiều kem hơn...

Ước chừng vài phút, một mùi hương nồng đậm kì lạ theo chuyển động của ngón tay hần mà phảng phất, mùi hương lẫn quanh mê hoặc lòng người, rối loạn tâm trí, ý đồ dẫn dụ người ta vào đáy sâu của dục niệm.

Lục Hạo Lập chỉ cảm thấy lòng ngày càng khó chịu, tư duy chậm chạp, hậu đình cảm thấy rối loạn khó hiểu, đau đớn chuyển thành vừa tê dại vừa ngứa ngáy, không biết phải làm sao, người nọ trờu động khiến cơ thể y sinh ra một dòng điện lạ lẫm, toàn thân như bốc cháy thật khó chịu, da thịt như tích tụ một dòng nhiệt cao áp mà càng ngày càng nóng.

“Ách...Hô... Đừng chạm vào ta...” Tiếng thở gấp không thể kiềm chế mà thỉnh thoảng bật ra, mắt y đỏ cả lên bắt lấy cổ tay Roth, lắc đầu kịch liệt như van cầu hãy ngưng lại, tim y đập nhanh đến mức muốn bật ra khỏi lồng ngực.

Đáng giận a... tại sao lại có cảm giác này... cho dù đã sớm đoán do thuốc, nhưng y không ngờ rằng nó lại có hiệu quả kịch liệt như vậy, chỗ ấy thật sự rất ngứa, khi đụng vào lại khiến y chìm ngập trong khoái cảm, đồng thời lại cảm thấy hư không muốn một thứ gì đó nhồi vào thật sâu, đối lập là phần trước bụng y đã thức tỉnh, lần đầu tiên y ở trước mặt hần sinh ra phản ứng, hơn nữa còn có xu hướng phát động.

“Không muốn ta đụng? Được, ta không đụng!” Roth nói thật sự khoan dung, ngón tay tiến vào u mật mềm mại một chút, rồi đột ngột rút ra...

“Ân...” kích thích quá lớn ập vào Lục Hạo Lập, y cong người lên phát ra tiếng rên rỉ cao vút, nước mắt che kín cả tầm nhìn, khí tức dồn dập khiến cả người tê liệt, không chịu nổi khiêu khích mà run rẩy dữ dội.

Hai chân Lục Hạo Lập được kéo khép lại, Roth thoát nhìn thật ung dung, nhưng trên thực tế hần kích động còn hơn cả y đang bị tác dụng của thuốc khống chế.

Liếc nhìn bộ dạng của Lục Hạo Lập, Roth đem chất lỏng trên ngón tay giữa sát lên nam tính của y, đang muốn đùa cợt đột nhiên nhớ đến một chuyện, hỏi âm trầm: “Nghe nói... ngươi thường cùng nữ nhân chơi trò tình một đêm?” Tưởng tượng hình ảnh y cùng nữ nhân hoan ái khiến hần cảm giác khó chịu, giống như trong nội tâm có một vướng mắc rất lớn, chuyện đó không được phép có!

Mà người đang giằng co với dục vọng hoàn toàn nghe không hiểu hần nói gì, hai tay y gắng gượng che hạ thể co thành một khối, bộ vị phía sau do tác dụng của thuốc mà cực kỳ tham hoan, thể nhưng lại không chiếm được sự chú ý của nam nhân, mà thân thể rất cần được nam nhân an ủi bức y muốn phát điên.

Thấy phản ứng của y biết y đã đầu hàng, Roth chế trụ hai vai y, sau đó lật thân thể y nằm ngửa đối diện với chính mình, bá đạo tuyên bố: “Ta cho ngươi biết, người bây giờ là người của ta, ngươi còn dám cùng

người khác phát sinh quan hệ ta sẽ giết người!” Rõ ràng đây không phải là lúc nên nói những lời này, về mặt hấn lại cực kỳ đáng sợ đến mức hung ác.

“Ân...” Lục Hạo Lập bật ra tiếng ưm lập tức dập tắt sát khí hùng hực của Roth, y một tay ôm lấy hấn, hạ thân liền mạng tiếp cận hấn, lý trí hoàn toàn bị dục vọng chi phối không thể nghĩ bất cứ điều gì.

Roth dán thân thể hấn ôm lấy y một cách dịu dàng, hấn chưa từng trải qua rung động như vậy, hấn cũng không biết đây là gì, nhưng lúc này khuôn mặt đỏ ửng của y do dục vọng không thể giải thoát, mị thái cần môi vụn vụn khiến hấn động tâm, tiếp theo đó đã sớm thay đổi kế hoạch mà thỏa mãn song phương.

Hưng hăng hôn môi Lục Hạo Lập, hấn ép y lại rồi đưa thứ nóng rực của mình vào bộ vị bí mật mềm mại kia, tiến vào bên trong, đều tiến vào toàn bộ.

“Ô... Không...” Đau đớn bị xô xuyên khiến Lục Hạo Lập tỉnh lại, giật mình tỉnh lại thoát khỏi sự *** loạn do ảnh hưởng của thuốc, thanh tỉnh không bao lâu lại bị kích thích đục khoét xương tủy kéo sâu vào mê cảnh khoái cảm từ phía sau truyền đến.

Hoan ái mây mưa một trận, dừng đạo của Lục Hạo Lập hoàn toàn run rẩy do chuyển động ma sát quá nhanh của Roth, quá nhiều khoái cảm khiến nước mắt chảy như vỡ đê, ướt đầm hai bên tóc mai.

“Người thật thoải mái a...đến... ôm chặt ta đi...” hấn thở phì phò nói, một tay khuấy động nam tính của y, hấn thấy y nghe lời ôm chặt lấy mình thì kích động đến mức di chuyển càng nhanh và liên tục, toàn bộ đều chạm đến tuyến tiền liệt, sau đó Lục Hạo Lập chịu không nổi mà hét to nghênh đón cao trào...

Trời còn chưa sáng, mọi thứ đều rất yên tĩnh. Tấm màn che phủ song cửa sổ, trong phòng chỉ mở một chiếc đèn nhỏ trên đầu giường, ánh sáng mờ nhạt mờ lung vô cùng nhu hòa, độ sáng dịu thích hợp để ngủ, cách giường một khoảng xa do không được chiếu sáng mà ẩn một màn đêm, có chút thần bí nổi bật hơn hết, trong không khí hoàn toàn tương hòa này, chính là hai người tứ chi quấn giao vào nhau.

Đưa lưng về phía Roth, Lục Hạo Lập suy nghĩ, bộ dạng chán chường sau khi cùng Roth tác hoan vài lần vẫn chưa thể chìm vào giấc ngủ.

Mệt chết đi..... Mệt chết đi..... Nhưng lại không được ngủ..... Chuyện vừa rồi còn rành rành trước mắt, như một cuốn phim chiếu chậm trong đầu, xưa mãi không đi hình ảnh bộ dạng y mê loạn bị nam nhân kia đùa bỡn mà đạt cao trào, hoàn toàn không có bất cứ sự phản kháng nào, còn mất hết tôn nghiêm mà đón ý hòa theo, mặc dù là tác dụng của thuốc, nhưng dù cho lý do gì đi nữa cũng không thể giải thích bản thân vì sa vào dục vọng khoái cảm mà đánh mất chính mình.

Kỳ thật cái này là trách Lục Hạo Lập thường xuyên từ trước đến nay kém tự chủ, đối với thân thể khi nếm qua tình ái ngọt ngào sẽ quên mọi thứ, lại không ngừng tiêm nhiễm cảm giác mới mẻ cùng khoái cảm khi trải qua hoan ái, chính vì vậy mà hành vi cực kỳ phóng dăng.

Nếu như có thể, y tự nguyện lần hoan ái này cũng thống khổ như lần đầu tiên, như vậy y sẽ cảm thấy tốt hơn, không cần phải vì chuyện buồn cười này mà chán ghét cùng phỉ nhổ bản thân...

Hơi thở ẩm áp lại hơi ngứa thổi vào sau cổ, linh hồn y từ hư không trở về với thực tại nam kham này. Bụng cùng hông y đều dính hỗn hợp dịch, cảm giác dính dính khó chịu eo thì chịu một sức nặng trĩu xuống, đó là cánh tay trái của Roth đang ôm lấy y, cho đến giờ lưng chạm vào khuôn ngực rộng lớn, giữa hai người không hề có một khe hở. Mà nơi bị Roth khai thác triệt để cùng hưởng dụng không còn lại gì lại có điểm khác thường, đó là bởi vì... hấn vẫn còn trong cơ thể y.

Lục Hạo Lập hai mắt như ánh kiếm đầy thống hận, y nhiều lần cố gắng hít sâu thả lỏng, tận lực bỏ qua hạ thể mềm mại bị nhồi nhiệt liệt đến no trướng bụng. Tiếng hít thở đều đặn bên tai, y nghĩ chắc hấn đã ngủ say, vì vậy, y bình tĩnh tự hỏi làm thế nào để không kinh động đến hấn mà có thể thoát khỏi lòng ngực hấn...

Y đang ngủ bên phải hấn, hấn một tay kéo y ôm vào, hạ thể cả hai chặt chẽ tương liên, y cẩn thận cầm tay hấn, từ từ nâng lên rồi kéo ra, sau đó quan sát vài giây, xác định không bị phát giác thì sau đó toàn thân nhích dần nhích dần ra phía trước, muốn thoát xa khỏi phần thân của hấn.

Còn một chút... kém một chút nữa thôi... Sau khi thứ trong cơ thể nhanh chóng rời khỏi, Lục Hạo Lập còn chưa kịp thở ra đã nghe một câu hỏi khế, “Người muốn trở lại hay không? Có người bắt lấy thất lưng của y dùng một lực...”

“A...” Lục Hạo Lập phát run, y vất vả lắm mới khiến thứ nóng bức kia lùi ra một chút nay lại chèn vào trong cơ thể y, đột ngột quá khiến y gần như thừa nhận không nổi, nơi chật hẹp lại bị tác động, chết tiệt... khoái cảm kia lại từ phía sau truyền đến đánh vào từng tế bào.

Ngược lại, phân thân của hắn sau khi xâm nhập đột nhiên bành trướng lên, sau đó bắt đầu luật động, động tác thông thả lại tiến vào rất sâu, chậm rãi rút ra, cường thế cắm vào...

Làm tình kiểu này cảm giác thật mãnh liệt, song phương đều thoải mái trầm mê trong đó, nhưng trong nội tâm Roth sinh ra một sự nghi ngờ nhỏ. Từ khi muốn nam nhân này, buổi tối không ôm y chìm vào giấc ngủ sẽ cảm thấy thiếu thứ gì đó, dù có tìm người khác thay thế cũng không tiêu trừ được tận gốc, ngược lại càng lo lắng gấp bội...

Mỗi nghi ngờ không thể cởi bỏ, Roth ngưng tìm hiểu, trực giác của hắn cho hắn biết rằng hắn sẽ không thích đáp áp mỗi nghi hoặc kia. Nói tóm lại, Lục Hạo Lập ở trong tay hắn, đến khi cảm giác mới lạ thoáng qua, hắn đã thỏa mãn, thì cảm giác không khống chế này sẽ biến mất, giải quyết gọn gàng.

Roth lựa chọn vứt chuyện này qua một bên, buông lỏng cùng Lục Hạo Lập chìm vào bể dục, chỉ là, trong lúc không để tâm đến, tựa hồ, có rất nhiều chuyện thoát ly khỏi chủ ý lúc ban đầu.

Trời tháng tám, bỗng nhiên nổi bão, với khí hậu quanh năm đều mùa hè như Trung Mỹ mà nói, rất hiếm thấy.

Buổi tối, tiếng sấm vang ầm ầm, cuồng phong kèm theo mưa tầm tã. Lục Hạo Lập kéo tấm thân đơn độc một mình trên sofa đặt cạnh cửa sổ, co hai chân cả người oa gọn trong sofa, máu tóc đỏ vừa gội còn nhỏ nước, y yên tĩnh nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, một mình hút thuốc.

“Đi? Hết rồi sao?” Lục Hạo Lập phục hồi tinh thần, cầm lấy hộp thuốc không lật trái lật phải, phát hiện trong hộp không có điều nào liền vò thành một cục, ném vào trong sọt rác, vẽ mặt u sầu lấy tay che lại, sau đó níu tóc khổ tâm suy nghĩ.

Rốt cuộc là sao? Y mất tích tới giờ không thể nào không có ai phát hiện, nhưng vấn đề là người ở bên ngoài đều như thế nào? Kết quả như thế nào? Điệp Huyết có nhận được tin hay không? Vì sao y vẫn bị giam lỏng? Khi nam nhân kia tới, vì sao giống như chuyện gì cũng không có? Hill? Còn có, Kỳ thế nào...

Mỗi một câu hỏi đều khiến y nhức đầu, mà những câu hỏi này nếu không rời khỏi đây sẽ không thể có đáp án, y từng thử thăm dò những tên cảnh vệ, những người đó chẳng khác gì người câm điếc, y lại không thể hỏi Roth, không biết chút gì khiến y vô cùng bất lợi, cho dù y muốn động thủ, nhưng không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

Nghĩ tới nghĩ lui, suy tính đủ đường, nhưng khúc mắc lớn nhất chính là y hiện tại chỉ có thể ở thế thụ động để chờ đợi, chờ thể cục thay đổi, chờ cơ hội, chờ Roth ngừng trò chơi này, chờ... càng nghĩ càng hiểu rõ, y lại càng ảm đạm, gương mặt trở nên vắn vẹo.

Cuối cùng, Lục Hạo Lập tìm kiếm bóp tiền trong túi áo để an ủi, y luôn đem theo bên mình, vì tấm ảnh bên trong, chụp ngày tám tháng bảy, ngày sinh nhật của Kỳ.

Lục Hạo Lập nhìn tấm ảnh, lòng bình yên đến kỳ lạ. Cảnh trên tấm ảnh là ở công viên trò chơi, y ôm Kỳ, Kỳ một tay vòng quanh cổ y, một tay tạo dấu chiến thắng, khuôn mặt cười thật ngây thơ. Nhớ khi đó Kỳ vừa chơi xong vòng quay ngựa gỗ, đúng lúc một người chụp ảnh đi qua, bọn họ thuận tiện chụp một tấm, những hồi tưởng từng chút từng chút ào về.

“Xích” một tiếng, Lục Hạo Lập đột nhiên không nhịn được nở nụ cười, ánh mắt trở nên ôn nhu. Y nhớ ngày đó, Kỳ chơi xong vòng xoay ngựa gỗ vừa ồn ào thật ngây thơ, cậu mạnh đòi chơi thuyền hải tặc cuối cùng sợ đến xanh mặt, thiệt là, thằng quỷ này... thật nhớ nó, lo lắng cho nó, rất muốn ở một bên chăm sóc nó...

Đầu gối lên khuỷu tay, hồi ức trước đây ủa về, đến khi nghe thấy bước chân rất quen thuộc, Lục Hạo Lập đem tất cả phản ứng giấu vào trong thật kỹ, người kia không hề che giấu mà tiến vào.

Mắt nhìn lướt qua đồng hồ, chưa đến chín giờ, đến sớm hơn cả tối hôm qua. Lục Hạo Lập không quay đầu, chỉ giương khoe môi kinh thường, tên biến thái này thật rảnh rỗi, thao! Roth vừa vào cửa đã nhìn thấy phía sau của người ngồi bên cửa sổ, bất quá hắn cũng không quan tâm tới y, khinh thường bộ dạng đức hạnh đánh chết không bỏ của y, không muốn cùng y so đo.

Kéo tử quần áo, Roth từ trong núi quần áo lấy một cái áo ngủ, bởi Roth thường xuyên qua đêm ở đây, cho nên trong tủ đồ ngoại trừ những trang phục mua cho Lục Hạo Lập, còn chuẩn bị cho Roth không ít, cả tử còn mới tinh.

Đem áo choàng ném lên giường, Roth không hề che dấu ý định ở trong đây thay đồ, hắn vừa tháo cavat vừa liếc Lục Hạo Lập, thấy y ngồi cố định ở đó, Roth chau mày, sau đó ngừng tay.

“Tối đây, giúp ta thay áo.” Hoàn toàn là mệnh lệnh, biểu hiện Roth rõ ràng là hứng thú khi trêu đùa.

Lục Hạo Lập đông cứng cả người, y bối rối nghiêng đầu qua một bên, lo lắng nhìn chằm chằm vào Roth đang ngạo mạn đứng đó.

Thay quần áo? Mình không nghe lầm chứ? Tay hắn bị chém đứt rồi sao? “Trong ba giây, nếu người vẫn ngồi đó ta sẽ tặng cho người chút ít “lễ vật”.” Roth không thêm quan tâm, khẽ vén mái tóc dài sang một bên, y đã vọt đến ngay trước mặt hắn, tốc độ thật nhanh.

Cử động tay, Lục Hạo Lập cởi nút trên cổ áo của Roth, Roth túm lấy eo y kéo một lực, y lão đảo ngã dựa vào ngực hắn.

“Người làm gì vậy?” Đỡ lấy vai Roth, Lục Hạo Lập cố gắng nén oán hận xuống, nhưng bàn tay hắn lại không khách khí tiến vào áo y.

“Người chú tâm làm chuyện của người đi.” Roth thúc giục, không an phần mơn chớn làn da sau lưng của y, nhìn ánh mắt đen ẩn chứa sự kiêu ngạo, mạnh liệt hôn xuống hai tay mở rộng phạm vi tiếp xúc.

Bị Roth vừa nhu vuốt mông vừa vờ vờ nhũ châu ngực trái, nhưng Lục Hạo Lập vẫn phải nén giận cởi thắt lưng của hắn, để mặc hắn đùa bỡn trắng trợn... một tia cảm hận muốn hủy diệt lóe lên, nhồi đầy ***g ngực y, y nhu thuận duỗi tay vùi vào cổ áo hắn, nơi ấy, cách cổ Roth rất gần.

Bóp chết hắn... bóp chết hắn... cắt đứt cổ hắn... Lục Hạo Lập cúi đầu, tựa hồ không có bất cứ động tác nào quá đáng, ngược lại Roth kỳ lạ không chạm vào y nữa, cũng không rên một tiếng rất cổ quái, hắn chặt chẽ quan sát y, cùng đợi một thứ gì đó.

Một giọng nói luôn quanh quẩn thôi miên vào tai Lục Hạo Lập, không ngừng thúc giục y giết chết Roth, giết tên nam nhân khiến y nhục nhã... giọng nói từ trên cao quanh quẩn chính là những oán niệm mà y tích lũy, sát ý đáng sợ như một thứ hiện hữu, nó như một sợi dây vô hình quấn lấy tay Lục Hạo Lập, nó muốn khống chế y, nhưng ý trí lại ngăn cản y, nhắc nhở y đừng lấy trứng chọi đá, cái giá phải trả sẽ là cả thể giới của y.

Hai người đều trầm mặc, cả hai đều phát tra khí tức ngưng đọng, đến khi Lục Hạo Lập mở chiếc nút áo thứ năm thì Roth nhu hòa nắm tay phải của y, y theo bản năng ngẩng đầu lên, bốn mắt giao nhau.

Không khí uẩn khuất đầy nguy hiểm. Giống như có một thứ gì đó không biết tên trôi nổi xung quanh, chỉ hơi vô ý một chút chạm vào nó sẽ dẫn đến hiểm họa, hiểm họa xé nát người ta.

“Lục tiên sinh, đừng làm chuyện gì sai, bằng không sẽ không kịp hối hận.” Roth mỉm cười ôn hòa, vuốt ve y như với tình nhân, mà y tất nhiên hiểu ý tứ của hành động này.

Y hoàn toàn tin rằng, người này sẽ giết y, mọi người sẽ vì giết hại, rốt cuộc thì nên làm gì đây... tiếp tục nhẫn nại... nếu chỉ một mình y, y nhất định sẽ không chần chừ, thế nhưng...

Y đang do dự, liệu chết hay từ từ chờ cứu viện, nhưng dù là cách nào thì cũng đều có một kết quả, nếu thất bại, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được Chờ đợi? Chỉ sợ chờ chưa được giúp thì y đã chết trên tay nam nhân này, mà trước khi đến lúc đó thì phải chịu khuất nhục.

Mặc kệ mọi thứ, nguy hiểm không thể kể hết, y chỉ sợ bị hắn mình thấu mà né đi tầm mắt của hắn, vài sợi tóc xoa xuống vầng trán khiến ngũ quan kiên cường của y cảm giác thật nhu hòa, bỗng nhiên, hắn túm lấy

mặt y.

Roth tỉ mỉ nhìn biểu tình cứng rắn của y, nhẹ nhàng cười ra tiếng, nảy sinh một kế hoạch, hắt lại muốn chơi một trò chơi.

Lục Hạo Lập cảm hận, không cam lòng, phần nộ, nhưng cũng chỉ có thể áp chế, nếu manh động thì y nhất định sẽ chịu thống khổ, nhưng nếu chỉ như vậy thì không đủ phá hỏng y, bất quá, nếu cứ liên tục khiến y chìm vào tuyệt vọng thì cũng quá đơn điệu, không bằng cho y một hy vọng, để y đeo đuổi một hy vọng không tưởng.

“Ta biết người không cam tâm, nếu như vậy, ta cho người một cơ hội để có thể tự do.” Roth nói xong thả y ra, vừa đem áo cài lại vừa đi đến tủ rượu.

Lục Hạo Lập chụp lấy câu nói của hắn, y cảnh giới nói, “Cơ hội? Có ý gì?” Y biết rõ người này âm hiểm như thế nào.

So với Lục Hạo Lập, Roth thoải mái rất nhiều, hắn thản nhiên lấy một cái ly, sau đó chậm chậm rót một ly Whisky, không quan tâm y đang nôn nóng chờ đáp án của hắn mà uống một ngụm.

Tay Lục Hạo Lập nắm sau lưng vang lên răng rắc, nhìn chằm chằm từng động tác của hắn hơn 20 phút, đang nghĩ hắn đang chơi một trò chơi nhảm chán, lại nghe một điều khó tin...

“Trong vòng một giờ đánh bại mười cảnh vệ, ta sẽ tha người!” kinh ngạc mở to mắt, điều đầu tiên hiện lên trong đầu y chính là không thể tin được!.

“Quy tắc rất đơn giản, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày vào giờ trưa sẽ cho người một tiếng đồng hồ đánh với bọn hắn, một ngày chỉ có một cơ hội, người làm được ngày nào thì ra sẽ cho người đi ngày đó.” Roth tiến đến gần y đang hồ nghi, ngón tay cọ vào làn môi đang hé mở của y, mập mờ nói: “Mà trước khi người thành công, người phải thỏa mãn ta.”

“Ta dựa vào cái gì tin người? Nếu người lật lọng?” Lục Hạo Lập nói thẳng khuyết điểm của hắn. Đúng, nếu Roth không giữ lời hứa, thì y cũng không thể làm gì.

“Bệnh đa nghi của người rất nặng...” Roth chuyển góc độ ôm y từ phía sau, đầu lưỡi lướt qua cổ y sau đó dừng lại nơi vành tai, khi y kháng cự thì ôm càng chặt, “Ta sẽ giữ đúng lời, hơn nữa sẽ không gây phiền phức cho người, chỉ là, để người rời đi, người tìm phiền toái chỉ sợ là người.” Nói xong, Roth nhíu mày như rất sầu khổ.

Vô luận động cơ của Roth là gì, Lục Hạo Lập cũng không thể phản đối, hiện tại thì y như cá nằm trên thớt, có một cơ hội như vậy khẳng định phải đánh cược một phen, y không sợ gì cả.

“Nhất ngôn vi định!”. Chữ cuối còn chưa dứt, Lục Hạo Lập đã bị ấn lên giường.

Nhất ngôn vi định: một lời đã hứa.

Lòng bàn tay y nắm chặt lại, cuối cùng thả ra, chặt vật nhắm mắt lại, quần áo từng cái từng cái bị Roth cởi xuống... Tia chớp, như một nhất kiếm rạch ngang bầu trời.

Hết chap 5

6. Chương 6

Châu Á, tòa nhà tổng bộ tổ chức Điện Huyết, ba mươi bốn tầng, một văn phòng to lớn khí khái phi phàm, chiếm cả một tầng lầu. Cách bố trí rất nổi bật dùng những bình phong đứng chia cách từng khu vực, lát gạch men sứ sáng trắng trơn bóng, vách tường đều là màu sắc trang nhã, nhưng nội thất thiết bị trong văn phòng lại dùng màu sẫm, cả hai kết hợp lại càng thêm tương thích.

Hai giờ chiều, tranh thủ lúc rảnh rỗi chủ sự của Điệp Huyết là Lý Điệp cùng phó chủ sự Phương Diên Sâm vây quanh bàn trà, bọn họ ngồi trên ghế salon, Lý Điệp đang pha trà đạo.

Lý Điệp lấy trong hộp trà cổ lấy ra một lượng trà vừa phải, đun nóng một bình nước, sau đó hỏi Phương Diên Sâm: “A Sâm. Sinh nhật Lục tử cũng sắp đến rồi nhỉ.”

“Còn ba tháng nữa thôi.” Phương Diên Sâm dựa vào thành ghế duỗi tấm lưng mệt mỏi, giãn gân cốt thư thái tinh thần.

Gật gật đầu, Lý Điệp thuận miệng nói: “Gần một năm không thấy y rồi.” Thuần thực châm nước sôi pha trà, hơi tưởng niệm về một người ở xa.

“Ha ha, đừng nói gặp mặt, điện thoại y còn không gọi lại.” Phương Diên Sâm buông tiếng chửi rửa, bắt quá khuôn mặt cười mở không mang vẻ phẫn nộ, đó là từ quen thuộc của hắn.

“Đừng phàn nàn nữa, người cũng không phải không biết tính cách Lục tử.” Tay Phương Diên Sâm bưng tách trà, thán phục cùng kính nể nói: “Hèn là năm đó người đã tính trước, quy định y phải một năm trở về một lần, bằng không a, ta thấy cả cuộc đời này đừng mong y trở về đây.”

Lý Điệp lắng nghe hương trà, sau khi tinh tế thưởng thức nói ra chủ ý ban đầu: “Đấy chỉ vì bảo đảm an toàn cho y, ta không thể biết được y ở bên ngoài sẽ xảy ra vấn đề gì.”

“Trên người Lục tử có xăm ‘Hỏa vân’, đây chính là biểu tượng cao nhất của Điệp Huyết, cho dù hiện tại y rời khỏi tổ chức, nhưng đại biểu y vẫn thuộc Điệp Huyết, ai dám động đến y? Động đến y chẳng khác nào động đến tổ chức của chúng ta.” Phương Diên Sâm phản bác, hơn nữa cừu gia của Lục Hạo Lập rất ít, so với hắn và Lý Điệp, nhân duyên của Lục Hạo Lập tốt hơn rất nhiều.

“Cái này rất khó nói, cẩn thận một chút cũng không sao.” Lý Điệp nhắc lại chuyện trước đây: “Ta đã đáp ứng tuyệt đối không can thiệp vào cuộc sống của y, y đáp ứng ta năm ngày sau ngày sinh nhật của y sẽ trở về, cho dù đang ở trong ngục cũng phải vượt ngục về đây.” Tuy trên người Lục tử có hỏa vân, thế nhưng, cũng không ngoài trừ khả năng có người chống đối với Điệp Huyết.

Hỏa vân, hình xăm này đại biểu cho cả Điệp Huyết, trên đời này chỉ duy nhất một người có, chính là Lục Hạo Lập, nhưng y không phải người lãnh đạo của Điệp Huyết Hỏa giới, chiếc nhẫn này đại biểu quyền hiệu triệu của Điệp Huyết, chiếc nhẫn này thuộc về Lý Điệp, hắn là người lãnh đạo Điệp Huyết.

Phương Diên Sâm nhìn Lý Điệp cẩn thận tỉ mỉ. Sau đó không dờ mắt hỏi: “Vậy nếu không trở về?”

Hắn chỉ là giả dụ, Lý Điệp đứng đắn nghiêm túc nói cho hắn biết: “Vậy đại biểu y đã xảy ra chuyện.” Câu này giống như một hòn đá nhỏ ném vào mặt hồ tĩnh lặng của bọn họ, cảm giác khó hiểu khiến hai người thoáng chốc không nói gì nhìn nhau, lúc này, có người gọi điện thoại tới.

“ Điệp ca, chị dâu điện thoại tới.” Lý Điệp vừa nghe, lập tức mừng rỡ lập tức nhận điện thoại, biến thành nam tử si tình hoàn toàn khác với người khi nãy.

Mà Phương Diên Sâm thức thời đánh hắn một cái, chịu không nổi vẻ mặt này của hắn mà đi về phòng mình làm việc.

Bọn họ nghị luận chặt đứt, tiếp tục chờ ba tháng sau gặp nhau Năm nay, là năm thứ mười Lục Hạo Lập rời đi Điệp Huyết.

Một gian phòng không lớn không nhỏ, ngoại trừ bốn bức tường thì không hề có bất cứ món đồ nào cả. “Đã hết giờ! Toàn bộ dừng tay!” Một câu ra lệnh một động tác, câu nói của Anseph làm mười một người đồng thời thu tay ngừng chiêu, sau khi buông lỏng đều không kịp thở, trừng mắt lẫn nhau lấy mu bàn tay lau lau mồ hôi.

Một chết đi được, hai đầu gối của Lục Hạo Lập như nhũn ra quỳ xuống đất, hỏa nộ công tâm đâm một quyền xuống mặt đất, tiếp theo toàn thân tê liệt nằm xuống đất chửi bới liên tục.

Đây đã là lần thứ mười, y đều thất bại, lúc mới bắt đầu y vẫn chưa hiểu thực lực của đám người này, y chọn đánh từng tên một, kết quả là một tiếng sau y chỉ đánh được ba, bốn tên, có vài lần y đánh nhiều lắm cũng chỉ có thể đánh bại năm người về sau biết thời gian hạn chế không thích hợp đấu pháp một chọi một,

hai lần gần đây y để bọn hắc nhào lên một lượt, nhưng cách này lại tiêu hao thể lực rất nhiều, đối phương thay phiên nhau tiến đánh, còn y ngay cả thời gian thở cũng không có.

Điều kiện vô cùng hà khắc, buổi tối y đều phải đối phó với sự tham luyện của Roth tác loạn đến khi hắc thỏa mãn, thường đến nửa đêm mới có thể thoát thân, nhưng điều này cũng không đồng nghĩa là y có thể nghỉ ngơi, bởi vì Roth thoả mái dựa vào người y say sưa chìm vào giấc ngủ, thật đáng thương y đã bị ép đến mức khó thở lại không được phép tẩy đi vết bầm ả dục, tình trạng này khiến giấc ngủ rất kém.

Y muốn nghỉ ngơi vài ngày lại đánh tiếp, thể nhưng, nam nhân lại nói chỉ cần y ngừng đấu một ngày, trò chơi này sẽ kết thúc.

Thân thể vốn phải chịu tình trạng này còn gặp sự khiêu chiến như vậy, y càng ngày càng mệt mỏi, nhưng sống chết không chịu buông cơ hội này, mà đối thủ của y đều thay đổi, như ngày hôm nay, lại chứng kiến vài khuôn mặt mới.

Người duy nhất không đổi chính là người làm trọng tài Anseph, “Lục tiên sinh, người lại thất bại, ngày mai còn tiếp tục không? Anseph theo đúng phép tắc hỏi thăm, bất quá, hắc đã biết rõ đáp án.

“Chuyện này người còn phải hỏi sao.” Lục Hạo Lập ngủ trên mặt sàn lạnh băng tròng mắt không một chút máu, thể lực khôi phục một chút chuẩn bị đứng lên, nhưng có một người còn nhanh hơn y vươn tay ra. Lục Hạo Lập tròng hai mắt, xác định không phải ảo giác, người gọi là Anseph đang đứng cạnh y, vươn tay đỡ y.

“Đứng lên đi.” Chỉ đơn giản vài chữ thôi, Anseph vươn tay, vững vàng không đặc biệt gì, bất quá cũng không khiến người ta hoài nghi thiện chí của hắc.

“A, cảm ơn.” Lục Hạo Lập lễ phép cười cười, sáng khoái tiếp nhận hảo ý của hắc, lúc hai tay chạm nhau, Lục Hạo Lập phát hiện tay người này rất lạnh.

Với lại, ở đây cũng có vài người dung mạo tuy không đẹp nhưng thoát nhìn cũng thuận mắt, nếu như bọn họ không phải thủ hạ của tên khốn nạn kia thì có lẽ bọn họ đã trở thành bằng hữu, Lục Hạo Lập nghĩ thầm.

“Không cần khách khí, bọn họ sẽ hộ tống người về, ngày mai chúng ta lại gặp.” Anseph thông báo hết công việc liền xoay người đi, mới vài bước chợt nghe một tiếng: “Chờ một chút!”

Lục Hạo Lập chợt nhớ một chuyện liền túm lấy khuỷu tay Anseph, thoáng xấu hổ nói: “Có thể giúp ta chuẩn bị vài món đồ được không?”

“Người muốn cái gì?”

“Một bao cát cùng đôi găng tay quyền anh.” Lục Hạo Lập lo lắng bị cự tuyệt, bất quá, không còn cách nào, y phải tăng cường tập luyện, nếu không sẽ không đạt kết quả, Anseph nhìn y từ trên xuống dưới, trả lời: “Chuyện này...”

“Chủ của người không có nói là ta không thể tự mình luyện tập!” Trong lòng Lục Hạo Lập biết yêu cầu này khó được đáp ứng, nhưng cố gắng thuyết phục hắc.

Im lặng hồi lâu, “Lúc năm giờ ta sẽ cho người mang đến.” Anseph đáp ứng Lục Hạo Lập, rút cánh tay bước ra ngoài, nhìn bóng lưng gầy yếu của Anseph, Lục Hạo Lập cảm thấy có chút kỳ quái, khó hiểu.

Vừa rồi lỗi giác hay sao a? Người kia nhìn y hình như có chút lo lắng, kỳ quái, hắc đang lo lắng cái gì a?

Bây giờ tối, Roth nhíp ngón tay trên mặt bàn theo thói quen, động tác này cho thấy hắc đang suy tư chuyện gì đó.

Hôm nay Lục Hạo Lập lại thua, nhưng hình như vẫn không chịu buông cơ hội này... Y vẫn không chịu khuất phục...

Roth đang chờ, chờ một ngày Lục Hạo Lập nản lòng thoái chí mà quỳ dưới chân hắc Chờ Lục Hạo Lập khuất phục sau khi trải qua sự thất bại cùng chán nản Chờ y khuất phục cả linh hồn, cả oán hận cũng không có Chờ y hoàn toàn phụ thuộc vào hắc để sinh tồn Chờ y...

Điều kiện lần này của Roth rất hà khắc, nhưng cũng gián tiếp khiến Lục Hạo Lập thoải mái hơn, chỉ cần y ngừng một ngày, thì sẽ không cần liều sống liều chết hao tổn sức lực nữa, bắt quá, Roth quan sát Lục Hạo Lập, cũng biết tính tình y bướng bỉnh chỉ sợ không đến bước đường cùng tuyệt không cúi đầu.

Kỳ thật, lần này Roth còn có một mục đích khác, đó chính là muốn Lục Hạo Lập thấy y không biết tự lượng sức mình, y tuyệt đối không thể thoát khỏi ***g giam này.

Mưu kế của chính mình càng nghĩ càng thú vị, trên khuôn mặt lãnh diễm của Roth biến hóa thành sự mong đợi kỳ lạ, tâm huyết dâng trào vỗ tay một cái, ta ngay bây giờ đi xem y.

Roth hào hứng bừng bừng đến căn phòng nhỏ kia, kết quả... Trên chiếc ghế salon dài giữa phòng một người đang nằm, Lục Hạo Lập hồn nhiên ngủ như chết, mái tóc đỏ lộn xộn, chăn mềm cũng không ngăn nắp, một nửa cơ thể đã vươn ra khỏi salon, có thể té xuống đất bất kỳ lúc nào, bữa tối trên bàn thì vẫn còn nguyên xi.

“Uy, tỉnh tỉnh.” Sắc mặt Roth khó coi nâng chân đá đá Lục Hạo Lập, từ nhỏ hắn đã tiếp thu giáo dục tỉ mỉ, cuộc sống cũng là của xã hội thượng lưu, chưa từng nhìn thấy tình trạng lười nhác này. Lục Hạo Lập hoàn toàn không biết Roth đến nên vung tay gạt ra, trong lúc ngủ mơ không nhìn được mà quay đầu tựa vào thành ghế.

Từ ngày bắt đầu bị giam trong đây, thời gian này chưa từng có người đến quấy rầy, hơn nữa, y gần đây thật sự rất mệt mỏi, y cũng không nhớ rõ bản thân đã bao nhiêu năm không mệt mỏi như vậy rồi.

“Người lập tức đứng lên cho ta.” Ngữ khí Roth không chút thiện ý, lông mày cũng muốn nhíu chặt vào nhau.

“Ai nha? Sảo cái gì chứ!” Lục Hạo Lập đang mệt mỏi cũng bị đánh thức, giấc ngủ không đủ khiến y nóng nảy đến mức mắt còn chưa mở đã mở miệng quát tháo, nhưng thần trí y rất nhanh đã thanh tỉnh, tung người dậy người nhìn thấy đầu tiên là cơn ác mộng tên Roth.

Điện rồi! Sao lại là hắn! Lúc này còn chưa đến giờ a! “Người ngủ sao không lên giường ngủ?” Roth nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuần tú cùng đôi mắt thâm quầng của Lục Hạo Lập hỏi, quên hẳn nguyên nhân hắn tới đây.

Lục Hạo Lập trong lòng hứ một tiếng, nếu như có thể lựa chọn, thì y cả đời cũng không muốn nằm trên chiếc giường đó.

“Ta chỉ nghỉ ngơi một chút thôi.” Ngữ khí cứng ngắc, miễn cưỡng, những năm nay Lục Hạo Lập có thói quen tự tại, nhất thời cũng không quan tâm đến nhiều quy củ như vậy.

“Nói khôn một chút đi, đừng đùa nữa, người cũng nên nhận thua đi.” Roth nhìn y, trong câu nói không rõ là thị uy hay khuyên bảo, nhưng Lục Hạo Lập không muốn hiểu.

“Còn lâu! Ngược lại là người thì có, đừng nói chuyện không suy nghĩ nữa.” Y ám chỉ chính là Roth đã đáp ứng sau khi y đánh thắng sẽ để y rời đi.

“Khẩu khí lớn nhỉ, ta đây đang mỏi mắt chờ đó!” Roth cũng không vừa, bắt quá, hắn tự nhiên cảm thấy vô cùng buồn bực khi Lục Hạo Lập vẫn kiên trì như vậy. Chỉ là, mặc dù vẫn nằm trong tính toán của hắn, nhưng Lục Hạo Lập vẫn kiên quyết muốn ly khai, khiến Roth ngoài cảm tức còn một cảm giác khác, hắn bắt đầu không điều khiển được cảm xúc của chính mình.

Ngày cùng đêm thay nhau luân chuyển, sau khi ngày kết thúc thì chính là khởi đầu của đêm tối, giống như một số người, ban ngày bận rộn nhiều việc, thì việc ban đêm cũng phải bắt đầu làm. Sau khi hoan ái no đủ, Roth nằm bên cạnh Lục Hạo Lập, đưa y kéo vào ngực ý muốn ôm y ngủ, nhưng người không lòng đột nhiên nhu thuận khiến hắn nghi kị, nâng cằm y lên xem xét mới biết Lục Hạo Lập hư thoát ngắt xi.

Roth cảm thấy hơi bất đắc dĩ nhìn Lục Hạo Lập, đang muốn nhắm mắt nghỉ ngơi lại nhìn thấy trên vai y có vài chỗ tụ huyết, Roth thanh tỉnh, vội vàng đứng dậy bật đèn ngủ. Kiểm tra Lục Hạo Lập từ trên xuống dưới, Roth khẳng định mấy chỗ xanh tím trên lưng y không phải dấu hôn hắn lưu lại, đây là vết bị người ta đả thương.

Đáng chết, đám ngu xuẩn kia dám đả thương y! “Oanh” một tiếng nổ lớn, chính là tiếng nổ trong đầu hắn.

Hắn cứ đờ nhìn chằm chằm những vết thương trên người của Lục Hạo Lập, những sắc thái không nên xuất hiện kia khiến hắn tưởng tượng một số hình ảnh, có người tung quyền cước lao tới Lục Hạo Lập, quyền đâm cước đá với y, những người kia cứ đánh y từng chút từng chút một...

Đầu tiên, tâm như bị kim châm, Roth còn chưa ký giải được cảm giác này thì sự đau nhức đó đã dâng lên một cách tàn nhẫn hung ác, sau đó sinh ra một cổ phần nộ, nhanh chóng bóp lấy ngực hắn, nếu không phải trong ngực còn đang ôm một người, thì hiện tại hắn đã muốn chém đứt tay chân của đám cảnh vệ kia.

May mắn, lý trí đã cảnh tỉnh hắn, lôi kéo Roth đang sắp không mất bình tĩnh, nhắc nhở chính hắn là người đặt ra quy định của trò chơi này.

Ôm chặt nam nhân vẫn còn lưu hơi thở của mình, Roth quyết định hạ lửa giận, nhưng bạo động trong lòng lại không dừng lại được, mà ngay cả Roth cũng không phát hiện, bàn tay hắn dán chặt trên khuôn mặt Lục Hạo Lập, nhẹ nhàng vuốt, nhu hòa xoa lông mày đang nhíu lại của y.

Đến khi hắn chìm vào giấc ngủ say, hắn vẫn ôm một chút nghi vấn mơ hồ, lạ lẫm.

Tại một khu biệt thự, một đứa bé ôm một con mèo màu vàng nhạt bước cửa phòng, mặc áo ngủ màu trắng bước xuống cầu thang, đi đến phòng khách tại lầu một. Lục Dĩ Kỳ đứng ở đầu cầu thang, nó nhìn Hải Ân đang nói chuyện điện thoại với bạn gái, đôi mắt tròn đen bóng hiện lên tia giảo hoạt, sau đó ôm con mèo vội vàng chạy đến trước mặt Hải Ân.

“Hải Ân thúc, Hải Ân thúc.....” Lục Dĩ Kỳ gọi không ngừng, cười thật nịnh hót ngồi bên cạnh hắn, cọ cọ vào người hắn làm nũng.

“Cách Lâm, ngày mai anh lại điện cho em, ừa, có chút việc, ngủ ngon!” Hải Ân vội vàng cúp điện thoại, không có biện pháp nắm chặt cổ áo Lục Dĩ Kỳ để nó ngồi xuống, hỏi: “Kỳ Đại thiếu gia, đã trễ rồi sao con không ngủ mà còn chạy xuống đây làm gì chứ?”

“Con ngủ không được. Hải Ân thúc... Con muốn...” Lục Dĩ Kỳ đem con mèo đặt trên đùi, gãi gãi đầu, nói tiếp: “Thúc cũng không thể mang con đi tìm ba con sao?”

Hải Ân vuốt vuốt tóc nó, nhìn khuôn mặt không khác Lục Hạo Lập là mấy, nói: “Cuối tuần vừa rồi không phải mới nói chuyện điện thoại với Lão Đại sao?”

“Ha ha..... Đúng rồi a..... gọi điện thoại...” Lục Dĩ Kỳ đùa giỡn cười khúc khích, hai tay tròn tròn trắng trắng vuốt lông con mèo, biểu tình kiên cường càng ngày càng ảm đạm, nhỏ giọng đáp: “Nhưng muốn thúc dẫn con đi tìm ba.” Mỗi lần gọi điện thoại, nói không được vài câu thì bên kia đã cúp máy, nó đã không gặp ba lâu lắm rồi.

“Kỳ, ba con nói không được đi.” Tính cách cùng biểu tình khác thường của Lục Dĩ Kỳ khiến Hải Ân nhìn có chút đau lòng, ngẫm lại cũng đúng, Lão Đại đã đi hơn một tháng, khó trách Kỳ muốn gặp y, nhưng mà, trong điện thoại Lão Đại ra lệnh không được mang Kỳ đi đâu cả.

“Được mà, con thề, đến nước Pháp tuyệt đối con sẽ không gây ra phiền phức gì đâu, con sẽ rất nghe lời!” thấy Hải Ân đau lòng, Lục Dĩ Kỳ như con rắn quấn quanh cùng giữ chặt cánh tay Hải Ân, quyết năn nỉ hắn.

Nó thật sự rất muốn rất muốn phụ thân, nhớ... y rất nhiều... Hải Ân dao động, mong chờ trên khuôn mặt Lục Dĩ Kỳ khiến hắn không nỡ cự tuyệt, đang muốn liều chết đáp ứng thì có một vị khách không mời mà đến.

“Kỳ, con còn phải đến trường.” Nam nhân tướng mạo nhã nhặn thay Hải Ân trả lời, cự tuyệt yêu cầu của nó.

Lục Dĩ Kỳ nhìn nhìn nam nhân, cổ lấy hết dũng khí: “Con có thể xin thầy nghỉ.”

“Không được.”

“Di, tại sao?...” Kỳ vẫn không từ bỏ ý định hỏi, nó không hiểu.

“Ba con bận rộn nhiều việc, y sẽ không có thời gian quản con, con hiện tại lập tức trở về phòng ngủ đi!” Trong ánh mắt nam nhân có chút khiển trách, thái độ giống như nếu Lục Dĩ Kỳ vẫn dây dưa sẽ động thủ, hằn hắc khuôn mặt này.

“Hill, người bị bệnh à? Sao lại nói chuyện với Kỳ như vậy.” Hải Ân nhin không được quát, nhìn một cách khó hiểu.

Hill sao vậy chứ? Hơn một tháng nay động một chút là phát giận với Kỳ, có nhiều lúc thậm chí còn muốn đánh nó, hai người lớn giằng co, Lục Dĩ Kỳ sau khi bị chửi thì kinh ngạc, cuối cùng cúi đầu xuống nói với con mèo: “Pudding, chúng ta trở về phòng thôi.” Nó không muốn thấy hay nghe hai người kia nói gì cả, im lặng ôm con mèo trở về phòng, căn phòng luôn khiến nó hạnh phúc giờ trở nên quá lạ lẫm.

Ngồi trên giường, Lục Dĩ Kỳ cảm thấy thật cô độc, trong này cũng chỉ có một mình nó, lục tung một hồi, Lục Dĩ Kỳ tìm thấy một đồng hồ lớn.

“Pudding, bạn biết không? Bộ máy chơi game này là quà sinh nhật hôm đó của tớ nha, phụ thân tặng cho tớ đó.... Tấm hình này cũng chụp ngày hôm đó... Hôm đó tớ và ba đã đi rất nhiều nơi...” Lục Dĩ Kỳ ôm cứng Pudding mà thầm thì, khoe tất cả những điều Lục Hạo Lập đối với nó cưng chiều, nó thật cao hứng mà khoe khoang, vành mắt lại càng ngày càng đỏ ửng, môi run rẩy, nước mắt óng ánh.

Nó nói rất lâu rất lâu, lâu đến mức Pudding cũng chẳng thêm vùng vẫy, mà Lục Dĩ Kỳ đột nhiên bắt đầu nghẹn ngào oán trách: “Ba gạt tớ... Trước kia ba từng nói mỗi ngày đều sẽ đưa tớ đi học, thế nhưng, ba đã bỏ rơi tớ hơn một tháng rồi... Tớ biết rõ, tớ thường khiến ba tức giận, thế nhưng... Ba cũng đã nói cả đời này đi đâu cũng sẽ mang tớ theo à... Ba gạt tớ... Ô...”

“Ô..... Ba..... Ba..... Tớ rất nhớ ba a..... Ba mau về được không.....” Lục Dĩ Kỳ ôm con mèo Pudding của nó ngã xuống giường, nghẹn ngào dần dần thành nức nở, sau đó..... Trong này một mình nó đơn côi, một mình nó gào khóc.

Anseph ra khỏi tòa nhà chính, một mình đi bộ, gặp đồng nghiệp quen thì gật đầu chào một cái. Dựa theo thời gian mà nói, hần hiện tại có lẽ sẽ đi nhà ăn dùng cơm trưa, bất quá, hướng hần đi lại hoàn toàn ngược hướng với nhà ăn. Lại đi đến tòa nhà nhỏ này, Anseph một đường thẳng lên lầu hai, đúng lúc nữ hầu từ bên trong đi ra.

“Y vừa tỉnh ngủ? Dùng qua cơm chưa?” Anseph hỏi, âm thầm nhìn xe đẩy vệ sinh của nữ hầu, phía trên để ga giường, những vết bẩn trên ga giường hần nhìn nhất thanh nhị sở.

Hần cũng là nam nhân, những thứ đó hần biết rõ là cái gì, nữ hầu còn trẻ, nhưng rất bình tĩnh, mặc dù nàng vừa thu dọn tàn cuộc của hai nam nhân sau một đêm mây mưa thất thường. Nàng chuyên nghiệp mỉm cười trả lời: “Đúng vậy, ta sẽ mang cơm trưa lên sau.” Anseph tận lực quên những vết *** kia, suy tư một chút, đơn giản phân phó nàng phải chú ý chuẩn bị cho Lục Hạo Lập những món ăn có nhiều chất dinh dưỡng.

“Ta đi chuẩn bị.” nữ hầu ghi lại lời của Anseph, sau đó xoay người bận rộn, đứng trước cửa, Anseph hít thở mấy lần mới mở cửa bước vào.

Phòng khách không có người, hần vừa tính bước vào phòng ngủ thì thấy Lục Hạo Lập dựa vào tường, mặt mũi tái nhợt đi ra.

“Người có khỏe không...” Anseph vừa lo lắng hỏi, thì Lục Hạo Lập vấp mà mất cân bằng, ngã về phía trước... Người đang chú ý từng cử nhất của y đã không kịp nghĩ mà lao đến, đến khi ý thức được, thì hần đã vượt quá bốn phạm mà đỡ lấy Lục Hạo Lập.

“Ta không sao, cảm ơn...” Lục Hạo Lập mệt mỏi nói cảm tạ, tay đặt trên vai Anseph chống đỡ bản thân.

Ngửi mùi thơm ngát do Lục Hạo Lập vừa mới tắm rửa xong, chứng kiến những dấu hôn dày đặc trên cổ y, Anseph loạn tâm ngưng thở, cẩn thận vịn y đến ghế salon nghỉ ngơi.

“Người không cần nói cảm ơn với ta, đây là phận sự của ta.” Vẫn mang mặt nạ nguy trang, Anseph lấy lại bộ dạng lãnh đạm như trước, bất quá, phía sau mặt nạ đó đã có vết rạn nứt.

Hai chữ cảm ơn này, Lục Hạo Lập đã từng nói với hắn hai lần, mà Anseph không nhớ rõ ngoài Lục Hạo Lập, thì có ai từng nói cảm ơn với hắn. Thân phận của hắn, địa vị của hắn, từ nhỏ đã không nghe được hai chữ này. Người chung quanh, không phải chủ của hắn thì cũng là bộ hạ, hắn không cần giúp bộ hạ làm việc, mà chủ của hắn tuyệt đối không thể nói cảm ơn với hắn.

Hỏi hắn có ủy khuất không? Không! Đây chính là cuộc sống của hắn, lạnh lùng là đặc thù, phục tùng là bản năng, hoàn toàn khác với Lục Hạo Lập.

Kỳ thật rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào, Anseph đã lưu tâm đến y.

“Phải?” đáp cho có lệ, Lục Hạo Lập tận lực đổi tư thế ngồi, toàn thân đau nhức, bộ vị bị xâm phạm đau nhức muốn chết, “Buổi chiều có thể bắt đầu trễ một chút?” Y biết tình trạng của mình, tối hôm qua nam nhân kia muốn đem y làm cho đến chết, hiện tại y đi đường cũng là vấn đề lớn.

“Thủ lĩnh chúng ta ra lệnh, buổi chiều hủy bỏ.”

“Cái gì?”

Anseph thấy y khó hiểu, lập tức giải thích: “Người có thể nghỉ ngơi đến khi thể lực hồi phục thì tỷ thí...”

“Cáp!” Lục Hạo Lập chưa nghe hết đã cười lớn, “Người không nói lầm chứ? Hay là y uống lộn thuốc?” Y không tin người kia chỉ sau một đêm lại có thiện tâm.

Nghiêm túc đi đến trước mặt y, Anseph tiếp tục nói: “Nhưng người chỉ có hai cơ hội, thời gian do người chọn. Quá hai lần, từ nay về sau không cần phải đánh.” Lục Hạo Lập chấn động, thân thể đông lại, cứng lưỡi.

Hai người đều rất yên lặng, yên lặng đến mức có thể nghe tiếng lá cây rung “sàn sạt” bên ngoài. Anseph đang đợi y nổi trận lôi đình, nhưng y chỉ giả cười lắc đầu, gẩy mái tóc đỏ nhìn qua ngoài cửa sổ, dùng một chất giọng cổ quái nói: “Hắn đang chơi đùa ta, thật giỏi nha, đa dạng tầng tầng lớp lớp.” Hai tay nắm chặt: Móng tay đâm vào lòng bàn tay.

Việc này thì Anseph không bình luận, hắn cảm giác, cảm thấy Roth là sợ Lục Hạo Lập vất vả quá độ nên mới đổi quy tắc, rồi sau đó Roth còn hạ mệnh lệnh không cho bất cứ ai đả thương y... Nếu là thật, thì rất quý dị.

Trong vô thức, Anseph nhìn nghiêng nửa gương mặt mệt mỏi biểu hiện đầy vẻ tang thương của Lục Hạo Lập, ngực mang một cảm giác nặng nề buồn bực đau nhức.

Nếu như y biết huynh đệ mà y một lòng muốn cứu lại bán đứng y, thế nhưng y còn vì tên phản đồ đó mà bị hại, nhất định sẽ bị đả kích rất lớn a... Hai bên đều có tâm sự riêng, nói chuyện cũng không biết nói thế nào, từ từ, đều im lặng, trầm mặc rồi trầm mặc, không khí, tẻ ngắt tới cực điểm, ai cũng không còn chuyện gì để nói.

“Gõ, gõ!” tiếng đập cửa đúng lúc phá vỡ cục diện bế tắc, nữ hầu xe đẩy ăn đi vào, ánh mắt hai người bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía nàng.

“Ta không phiền người dùng cơm.” Anseph thuận thế cáo từ, không tiện quấy rầy thêm.

Lục Hạo Lập nhìn xe đẩy món ngon lại không có hứng ăn, suy nghĩ một lát, lúc Anseph bước mau ra cửa thì gọi hắn lại: “Anseph!” Hồi hộp, Anseph đứng tại chỗ, đây là lần đầu tiên, Lục Hạo Lập kêu tên của hắn.

Quay đầu lại, hắn nhìn thấy Lục Hạo Lập đang chỉ chỉ chiếc sofa đối diện, sau đó, hắn nghe Lục Hạo Lập nói: “Một người ăn cơm rất nhàm chán, nếu được, người lưu lại một chút?” Một câu rất đổi bình thường, một câu nói giữa các bằng hữu với nhau, lại khiến Anseph trong vòng năm phút đồng hồ lập lại liên tục trong đầu, với hắn mà nói, đây hoàn toàn là một sự thử nghiệm mới, đây cũng là lần đầu tiên, có người mời hắn như thế.

Nữ hầu mang mọi thứ dọn lên xong thì tự giác lui ra, mà người đã bước đến sát cửa, lại đi ngược hướng với nàng, Anseph biết rõ không nên, nhưng vẫn quay lại.

Bữa cơm này, nói thật thì lúc đó bọn họ đều rất thận trọng, nói rất ít, bất quá giống như cảm giác lại rất tốt, có ít người, có một số việc, đều đã thay đổi.

Một tháng sau, hai mươi tám tháng chín, buổi tối lúc tám giờ ba mươi.

“Mặc quần áo vào, kêu người pha cà phê.” Roth đang nhìn màn hình laptop, tay phải cầm bút máy ghi chép, lúc nói đầu cũng không ngẩng lên.

Lục Hạo Lập hừ lạnh nhìn trừng trừng, vén chăn xuống giường, thừa dịp Roth không chú ý lén lấy khăn giấy lau giữa hai chân, khoác áo ngủ che cơ thể, phủ xong thì đi ra khỏi phòng ngủ, đến phòng khách thì thần kinh y mới có chút buông lỏng.

Bất đắc dĩ thở dài mệt mỏi, Lục Hạo Lập càng ngày càng không hiểu Roth, mấy ngày này, Roth tới càng lúc càng sớm, thời gian ở lại càng lúc càng dài. Nếu nói hẳn thật sự rất nhàn rỗi, Lục Hạo Lập không ý kiến, thế nhưng công sự của hắn rất bận rộn, phải ở trong đây giải quyết.

Nói yêu cầu của Roth cho cảnh vệ ngoài cửa, trong lòng y cười ngượng người nọ cứ như đang lãnh thánh chỉ. Quyết định không đi vào mà ở đại sảnh, Lục Hạo Lập lấy điều thuốc trên bàn, sau khi ngồi xuống liền ngậm một điều trong miệng, châm lửa, hút một hơi.

“Ngô, Anseph cũng mua diêm cùng hiệu luôn a.” Hai ngón tay kẹp điều thuốc gạt tàn thuốc xuống, Lục Hạo Lập vừa vuốt vuốt hộp diêm vừa nói, mùi thuốc lá có thể khiến y hưng phấn tinh thần, cũng khiến tâm tính y bình tĩnh lại, giúp suy nghĩ thông suốt mọi chuyện hơn.

Hai cơ hội, y đã dùng cơ hội thứ nhất, khi đó y ép buộc cơ thể đang cực hạn, kết cục tất nhiên là thất bại, mà lần thất bại đó đã giáo huấn y trong vòng nửa tháng gần đây một mực tu thân dưỡng tính, tuy tinh thần tốt hơn nhiều, nhưng y cảm giác mình sống giống như phế vật.

Buổi tối y phải bồi Roth ân ái, chờ Roth “ ụy no bụng” y mới có thể ngủ, ngủ một giấc đã là mười một giờ, rồi giường, rửa mặt, ăn cơm trưa, hơn hai giờ thì luyện quyền anh gia tăng thể lực, nghe một chút nhạc Anseph mang đến cho y, thời gian chuyển cái đã đến đêm, thoáng một chút, tâm sự một chút, cơm tối dùng qua, thì đúng giờ Roth lại xuất hiện.

Suốt ngày trải qua cuộc sống như vậy, đối với một người tự do như Lục Hạo Lập mà nói, chỉ là nhàm chán, trống rỗng, không chút thú vị, nặng nề cùng bất an. Y lo lắng nhất chính là Kỳ, mặc kệ y cầu khẩn hỏi han Anseph, thì nhiều lắm cũng chỉ biết nó vẫn bình an, tuy vẫn không đủ, nhưng cũng khiến y an lòng chút ít, chỉ cần đứa nhỏ không sao là tốt rồi.

Hai mươi chín tháng mười một, là sinh nhật y, ngày bốn tháng mười hai, là ngày mà y quyết định trở về Diệp Huyết, nếu như y không về, lý do gì cũng không thể ngăn cản Lý Diệp bay tới New York để điều tra nguyên nhân, cho nên vô luận thế nào y cũng phải chống đỡ đến đó.

Vừa nghĩ vừa nhếch chân lên, lòng bàn chân để lên cạnh bàn trà, Lục Hạo Lập xoa xoa bắp đùi, chỗ đó e là đã bị thương. Vừa rồi Roth gây sức ép với y, càng về sau càng thô bạo, đem hai chân y kéo đến mức muốn gãy xương.

Roth sướng thì đúng rồi, Lục Hạo Lập sau khi làm xong thì tuyệt đối thống khổ hơn là khoái cảm, y oán hận, nhưng lại không biết tai họa lớn hơn sắp giáng xuống...

Trong lòng Roth không thể chuyên tâm, Lục Hạo Lập đi ra ngoài đã hơn mấy phút rồi.

“Quả nhiên vẫn chưa chịu đủ giáo huấn, hờ một chút liền chậm chạp!” Roth phát hỏa cầm bút ném ra xa, tính tình cùng tình nhẫn nại của hắn đối với Lục Hạo Lập càng lúc càng kém, huống hồ, hắn mấy ngày này..... bản thân hắn còn không thể hiểu hắn.

Mê luyện y điên cuồng, cơn nghiện này càng vào càng sâu, Roth không biết mình bây giờ có phải họ gọi là “Mê muội mất cả ý chí”, hội nghị ở Venice lần thứ nhất chuẩn bị đã lâu nay đang vô cùng cấp bách, nhưng trong lòng hắn lại chỉ nghĩ đến người nam nhân này, trong đầu chỉ muốn đem y khóa trong tâm mắt, nếu không sợ y sẽ bị người khác phát hiện, Roth biết mình nhất định sẽ đem Lục Hạo Lập bên người thời thời khắc khắc Như trúng tà, từ sớm đã đến đây, bây giờ mỗi buổi tối đều đem tất cả công sự đến đây.

Lúc ban đầu trong lúc làm việc Roth còn bức Lục Hạo Lập cỡi hết đồ ngồi bên cạnh hắn, thì giống như bình thường hai người lại ngã xuống giường, hay Lục Hạo Lập bị Roth đặt trên mặt bàn chiếm giữ... Dục vọng

giống như ngựa thoát cương, mà tình cảnh thất thường như vậy khiến Roth từ trước đến nay luôn kiềm chế bản thân bắt đầu bất an, nên thái độ đối với Lục Hạo Lập càng ác liệt.

Roth rất dễ dàng bị Lục Hạo Lập tác động, giống như lúc này, hấn vốn mang tâm tính không tốt muốn giáo huấn Lục Hạo Lập, thế nhưng, khi gặp mặt lại hoàn toàn quên quyết định ban đầu, đứng ngây ngốc hai mắt đăm đăm, dục vọng mới phát tiết không bao lâu lại bùng lên.

Lục Hạo Lập khẽ cúi đầu hút thuốc, động tác quyến rũ đầy nam tính, nét mặt thoáng u buồn lại mang một phong thái khiến người khác đau lòng vật áo nửa kín nửa hở để lộ vùng ngực rộng chỉ chít hờn ngấn, ánh mắt không thể dời ra được chính là nửa người dưới của y. Y đang mặc áo ngủ dài, mà động tác vênh chân vô tình để lộ đôi chân thon dài cân đối. Nếu như Roth ở bên cạnh y thì không sao, thế như hấn lại ở chính diện, từ góc độ của hấn, có thể thấy rõ hạ thể không hề được che đậy, ánh đèn phản chiếu thủy nhuận sáng bóng ẩm ướt...

Hình ảnh này hoàn toàn hủy đi khả năng tự kiềm chế của Roth, ánh mắt nhanh chóng trở nên cuồng nhiệt, chăm chú nhìn thẳng vào y, bước nhanh đến, trong đôi ngươi màu lam ngoại trừ dục hỏa còn có lửa giận cùng... mê hoặc bao phủ tất cả, mọi thứ không nên như vậy...

Phát giác hơi thở bất thường, sau khi thấy Roth thì Lục Hạo Lập có dự cảm bất an, lập tức rút chân lại, trực giác y cho biết Roth rất lạ, giống như bị cái gì kích thích, lần đầu tiên y chứng kiến cảm xúc của Roth rõ ràng như vậy.

Roth lao đến bên y, hai tay mạnh mẽ chụp lấy y lay động, “Nói! Ngươi vì sao luôn câu dẫn ta?” lớn tiếng rít gào, Roth đè ép cường kịch chấn động bùng nổ một lúc lâu, hấn lo lắng không thể điều khiển được cục diện.

Roth chưa từng bao giờ như vậy, trước kia hấn đều có thể điều khiển mọi chuyện một cách dễ dàng, cái gì cũng có thể vô tình xử lý, thế nhưng, người nam nhân này... Roth hối hận, lần đầu tiên trong đời hấn hối hận. Lúc đầu hấn không nên chạm vào người nam nhân này, không nên để y sống còn năm lần bảy lượt phát sinh quan hệ với y Không nên bị y ảnh hưởng Không nên say mê y... tất cả đều không nên, trong thâm tâm hấn hiểu rõ, những thứ này đều bất lợi với hấn, thậm chí còn hại bản thân hấn.

Còn một biện pháp để văn hồi mọi thứ, ngay lúc này phải giết chết Lục Hạo Lập, trừ khử người có thể gây ảnh hưởng đến hấn, để mọi chuyện đều kết thúc. Một giọng nói thâm thúy không ngừng vang bên tai Roth: Giết y, ngươi tuyệt đối không được để bất kỳ ai ảnh hưởng, bằng không ngươi sẽ không ly khai y!

Đầu óc hấn như bị chia ra làm hai, chia thành hai người, một bên thì hấn tham luyện nhìn nam nhân quần áo không chỉnh tề này Một bên lý tính lại đang cảnh báo hấn, thuyết phục hấn, thậm chí đe dọa hấn..... hai bên giao chiến. Trái tim từ trước đến nay luôn lạnh như nước nên không thể thích ứng nổi mâu thuẫn này, tất cả cảm xúc tiêu cực đều đổ hết lên đầu Lục Hạo Lập.

Đều là do ngươi, tất cả là do ngươi, nếu như không có ngươi, ta sẽ không trở thành như vậy! Có một số ít người sau khi làm chuyện sai trái, sẽ tìm đủ mọi lý do thoát tội cho mình, đã tìm được thì sẽ không buông tha, khuôn mặt tuần mỹ liền trở nên dữ tợn, biểu lộ hung ác giống như muốn ăn sống nuốt tươi Lục Hạo Lập.

Cảm giác tính mạng bị nguy hiểm, Lục Hạo Lập bị uy hiếp lùi dần ra sau, còn chưa hiểu Roth xảy ra chuyện gì đã bị hấn kéo một cái, người đã bị ép vào sofa, đầu “phanh” một cái đập mạnh vào thành sofa.

Lục Hạo Lập bị đau, sợ hãi kêu, “Ngươi khủng rồi sao? Phát điên gì a!” cái gáy đau đốn, ý muốn giãy dụa đá hấn sang một bên, nhưng nửa người dưới của y không thể nhúc nhích, tay phải gạt tay trái của Roth ra, sau đó bàn tay to lớn bóp lấy cổ y, càng lúc càng tăng lực xiết.

“Buông...buông...ta ra...” ngón tay nỗ lực kéo tay Roth, nhưng Roth vừa bóp cổ y, dùng một lực mạnh giống như muốn đóng đinh Lục Hạo Lập vào ghế salon, mặc dù y cố gắng gỡ ra nhưng không được, hống chỉ Roth đã điên rồi.

Thiếu dưỡng khiến sắc mặt Lục Hạo Lập xanh mét, môi tím tái, cổ họng bị xiết khiến y muốn nôn, đồng tử mở to nhìn hai mắt đỏ ngầu hung hấn của Roth, không ngừng tỏa sát khí, còn có những xúc cảm hỗn loạn khác, giãy dụa, do dự, sợ hãi... đủ mọi thứ hòa trộn.

Lục Hạo Lập dựa vào ý chí sống còn không ngừng đánh Roth, phổi không còn đường khí muốn nổ tung, hít thở không thông càng khiến y mệt mỏi, vì sao... Vì sao... Hắn vì sao đột nhiên muốn giết ta... Ánh mắt của hắn....

Không được bao lâu, mắt Lục Hạo Lập trắng dã, tay cũng rũ xuống, Roth nhìn thấy y sắp tiếp cận tử thần, tim cảm giác không thoải mái, chỉ còn đau nhức rất đau nhức, một nỗi đau không thể nói, đau đến đó sắp vỡ ra... Không phải sinh bệnh, không phải nhiễm trùng, Lục Hạo Lập hắn sắp chết!

Roth như bị sét đánh mà dừng tay lại, hắn buông lỏng bàn tay, thần trí còn chưa thanh tỉnh đã bị một lực từ sau lưng kéo ra khỏi Lục Hạo Lập.

“Thủ lĩnh, xin dừng tay, y sắp chết rồi!” Anseph toàn thân lạnh ngắt van xin Roth ngừng lại, kinh hoàng đến mức lễ nghĩa phép tắc đều quên sạch. Hắn không thể tưởng tượng lại thấy cảnh này, hắn từ văn phòng mang văn kiện đến cho Roth, đến cửa chỉ thấy người hầu bưng cà phê đang gõ cửa, bọn họ đợi thật lâu cũng không có động tĩnh gì, lo lắng xảy ra chuyện nên bọn họ tự mình mở cửa vào, ai ngờ... Nếu như chậm một giây, thì ngày mai có lẽ sẽ phải xử lý thi thể của Lục Hạo Lập? Trời ơi, hắn không muốn trở mặt nhìn y chết ở đây!

Roth như không hề nhìn thấy Anseph, cũng may mắn là hắn nhìn không thấy, nếu không, với phản ứng vừa rồi của Anseph, nhất định sẽ đắc tội khiến Roth nghi ngờ hắn.

Cảnh vệ đứng đó như pho tượng, không ai dám lên tiếng trước, tất cả đều bởi vì biểu tình của Roth giống như cười mà không phải cười, khuôn mặt tuyệt mỹ vạn vẹo. Quá kinh khủng, bọn họ chưa từng thấy thủ lĩnh như vậy bao giờ, hắn chưa từng có biểu hiện cảm xúc mãnh liệt như vậy.

“Khái khái... Khái, khái...” toàn đại sảnh lạnh ngắt như tờ, chỉ có Lục Hạo Lập nằm một bên tê tâm liệt phế, mặt mũi đỏ gay.

Sau đó, rất nhiều người chứng kiến một màn không thể tưởng tượng, Roth đang giống như điên cuồng nhanh chóng trở về vẻ lãnh ngạo như bình thường, và chuyện hắn làm đầu tiên là lướt qua Anseph, đang lúc mọi người cho rằng hắn sẽ ra tay với Lục Hạo Lập tiếp thì, hắn không quan tâm phản kháng của Lục Hạo Lập cố giúp y mặc áo ngủ vào, y chỉ còn lại nửa cái mạng bị hắn ôm vào ngực, dưới ánh mắt của nhiều người ôm y về phòng ngủ. Anseph sau khi trấn định liền suy nghĩ, trong lòng xác định suy đoán đó, suy đoán này nhất định có thể cứu Lục Hạo Lập, nếu không cũng phải hảo hảo lợi dụng nó.

7. Chương 7

Hôm sau, phòng khách có một khung cửa sổ sát mặt đất, ngoài cửa sổ là một ban công nhỏ, nhưng bốn phía của ban công lại giăng đầy song sắt phá vỡ mỹ cảnh. Sau giờ trưa nắng đã dâng lên cao, một bóng dáng cao lớn ngồi gần cửa sổ, lưng dựa vào mặt kính trong suốt mắt nhìn đăm đăm ra bên ngoài, nếu người không biết sẽ nghĩ y đang rất thỏa mãn.

“Cho người này, phim khoa học viễn tưởng, phim mới ra đó.” Anseph cầm chiếc đĩa, hắn thường lui đến đây mang cho Lục Hạo Lập một vài thứ tiêu khiển, ngồi bên cạnh y giống như hôm qua không hề xảy ra chuyện gì cả.

Lục Hạo Lập cầm lấy, thật tự nhiên mở mặt bìa ra xem giới thiệu vắn tắt, hỏi bằng giọng vịt cồ: “Nghe có kì không?” Nội tâm gào hét, cái giọng này y nghe còn không chịu nổi nữa là.

Bất quá y suy nghĩ hơi nhiều rồi, vì Anseph không hề cảm thấy buồn cười, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào vết xanh tím trên cổ Lục Hạo Lập, hơi lo lắng: “Gọi bác sĩ?” Lục Hạo Lập lắc lắc đầu ý không cần, tối hôm qua đã kiểm tra rồi. Nam nhân kia thấy y cho bác sĩ xong liền đi một hơi không trở về, thật hiếm khi không qua đêm ở đây.

“Kỳ thật người không nên đối nghịch với thủ lĩnh, nếu không cũng không chịu khổ như vậy.”

“Ta...khụ khụ khụ... khụ.....” Hấn nói như vậy, Lục Hạo Lập cảm giác cực kỳ oan uổng cùng bất bình, cấp bách biện minh khiến cổ họng khó chịu ho khan, Anseph thấy y ho dữ dội liền nhanh tay vỗ vỗ lưng y, Lục Hạo Lập đẩy hấn ra, bắt đầu mắng: “Tối hôm qua căn bản là hấn vô duyên vô cớ nổi điên.”

Quả thật Lục Hạo Lập vô tội, ngay từ đầu, rõ ràng là Roth cường ngạnh cường gian y, hơn nữa hết lần này đến lần khác, giờ lại quay qua đổ tội ngược lại cho y, đương nhiên y tức không chịu nổi a.

Nói ta câu dẫn hấn? Ta sao lại dẫn hấn? Ta câu dẫn hấn khi nào? Cho dù bộ dạng hấn có xinh đẹp đến đâu thì khổ hạ cũng có cái kia a, lão tử cũng không phải đồng tính luyến ái, sao có thể..... Đồng tính luyến ái? Linh quang lóe lên, Lục Hạo Lập nghĩ đến một khả năng khác, có thể lý giải chuyện tình phức tạp hôm qua.

Nắm chặt tay, lời nói của Anseph cũng không để trong lòng: “Mặc kệ là nguyên nhân gì, hoàn cảnh hiện tại của người nên.....”

“Anseph, ta muốn hỏi người một chuyện.” Cắt ngang lời nói nhảm chán của hấn, Lục Hạo Lập nghiêm trọng nhìn hấn, khiếm Anseph cũng bắt đầu nghiêm túc, y nghiêm chỉnh hỏi: “Chủ người có phải đồng tính luyến ái không?”

Chuyện này y không thể xác định chắc chắn, trước kia từng nghe Roth có rất nhiều tình nhân, nhưng chưa bao giờ nghe đề cập đến nam nhân, hiện tại Roth lại... mà... Luôn đòi hỏi cơ thể y, hơn nữa rất ham thích chuyện làm tình giữa..... Hôm qua, lúc Roth muốn giết y, y dám cam đoan, y thật sự thấy trong ánh mắt của Roth ẩn chứa sự đau lòng cùng không muốn, cuối cùng Roth cũng buông tay..... Vì sao?

Động vật máu lạnh đó lại không hạ thủ? Còn nữa, biểu hiện sau đó của hấn rất kì quái... Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra... Nếu như hấn là đồng tính luyến ái, vậy không lẽ bởi vì thích... không đâu... chuyện này không thể nào? Lục Hạo Lập hiểu rất rõ, nếu như theo tính tình bình thường của một nam nhân, dùng thủ đoạn cường gian để trả thù nam nhân khác, thì không phải lý kỳ quá sao, Roth còn kêu những người khác chỉnh y. Càng đừng nói hấn thích thú đến mức nào a.

“Xem ra người cũng cảm nhận được?” Anseph hỏi không đầu không đuôi, dùng một ngữ khí chắc chắn nói: “Hấn không phải! Có lẽ sự xuất hiện của người, ảnh hưởng đến hấn.” Cho nên tối qua thủ lĩnh mới đau lòng hạ thủ.

Anseph theo Roth đã nhiều năm, hấn hiểu Roth, cũng hiểu rõ những khác thường gần đây của Roth. Roth là người vô tâm vô tình, hấn tất nhiên biết rõ, khi xuất hiện một nhược điểm, thì biện pháp xử lý tốt nhất chính là hủy diệt nhược điểm đó, không, đứng ở vị trí của Roth, thân phận cùng địa vị, thì sự tồn tại của Lục Hạo Lập chính là khối u ác tính, nếu như hấn suy luận đúng.

“...” Lục Hạo Lập lập tức hơi choáng váng, tuy là tự bọn hấn nghĩ vậy thôi, thế nhưng khiến Lục Hạo Lập cười nhạt: “Ta nên cảm thấy may mắn?”

“Ha ha...” Anseph nhin không được cười to, tâm tình cũng thoải mái hơn, lắc đầu phủ nhận: “Là may mắn, cũng có thể là tai họa.” nhìn nhau, đều không nói lời nào, không cần phải phanh phui làm rõ nữa.

May mắn nếu Roth thực sự có cảm giác với y, vậy thì cơ hội trốn đi càng thuận lợi hơn Tai họa, nhìn chuyện tối qua thì hiểu, yên tĩnh phơi nắng, nửa tiếng, đủ để suy nghĩ.

“Đêm nay nay thủ lĩnh có yến tiệc, có thể sẽ không tới đây.” Anseph nhìn đồng hồ, hấn nên trở về làm việc, nói tin này cho Lục Hạo Lập là muốn tối nay y có thể ngủ một giấc ngon.

Lục Hạo Lập tiễn Anseph tới cửa, hấn đang xoay người mang giày, Lục Hạo Lập phức tạp nhìn hấn, “Anseph, ta và người cũng không phải đứa trẻ không rành chuyện đời, người giúp ta như vậy, nguyên nhân là gì?” Bọn họ cũng còn là kẻ thù a? Lục Hạo Lập không biết Anseph mưu đồ chuyện gì, y hiện tại chỉ là một tù nhân.

“Không có nguyên nhân, ta cũng không giúp người.” Anseph run lên, sau đó nhìn thẳng vào y, nhắc nhở: “Chuyện người nên nghĩ bây giờ không phải là chuyện này. Ta còn có việc đi trước.” Nói xong, hấn vội vàng ly khai, trong lòng Anseph tự giễu: Cũng may, y hỏi ta “nguyên nhân” là gì, mà không phải hỏi ta “mục đích” là gì...

Ta sẽ không phản bội tập đoàn DeFils, ta chỉ giúp người, về nguyên nhân, ta vĩnh viễn sẽ không nói cho người biết...

Một cổ mùi rượu cùng tiếng động nhỏ vang lên làm Lục Hạo Lập tỉnh giấc, sau đó có người mở đèn, mắt vừa mở ra, ánh đèn đột nhiên sáng lên đâm vào mắt thật khó chịu, ánh bình bất động, là Roth.

Kỳ quái hẳn không phải đi dự tiệc sao? Lục Hạo Lập lựa chọn giả bộ ngủ, vánh tai nghe tiếng động, người xâm nhập không ngừng tiến lại gần y, sau đó nửa giường bên kia lồm xướng bởi một sức nặng, rất rõ ràng, khuya khoắt còn có người lần mò lên giường của y.

Nằm bên cạnh đưa lưng về phía Roth, nghe tiếng động sau lưng giống như tiếng cởi quần áo, đôi mắt đen u mở ra, Lục Hạo Lập có chút khẩn trương, quả nhiên Roth cũng đã nằm vào trong chăn. Cầu nguyện Roth chỉ là mệt mỏi, hẳn đơn thuần chỉ tới đây nghỉ ngơi... Lời cầu nguyện của Lục Hạo Lập không hề linh nghiệm, một bàn tay thuần thực đặt trên eo y, sau đó phần gáy của y có chút ngứa, Roth đang áp sát y.

Không biết phải ứng phó thế nào với nam nhân đang xâm phạm *** kia, Lục Hạo Lập cứng ngắc để yên cho Roth vừa hôn vừa sờ, Roth từng quy định khi ngủ y không được mặc gì cả, chỉ độc chiếc áo ngủ, bởi vì thoát ra rất dễ dàng. Như lúc này đây, Roth nắm lấy vạt áo y kéo xuống đến phần eo, chiếc quần lót màu xanh bao lấy hai chân xích lửa cùng hạ thể đã bị kéo xuống, ngoan ngoãn để Roth khinh bạc, muốn làm thế nào thì làm.

“Ngô...” Lục Hạo Lập kéo chặt hai đùi lại, để ngăn bàn tay Roth đang dò xét chạm vào da thịt mẫn cảm nơi đùi trong, y giả bộ ngủ đều là giả, đã bị người ta ép phải phản ứng.

“Tách ra a, để cho ta chạm vào người...” Roth hôn lên vành tai của hắn, suồng sã ngậm lấy lỗ tai y vào trong miệng, dùng đầu lưỡi cùng thoa dịch chà xát y, đùa giỡn đến mức bất diệc nhạc hồ.

Bất diệc nhạc hồ: cao hứng, sung sướng muốn chết cùng sợ hãi.

“Người có thể dừng như vậy được không...” Lục Hạo Lập tránh trái tránh phải, trong khoang tai đầu lưu một ít thoa dịch, rất không thoải mái.

Roth buông lỗ tai y ra, bắt mẫn áp y thành tư thế ngủ ngưỡng ra, ghé vào người y, xoa xoa mái tóc đỏ chói mắt của y, giữ lấy khuôn mặt y hôn xuống. Chịu không được mà nhắm chặt đôi mắt, tay Lục Hạo Lập khoát lên vai Roth đẩy hắn ra, cảm giác hơi thở đầy mùi rượu của Roth đang lướt qua trán y, lông mi, mũi... rất nhanh đã lướt đến môi, Lục Hạo Lập thoáng nghiêng qua... rõ ràng cự tuyệt nụ hôn của hắn, chỉ cần nghe mùi rượu trên người hắn, Lục Hạo Lập biết rằng hắn uống không ít.

Không được nếm sự non mềm như mong muốn, Roth đáng tiếc liếm liếm cánh môi, cười khê câu dẫn tà mị mê hoặc lòng người, hẳn không phát giận, chỉ là dùng toàn thân ép lấy người Lục Hạo Lập, ghé vào lỗ tai y trêu chọc: “Vì sao không cho ta hôn? Người đang giận? Giận ta tối qua thiếu chút nữa giết người sao?” Giọng Roth trầm thấp lại mang chút mập mờ, đôi người màu xanh lam như bầu trời kia vừa say vừa tỉnh, dáng vẻ mệt mỏi cùng mái tóc dài đen nhánh, nhìn Roth lúc này cũng khiến người ta không tránh khỏi mà tim đập rộn lên. Lục Hạo Lập cũng không ngoại lệ, nhưng hai người đã ở chung quá nhiều nên tim y không còn đập nhanh nữa, thái độ ôn nhu của Roth khác ngày thường khiến y chỉ muốn đẩy con quỷ say rượu này ra.

“Người tránh ra...” Lục Hạo Lập không trả lời hắn, không muốn chọc hắn nên cũng không chống cự quá rõ ràng, dù sao tối qua y từ trong tay Roth dành được mạng sống trong tử lộ, Roth phảng phất thật sự say hôn, hẳn găm căn hậu kết của Lục Hạo Lập, truy vấn một chuyện không thể nào xảy ra: “Hay là giận ta đến muộn?”

Lục Hạo Lập thấy Roth tự phụ mà giận sôi gan, vội vàng tránh hắn, chỉ có thể cắn răng nói: “Người uống say rồi, đừng có nhìn lầm ta thành vợ người!” Y ước gì hắn vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt y.

“A...” Roth cười ra tiếng, tay phải đẩy Lục Hạo Lập qua áp trán hắn vào trán y, sau đó ngẩng lên, trong mắt một mảnh thanh minh hắn nói rất rõ ràng: “Lục Hạo Lập, ta muốn cùng người ân ái.” Lời nói trắng trợn của hắn khiến y run lên, vật cứng như thép kia cũng không chịu buông tha cho y, Roth là tỉnh hay là say? Vì sao nhận ra y là ai?

Lục Hạo Lập không thể hiểu, y nhìn hấn mê mẩn, ánh mắt hai người quần quýt nhau, Roth dùng ngón tay vuốt ve gương mặt y, nhu tình như nước nắm lấy cảm y, dần dần cúi đầu xuống, nhu hòa môi đụng môi.

Trên môi xúc cảm mềm mại, Roth chỉ là dán môi vào mà không hề thực hiện động tác tiếp theo, lần đầu tiên ôn nhu gần như khiến người khác không kim lòng được mà động tâm. Trong bầu không khí màu hồng, Lục Hạo Lập và Roth không hẹn mà cùng nhau rử mi mắt, Roth duỗi đầu lưỡi đỏ, Lục Hạo Lập mở miệng, hai đầu lưỡi chạm nhau thân, cùng quần lấy, thu về mùi vị thuộc về đối phương...

Thoáng chốc, tình cảm mãnh liệt cuốn đi tất cả. Chân trái hấn chen vào giữa hai chân y, một tay nâng sau đầu y, khoang miệng khao khát mút lấy dịch mật ngọt ngào, chà đạp cánh môi đầy đặn, hôn mãnh liệt như hận không thể đem Lục Hạo Lập một ngụm cắn nuốt.

Hấn muốn làm y, yêu y, mang chủ ý này, Lục Hạo Lập ngửa đầu đáp trả. Cánh tay vòng lấy cổ Roth, linh lưỡi cùng hấn chơi đùa, phối hợp nuốt vào thủy dịch đầy mùi rượu.

“Ân...” không cần đợi lâu, trong phòng vang lên tiếng than nhẹ đầy dục vọng hùng tính, hai nam nhân trên giường lộ ra sắc dục đầy nóng bỏng.

Tứ chi quần quanh thân thể nhau thân mật, sử dụng hết tất cả những kỹ xảo cùng hôn kỹ, đến mức Lục Hạo Lập dưới thế công của Roth bị hôn đến quên cả thiên nam địa bắc, hé miệng hô hấp, lại khiến cho đầu lưỡi Roth tiến vào cắn quấy.

Roth cũng thở gấp, hấn từ từ di chuyển qua, chờ đợi cơ hội cởi bỏ quần áo của y, kéo y lên đỡ trên cánh tay của hấn, ôm y cao lên sau đó cởi sạch áo ngủ.

“Người hưng phấn... ư ... nơi này... Cũng ngách lên...” Roth buông tha cánh môi sưng đỏ của Lục Hạo, nói xong đưa chân cọ cọ giữa hai chân y, lời nói cùng cử chỉ khiêu khích không hề giống một người say rượu, cũng có thể hấn thực chất không hề say.

“Ân.....” Lục Hạo Lập không đáp, nhiệt độ cơ thể tăng cao khiến y nóng bức xuất mồ hôi, mặt đỏ ửng cùng hơi thở gấp gáp, nụ hôn nồng nhiệt nhen nhóm dục vọng của y, mà sự trêu chọc của Roth cũng khiến thứ trong quần lót ngẩng lên, phân thân thành thực mà trường đại nên y không thể nói dối hấn.

Y cũng không hy vọng nhiều, vì hằng đêm đều không ngừng nhận sự “Sủng hạnh” của Roth, thân thể ít nhiều cũng đã thành thói quen.

Lục Hạo Lập là của hấn, Roth đối với phản ứng của mình hiểu rất rõ, hấn ranh mãnh cọ Lục Hạo Lập vài cái, sao đó không thể ly khai khỏi y.

Khuôn mặt ổn trọng như ánh mặt trời mang một chút ý loạn tình mê, hấn nhìn y khó hiểu, ánh mắt ngấn nước đầy ướt át, khoe miệng vươn tơ bạc thân hình cường tráng nhưng tuyệt đẹp, hình xăm ngọn lửa càng thêm cuồng dã, những dấu hôn ngân thuộc về Roth trải đầy, bộ dạng y có thể khiến người nào đó mê mẩn cả linh hồn.

Hoan ái đêm nay, hoàn toàn khác, Roth chủ đạo, kỳ thật một đại nam nhân nếu có bộ dáng này sẽ rất khó coi, hai chân trần trụi mở rộng trên giường, tư thế *** lãng như thế.

Bất quá, bởi vì đôi môi đỏ tươi của y hé mở, mái tóc đỏ dẫm mồ hôi, trên ngực trái là một ngọn lửa đỏ đang dồn dập hô hấp, toàn thân đều nhuộm một màu đỏ ửng, sắc mặt lại quật cường không cam chịu, những điều này khiến hấn thoát nhìn không hề dơ bẩn dè tiện, toàn thân cảm giác như một ngọn lửa tuyệt đẹp, cực nóng, y thật sự rất thích hợp với màu đỏ.

Roth vẫn nhìn y, nhìn thân thể đã bị hấn nhiều lần chiếm giữ, nam nhân này là của hấn, dã thú mà hấn muốn trân trọng, tình cảm mãnh liệt, hấn cúi người xuống.

Roth không thích dối gạt mình, bởi vì như vậy chỉ khiến mọi chuyện xấu đi, hấn luôn luôn thẳng thắn với bản thân, chính là, không phải sẽ không phải, hành vi tránh nặng tìm nhẹ là của hạng người ngu ngốc. Hấn biết bây giờ mình đang say đắm Lục Hạo Lập, điểm ấy không có gì phải phủ nhận, nhưng hấn không xác định cảm giác này sẽ duy trì đến lúc nào, ngay lúc đó hấn không thể tàn bạo, không thể hạ thủ.

Trước khi hừng đông, trên khuỷu tay là một người đang ngủ vô cùng mệt mỏi, đầu Lục Hạo Lập vùi vào vai hấn, khi yên ổn, nam nhân khi ngủ tựa như đứa trẻ, Roth ôm Lục Hạo Lập cảm thấy buồn bực, hơi nóng

này, lại có chút mặc danh kỳ diệu.

Mặc danh kỳ diệu: không sao nói rõ.

Đêm qua hần nằm phần say nằm phần tỉnh, theo ý nguyện mà đến đây, sau khi nhìn thấy người trên giường thì lại nổi lên dục vọng mãnh liệt, vì vậy hần và Lục Hạo Lập giống như hai người yêu ôm hôn nồng nàn, khiêu khích vuốt ve, sau đó là kết hợp, liều chết triển miên, đến khi cơ thể Lục Hạo Lập dần dần chịu không nổi, cuối cùng chìm ngập trong cơn cao trào cực độ ngất lịm đi.

Tay Lục Hạo Lập đặt trên thắt lưng Roth, đầu gối lên vai hần, cực kỳ mệt mỏi dựa vào ngực Roth.

Nhìn không chớp mắt người đang chìm vào giấc ngủ say một hồi lâu, Roth đem cái cằm tựa ở đỉnh đầu của hần, ngón tay khẽ vuốt mái tóc, thật sự yêu thích lúc thì ôm lúc thì hôn y. Người nam nhân này, mặc kệ muốn y bao nhiêu lần, thì đều khiến hần nhịn không được càng si mê, càng không ngừng muốn xâm phạm y.

Roth say mê y, thậm chí có lúc muốn y vĩnh viễn hầu hạ dưới thân hần, cứ như vậy mà độc chiếm y cả đời, khiến y cả đời từ nay về sau, đều chỉ thuộc về một mình hần. Vĩnh viễn? Cả đời? Cả đời? Ý nghĩ cứ như vậy mà nảy mầm, nghiêm túc, chân thật, tuyệt đối không phải vì hứng thú nhất thời, Roth phát giác hần thật sự đã nghĩ như vậy. Nội tâm không thể không chế mà phát triển, hô hấp bỗng nhiên dồn dập, sau đó Roth hồi hộp, kinh ngạc, điều này không nên xảy ra, hần thích cùng y ân ái nhưng không hề nghĩ “Nghiêm trọng” như thế!

Buồn cười, ta không phải ... thích y a? Chữ “Thích” này không thể xuất hiện trong từ điển của Roth điều này thật sự khiến biểu tình hần cứng ngắc, khóe miệng co rút, không ai có thể bình thường như không có gì khi nghi ngờ mình yêu thích một người cùng giới tính, Roth cũng vậy, còn chưa nói đến Roth thật sự chưa từng suy nghĩ đến sự “Thích”, điều này hoàn toàn khác với việc độc chiếm cơ thể Lục Hạo Lập.

Cúi mặt nhìn kỹ y, Roth đột nhiên không thể bẻ vụn lại lời nào, sắc mặt càng ngày càng tối, từ trước đến nay việc gì với hần cũng thuận buồm xuôi gió, nhưng hiện tại trong mắt mọi người, hai người bọn họ chỉ có thể dùng loạn thất bát tao để diễn tả tình cảnh.

Tự vấn lòng, tựa hồ, lý do này là thích hợp nhất để giải thích tất cả những hành động khác thường của hần...? Đúng vậy, Roth từ nhỏ không phải là người trì độn, nhưng hần đối với tình cảm của bản thân thì lại rất trực trặc, nhất là vấn đề tình yêu. Lục Hạo Lập rất có ý nghĩa với hần, e rằng ngay cả chính hần cũng không thể cân nhắc được, thì hần làm sao có thể biết thực sự hần có động tâm với y hay không.

Kỳ thật nếu hần không yêu thích Lục Hạo Lập thì ngược lại sẽ tốt hơn a, nếu hần đã động tâm, vậy thì hần càng không thể buông tay y ra. Hần càng muốn y thuộc về hần, dùng chính cách của hần để đạt được, hơn nữa cho tới bây giờ bọn họ chỉ có thể gọi là kẻ thù.

Được rồi, cho dù hần yêu thích Lục Hạo Lập, thì sẽ thế nào? So với hiện tại thì có gì khác nhau? Không hề khác biệt? Thay đổi sao? Hần vẫn là hần, Lục Hạo Lập vẫn là Lục Hạo Lập. Hần thích hay không, thì y vẫn thuộc về hần, điều này không được phép thay đổi, như vậy thì, có thích hay không cũng không còn quan trọng, tâm trạng đang xao động của Roth bắt đầu bình phục, hần không phải đang trốn tránh, hần chỉ cảm thấy không cần thiết tìm hiểu sâu thêm.

“Ân...” Lục Hạo Lập không thoải mái mà rục rịch, cọ Roth vài cái, lại ngủ thật say, Roth nhìn y, sóng lòng bình yên lại, nhắm mắt không cần lo sợ viễn vông, cánh tay xiết chặt, trời... đã sắp sáng..

Từ đó về sau, thay đổi nhiều thứ sao? Có sự thay đổi có thể cần một ngày, một tháng, một năm, cũng có sự thay đổi cần cả một đời Nhưng Roth và Lục Hạo Lập cả hai người, chỉ cần một câu, một suy nghĩ, một quyết định, thay đổi việc ở chung của bọn họ.

Đương nhiên, bọn họ không thể đột nhiên trở nên ăm ắp ngọt ngào, phải nói, là bọn họ bình thản như nước. Nếu không truy cứu động cơ ẩn nấp từ mặt ngoài, bọn họ giống như đang sinh hoạt rất bình thường.

Song phương đều cố ý lảng tránh chiến tranh gay gắt kia, sau khi Roth suýt giết Lục Hạo Lập, thì những bất an cũng tiêu tan, không vì sự tác động của y mà nóng nảy thô bạo nữa.

Vậy dựa vào đâu nói bọn họ hảo? Giải thích như vậy a, bọn họ như một cái hồ đục không biết độ sâu bao nhiêu, thù địch, ái hận, mưu toan của bọn họ chính là bùn cát trong nước, cái hồ này bây giờ không ai chạm vào làm loạn, vì vậy nó lặng yên không hề gợn sóng, bùn đất cũng lắng đọng... Đứng trên mặt hồ nhìn, nước trong vắt thanh tịnh, nhưng mà, trên thực tế tất cả bùn đất vẫn còn đấy, chúng chỉ được giấu kỹ dưới đáy hồ, trong nội tâm của mỗi người.

Roth bí mật giam lỏng Lục Hạo Lập, để tránh bị mọi người phát hiện, Roth muốn gặp y thì chỉ có thể đến đây báo danh thật sớm, nhưng Roth thân là thủ lĩnh của một tập đoàn nên hẳn không thể chỉ lo vui chơi nạp tình nhân, chính sự vẫn phải quan tâm đến, cho nên Roth vội vàng đem một số công tác khẩn yếu đến đây giải quyết.

Để tiện cho Roth, trong phòng ngủ đặt thêm một chiếc bàn làm việc xa hoa, một số văn phòng phẩm cùng một laptop không thể lên mạng. Chín giờ tối, Lục Hạo Lập đem cà phê ngào ngạt hương thơm đặt trên bàn Roth, mà Roth đang cầm một cuốn sổ gì đó xem rất tập trung, tóc dài vén sau tai càng lộ ra khuôn mặt chú tâm âm thầm mê người.

Đứng cạnh hắn được vài phút, y nhìn thoáng một chút nét chữ mạnh mẽ trên giấy của hắn, thấy hắn không phân phó gì nữa, y xoay người tính bỏ đi, thì bàn tay hắn nắm lấy khuỷu tay y, vừa vặn kéo một lực...

“Ách!” Lục Hạo Lập kinh ngạc, chặt vật xoay một chút an vị trên đùi của Roth, eo còn bị ôm, theo phản xạ hai tay y vội vàng vòng lên cổ hắn để tránh bị ngã xuống, thế nhưng tư thế như vậy thì...

Y ngồi trên đùi nam nhân, cổ họng y cố sức nuốt xuống, mày nhíu lại, sau đó mặt không chút sắc không giãi để hắn ôm.

“Muốn làm gì...” Lục Hạo Lập điểm chân trên mặt đất để giảm bớt sức nặng, hỏi khẽ. Thân hình y cũng không nhỏ hơn Roth bao nhiêu, hên là cái ghế khá lớn, nếu không sẽ không thể chịu được sức nặng của hai người nam nhân trưởng thành.

Tay Roth đẩy ra, áo choàng ngủ của Lục Hạo Lập mở rộng ra, thân thể không che đầy lộ ra, vuốt nhẹ dọc theo cơ thể y, ánh mắt mang một chút mong chờ, cố chấp lại khiêu khích nói: “Hôn ta.”

Bàn tay nam nhân hơi lạnh, ở trên người y luôn thích làm gì thì làm, thân thể y mỗi một tác động là đồ chơi tiết dục của hắn, không hề được tôn trọng... Lục Hạo Lập tập mãi thành thói quen mà hôn ngũ quan của Roth, y không nhăn nhó chống cự nữa, vì khi bọn họ đóng cửa phòng lên giường, bộ dạng nhục nhã của y Roth đều đã thấy hết.

Không khí nghiêm túc vừa rồi trong chớp mắt đã trở nên đầy cảm dỗ, nam nhân trần nửa người dựa vào ngực một nam nhân khác, chủ động hôn từng điểm từng điểm của nam nhân kia, Lục Hạo Lập phân tâm mọi thứ chỉ chìm đắm vào vành tai cùng tóc mai của nam nhân, không đề cập đến thứ khác, chỉ riêng tương mạo của Roth cũng đủ hấp dẫn người khác.

Hôn dọc mũi hắn, y vào thế kẹt, sau đó suy nghĩ thông suốt cùng cam chịu dán lên môi hắn, nhắm mắt chờ đợi Roth đòi hỏi... không phản ứng? Y dán vào môi hắn một hồi lâu, cảm thấy kì quái mà lay động mi mắt, tiến vào mắt là ánh mắt khiêu khích khinh tà của Roth, ánh mắt hắn rất có thần, rất rất động lòng người.

Rút lại một chút, Lục Hạo Lập nghi hoặc nhìn đôi môi vênh lại không chịu phối hợp lại không thể tìm lời đáp, trong nội tâm y chán nản, thật đáng chết. Y lại miễn cưỡng đến gần, ngưỡng ngừng dùng lưỡi liếm cánh môi của hắn, đầu lưỡi nhiều lần thử cạy hàm răng của hắn, một phút... hai phút... phát hỏa, hỗn hển giương mắt nhìn, y không có hứng thú đùa giỡn trong tình cảnh này, sợ run bất động, không nói câu nào chờ phản ứng của hắn.

Roth nhìn y cười đến mức động lòng người, bộ dạng Lục Hạo Lập bối rối không biết làm gì khiến hắn cảm thấy rất thú vị vô cùng thú vị, con hổ sau khi nhổ hết móng vuốt chỉ có thể là con mèo.

“Ta đang rất bận, người đi xem TV đi, lát nữa ta sẽ cùng người.” Roth vỗ vỗ mông Lục Hạo Lập để y xuống, thuận tiện thả y một chút tự do. Không cần suy nghĩ cũng biết mỗi ngày y đều ở đây đến nhàm chán, hẳn cũng không muốn y biến thành ngu ngốc, nhưng quan trọng là, y còn oa bên cạnh hắn thì hẳn sẽ không còn tâm để là chuyện khác.

Rốt cục “Làm xong nhiệm vụ”, Lục Hạo Lập thả lỏng một chút nhưng quả thực cảm thấy thật ớn lạnh, trên người nổi không ít da gà. Roth nói câu để y tự tại một chút, y nghe xong cảm thấy thật chói tai, không dễ nghe.

Lắc lắc đầu, Lục Hạo Lập không muốn suy đoán, kéo quần áo xong ra khỏi phòng ngủ, không muốn nói nhiều lời hằn đối ý.

Ngồi xổm trước tủ TV mở ngăn kéo tìm CD-ROM, tiện tay bỏ đĩa vào đầu máy. Cầm điều khiển từ xa ngồi trên ghế sofa, ném hộp đĩa trên mặt bàn. Xem TV hoàn toàn không thú vị, trước kia y không hề thích xem phim, bởi vì xem hết một bộ phim phải mất mấy tiếng, y rất lãng đãng nên không có sở thích này, bình thường xem một nửa là ngủ rồi, nhưng bây giờ y không xem phim thì cũng chẳng biết làm gì.

Bao cát quyền anh màu đen treo ở ban công, ánh trăng chiếu rọi, Lục Hạo Lập nghĩ không bằng đi luyện tập.

Chỉ là nghĩ thế thôi, y không muốn hấn viện có thể lực y tốt, tiện đà lôi y đi làm cái chuyện hạ lưu dơ bẩn kia.

Coi phim chưa hiểu nội dung, ngồi đến ngã trái ngã phải dựa trên sofa, y cầm điều khiển chỉnh lung tung, tạm dừng, kênh truyền hình, tìm chút hứng thú nhìn một lúc, 20 phút trôi qua cũng không hiểu nhân vật trong vở kịch nói cái gì.

Lục Hạo Lập chán chường, sau đó có người túm lấy điều khiển từ xa của y ỉu xìu liếc người kia.

Roth nhấn nút chỉnh TV, nhúu lông mày ngữ khí có chút âm u giáo huấn y: “Người làm cái gì hả? Ngồi.” Bọn họ tiếp nhận sự giáo dục cùng nuôi dưỡng hoàn toàn khác nhau, Lục Hạo Lập tùy tâm tùy tính thì đối với Roth đó chính là xằng bậy không chút quy củ. Bĩu môi hậm hực, y không nói gì ngồi nghiêm chỉnh, tính cách hấn cố chấp cực đoan đến đáng sợ.

Theo đúngm hứa hẹn ra bồi y, chỉ có điều, y như vậy mà cũng xưng là xem phim sao?

Tâm tính Roth thật tốt kẻ sát người Lục Hạo Lập, ánh mắt hấn nhìn chăm chăm vào màn hình LCD, nhưng một tay hấn kéo vai trái của y dựa vào vai phải của hấn, tay còn lại vờ vào y phục của y dán trên khuôn ngực của y, vỗ về quấy nhiễu, ngẫu nhiên xoa tiểu nhũ của y, giống như nghiện, Lục Hạo Lập biết thời thế, y im lặng, nhẫn nhịn xuống...

“Người đừng sờ soạng nữa... được... không?” Từng chữ từng chữ theo kẻ rằng thỉnh cầu, gân xanh trên trán nổi cuộn cuộn, y tức giận nhưng không có cách nào ngăn cản bàn tay đang càn rỡ trong quần áo y, tiểu nhũ đang sưng tấy bị hấn vụn vụn có chút đau.

Mỗi lần bị Roth làm xằng làm bậy, Lục Hạo Lập càng ngày càng thấy hấn cực kỳ biến thái, đang xem TV còn ăn vụng y, như vậy hấn không cảm thấy nhàn chán sao? Thật không hiểu nam nhân thì có gì mà sờ với soạng chứ.

Roth xoay đầu nhìn y, lạnh lùng dùng ánh mắt ngại phiền toái, khéo môi rử xuống, giống như yêu cầu của hấn rất vô lý, gây khó dễ y.

Lục Hạo Lập rất cảm tức uất ức, biểu hiện của Roth giống như y làm gì quá đáng.

“Tối đây, nằm xuống.” Thái độ kém cỏi nói với Lục Hạo Lập, hấn hé miệng không cam tâm rút tay ra, lui ra xong nói y nằm xuống, đầu gối lên bắp đùi mình.

Nằm trên đùi Roth, Lục Hạo Lập càng suy tư lợi hại, tuy cảm giác này so với vừa rồi tốt hơn rất nhiều. Nhưng y khẳng định hấn có hai dạng tiêu chuẩn, vừa rồi giáo huấn y ngồi không đúng tư thế, lúc này lại để y nằm trên sofa.

Xoay người mắt nhìn màn hình phía trước, cổ tình lơ đi ngón tay đang đùa giỡn trên mái tóc y, y dồn hết lực chú ý vào bộ phim, bắt buộc bản thân chăm chú xem phim, thậm chí đem chân hấn thành chiếc gối, dù sao cũng là do hấn tự khổ, lát nữa người bị tê chân cũng không phải y, nghĩ vậy tâm trạng y có chút vui sướng.

Màn đêm càng dày, trên TV đang chiếu một cảnh đánh nhau khoa trương chấn động, bọn hắn đều cảm giác không còn hòa thuận nữa mà hòa thuận thì cũng coi như tâm bình khí hòa, ai cũng không thêm để ý nữa, Roth vuốt mái tóc ngắn của Lục Hạo Lập giống như đang trêu chọc sủng vật, thoáng chốc hắn nhìn mái tóc đỏ của y, chợt nhớ đến hỏi: “Tóc người tại sao lại màu đỏ?”

Bộ dạng Lục Hạo Lập có chút uể oải nhìn TV, thành thật trả lời: “Không biết, từ nhỏ đã có màu này.” Che giấu tâm trạng khi ở bên cạnh Roth mới khó chịu, không thể đối chọi gay gắt, không thể tự tìm tử lộ... Một chết được, thật phức tạp, biện pháp duy nhất đó chính là mặc kệ, là tốt hay xấu, là sống hay chết một mình y không thể tự tiện được.

“Màu này không tệ.” Roth từ trước đến nay không thích khen ngợi nhiều lại nhiệt tình bật ra một câu.

“...Tạm tạm thôi...” Lục Hạo Lập không để ý, chỉ trả lời cho có, Roth nhìn chằm chằm nam nhân không hề có ý định nịnh nọt hắn, nghĩ kĩ nếu như y cũng giống những người khác a dua nịnh hót hắn ... thôi, tạm thời như vậy cũng được rồi.

Bộ phim chiếu đến chiếu lui một giờ bốn mươi tám phút vẫn chưa xong, nhưng hai người cũng không còn chú tâm đến nó nữa.

Roth nhìn Lục Hạo Lập còn nhiều hơn xem phim, động một chút lại giả trò với y, bất quá hắn cũng không đến mức đem y ăn sạch, nguyên nhân không rõ, có thể không muốn cứ ở bên y thì không cùng nhau ân ái cũng là đi ngủ.

Đông quấy tây nhiễu càng gỡ, Lục Hạo Lập vì muốn tránh hành vi quấy nhiễu *** của Roth mà chuyên tâm xem phim, hy vọng hắn có thể tự cảm thấy mất mặt, đáng tiếc, hắn tự bản thân cũng có thể tìm niềm hứng thú. Thời gian nhanh chóng trôi qua, cũng dần bắt đầu mệt mỏi, năng lượng trong cơ thể cũng đã tiêu hao hết, nhất là y lại không ăn bữa tối, nhưng y cố gắng chịu đựng không quan tâm đến cái bụng đang biểu tình, nhin một chút sẽ ổn thôi, đói quá mức sẽ không còn đói nữa.

Bất quá, hai tiếng “Thầm thì” vang lên, vang lên xen ngang chuyện người kia đang làm để báo hiệu người này đang rất đói... Gió lạnh hiu hắt lùa qua, Lục Hạo Lập uốn éo cần cổ cứng ngắt, sau đó hai mắt. Bốn mắt, yên lặng đối mặt.

Hai người hóa đá cứng ngắt, nhìn đối phương, chuyện này khiến Lục Hạo Lập há hốc mồm cảm thán thật xui xẻo, xui cực hạn a, Roth lại không biết làm sao chỉ càng lúc càng buồn cười, y càng làm nhiều hành động mất mặt thì hắn càng thấy cực kỳ thoải mái... Đói bụng thì cứ lên tiếng, cần gì phải nghiêm trọng nín nhịn như vậy? Roth không để ý rằng, hắn thật sự bật cười nhẹ, rất nhẹ, nhưng hắn lại rất ít khi có được sự thuần túy vui vẻ như vậy.

“Người nhìn ta đủ chưa? Có gì buồn cười! Ta là người, là người thì phải đói bụng, chuyện này bình thường!” Lục Hạo Lập nhìn Roth gằm nhẹ, con ngươi đen lầy như có lửa sáng rực lên. Roth nhàn nhã dựa vào thành sofa, tay chống cằm, đùa giỡn trên chọc nói: “Ta không nói người không bình thường, chỉ có điều đường người cũng tốn không ít nha.”

“Người!” Lục Hạo Lập nghe vậy, đối với sự dè tiện của Roth thì tức đến nghẹn thở, y nghiêng răng, cố gắng giảng lại: “Thực sự xin lỗi. Ta sẽ đem thẻ cùng mật mã tài khoản đưa cho người, còn chưa đủ thì từ nay về sau ba bữa cơm ta sẽ tự nấu.” Không chỉ nói miệng, Lục Hạo Lập tung người đứng dậy, mang dép đi vào phòng tìm giấy bút.

Roth nhanh tay lẹ chân ôm lấy Lục Hạo Lập đang tức đến sùi bọt mép, tâm trạng tốt rất nhiều, mấy ngày nay y quá nghe lời ngược lại càng khiến hắn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, di? Vì rồi Lục Hạo Lập vừa nói gì a... “Nấu? Người biết nấu ăn sao?”

“Chuyện nhỏ, ta còn giúp con ta giặt quần lót, người cho rằng ai cũng tốt số như người a?” Xoay lưng về phía Roth xem thường, khóe mắt khinh thường liếc hắn một cái, y cố ý nói vậy khiến hắn không hiểu là châm chọc hay hâm mộ.

Lần này Lục Hạo Lập rất đồng ý. Đúng, y có thể nấu ăn, nhưng nhiều năm như vậy y cũng chỉ biết nấu thức ăn nhanh, tài nấu nướng còn lâu mới bằng Kỳ Đứng, y từng giúp Kỳ giặt quần lót, đó là lần ấy lái xe

xảy ra tai nạn phải vào bệnh viện, quần áo của hai ba con đều mặc hết, lại lười biếng mang đi tiệm giặt. Cuối cùng, áo khoác cùng quần thả vào máy giặt, còn quần lót thì lấy tay giặt.

Roth không nói chuyện, hẳn đang nghĩ đến chuyện gì đó nên không quan tâm nhiều đến Lục Hạo Lập, bằng không những câu y vừa nói tuyệt đối sẽ bị hắn giáo dục ngay tức khắc. “Vậy ngày mai người làm một bữa cơm cho ta xem thử a.” Trầm tư một hồi, hắn nói không đầu không đuôi với y.

Một tượng đá thật lớn ngay giữa phòng, ngạc nhiên, Lục Hạo Lập ngáy cả người, y không ngờ hắn lại có quyết định như vậy, kêu y nấu cơm? Nấu cái gì a?

Hôn một cái lên gương mặt đang ngốc ra. Roth vui sướng sờ sờ đầu của y rồi đứng lên. Hai chân nhẹ tênh đi nhanh ra cửa, chỉ thị người hầu mang một chút thức ăn lên đây. Từ đầu đến cuối, y vẫn chưa tiêu hóa hết việc Roth bắt y nấu cơm, y khom người gãi gãi mái tóc, thấy hắn lại trở về bên cạnh y, lúc bị hôn thì tâm trạng buồn bực đến khó chịu.

8. Chương 8

Buổi sáng chủ nhật, mặt trời lên cao, quang mang chói mắt vô tư chiếu rải trên mọi vật, tia sáng len vào bức màn trong phòng, trong gian phòng mơ màng âm trầm có tiếng hít thở nhẹ nhàng, trên chiếc giường rộng lớn có hai nam nhân đang say ngủ, nhìn thoáng qua tựa như nông thắm ôm nhau không rời, nhưng nhìn thật cẩn thận, sẽ phát hiện thật ra là một nam nhân bị một nam nhân khác gát gao ôm xiết lấy.

Nam nhân tóc đỏ bị nhốt cảm thấy thở không nổi mà choàng tỉnh dậy, đôi mắt nhập nhèm nhìn xung quanh, nhìn người nam nhân đang nằm bên cạnh mình, nhìn mông lung một hồi chợt nhớ ra, sau đó nam nhân tóc đỏ đẩy nam nhân đang ôm y như vôi bạch tuộc kia ra, giọng ngái ngủ la lên: “Uy... Uy... Tỉnh tỉnh...” Roth bực bội lẩm bẩm vài tiếng, lại gác lên chân Lục Hạo Lập giặt giặt, tiếp tục ngủ.

“Mau đứng dậy... Người ngủ quên a, đến giờ rồi...” Lục Hạo Lập dần dần nhìn đồng hồ báo thức, thúc giục Roth mau tỉnh dậy. Y rồi tỉnh lên. Bình thường hơn tám giờ Roth sẽ rời đi, hôm nay trễ rồi còn cù nhảy ở đây, vấn đề là hắn quá chặt khiến y ngủ không thoải mái, y phải dựa hoàn toàn vào ngực hắn, như vậy khiến y rất khó chịu.

“Câm miệng... Người đừng nháo...” Giọng ám ách đầy từ tính vang lên, Roth bá đạo nằm úp sấp người đem Lục Hạo Lập đặt dưới thân, áp người ta xong hắn muốn ngủ bù, đêm qua hai người lại phóng túng chiến đấu đến nửa đêm.

Không có biện pháp đẩy Roth ra, Lục Hạo Lập giãy giụa cũng vô dụng, thôi ngủ đại vậy a. Nằm dưới thân nam nhân, y bị xâm chiếm nên càng mệt mỏi hơn cả hắn, hơn nữa có chuyện nghiêm trọng hơn nữa. Sau khi y thanh tỉnh, tình thế dĩ nhiên không giống mọi khi, hắn một tay gối sau đầu, tay kia ôm y, y cúi đầu vào ***g ngực hắn, bên tai nghe tiếng tim đập hữu lực, mạnh mẽ.

“Sớm.” Roth thản nhiên chào buổi sáng, khí chất lạnh lùng cùng mê hoặc khác nhau một trời một vực, xem ra cần có khoảng thời gian để tỉnh hẳn đã. Đầu óc độn độn, y né tránh hắn để ngồi dậy, đầu óc choáng váng loạn thành một đám tóc đỏ ngồi ngẩn người.

Roth nhìn y như đang lạc vào cõi thần tiên, bộ dạng Lục Hạo Lập ngáy người khiến hắn cảm thấy rất đáng yêu, tuy rằng y ngay cả gần với từ đáng yêu cũng khó có thể hình dung. “Rửa mặt đi, ta chờ người nấu cơm.” Nói xong, hắn đột nhiên bước xuống mặc quần áo, tiến vào phòng tắm. Ở đây có phòng bếp, nhưng chưa từng được dùng, bây giờ muốn dùng thì phải gọi người ta đến chuẩn bị trước.

Lục Hạo Lập lắc đầu, ngẩng đầu nhìn lên, khi hắn từ phòng tắm đi ra thì nói: “Ta chỉ biết nấu thức ăn nhanh thôi.” Tối qua y đã nói việc này với hắn rồi a.

“Ta không ăn thứ thức ăn rác rưởi đó, từ nay người cũng không được ăn!” Nói hết ra, Roth vẫn giữ vẻ độc tài như cũ.

“Vậy người đi kêu đầu bếp nấu, ta không biết làm.” Roth hoàn toàn không thèm để ý Lục Hạo Lập nói gì, vừa đi đến vừa tuyên bố: “Cơm trưa sẽ do người nấu.” Ép buộc thì sao chứ? Không hề gì, hẳn thích y nấu cơm cho hẳn.

Nấu cái rắm a, người muốn ta làm cái gì a? Lục Hạo Lập trong lòng gào hét, gần sắp nổi điên thì ngược lại, mặc kệ luôn, nấu thì nấu, thứ gì chín thì đều ăn được, đúng không, nấu không cẩn thận có chết cũng đừng oán y!

Nói đến thì thật kỳ lạ, lần này nổi cơn nấu cơm thật ấu trĩ buồn cười, thâm cừ đại hận của bọn họ đều bị dờ đi, tạm thời lắng xuống sao? Không biết, chỉ nhìn hiện tại a, bọn họ giống như tiểu hài tử đang giận dỗi làm khó dễ nhau, àn... Vì một bữa cơm, hy vọng bữa cơm này có thể bình an vô sự trôi qua a.

Roth cùng Lục Hạo Lập sóng yên biển lặng ngồi trong phòng khách, khoanh tay đứng nhìn đám người hầu đến đến đi đi, tốt thôi, trừ mỗi tử chén là không đưa đến, như vậy giống như muốn y vĩnh viễn phải tự mình nấu cơm.

“Thủ lĩnh, mọi thứ đều chuẩn bị xong, có cần đầu bếp đến chỉ dẫn không a?” Anseph hỏi thăm chừng, bình tĩnh xử lý mọi chuyện cùng nghĩ sâu tính kỹ đã trở thành hoạt động đặc thù của hẳn.

Lo lắng vô dụng, Roth từ chối thẳng: “Không cần, các người đều đi ra ngoài.”

Lục Hạo Lập khoe miệng run run, nói: “Sách dạy nấu ăn cũng nên có một cuốn a?”

“Nói nhiều làm gì, nấu cơm đi.” Roth túm lấy y, trước mặt mọi người ôm nửa người y kéo vào phòng bếp.

Lần đầu tiên trong đời Anseph không biết nên khóc hay cười, sau đó vừa mừng vừa lo, hai người kia tổ chức bữa ăn gia đình, nơi nguy hiểm cho tánh mạng nhất có lẽ là phòng bếp, chủ nhật thủ lĩnh đều ở lại đây cùng Lục Hạo Lập, điều này nói được cái gì chứ, đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu, còn phải nghĩ xem thế nào đã.

Vừa rồi, cử chỉ của bọn hẳn thật thân mật... Nếu là ta... A, thiết là, ta suy nghĩ cái gì a... Thân phận của ta là gì chứ... Anseph che dấu cười khổ vào tận đáy lòng đang chua xót đến khó hiểu, cuối cùng dẫn mọi người rời đi.

Trong phòng bếp lại là một cảnh tượng khác, ngạn ngữ có câu “Quân tử viễn li bào trù” những câu này trước kia khi Lục Hạo Lập nửa đêm đói bụng sẽ tự động phủ nhận, bằng không quân tử sớm muộn cũng sẽ chết đói.

“Quân tử viễn li bào trù”: Là người quân tử thì sẽ cách xa phòng bếp.

(Ta cùng là người rất rất quân tử nguy biện thôi ^^,)

Y nhìn một đồng thực phẩm chất cao ngất, lưỡng lự không biết bắt tay từ đâu, nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy a.

“Người muốn đứng đến lúc mặt trời lặn?” Roth hai tay vòng trước ngực dựa vào cạnh cửa, dù bận vẫn ung dung hỏi. Trong phòng bếp không lớn này, nhưng so với gia đình bình thường cũng đã rất rộng rãi, có thể dư dả chứa hai nam nhân cao lớn.

Lựa chọn im lặng trước lời nói ác ý của Roth, Lục Hạo Lập xốc lại tinh thần nghĩ dù sao cũng phải trở tài thôi, hiện tại y có lẽ nên rửa tay trước, rửa rồi lại rửa, sau khi lãng phí không ít nước y mới kiên trì cầm dao thái thịt, chọn tới chọn lui chọn một khối thịt bò để trên thớt gỗ, giơ tay chém xuống, giống như thịt bò có thâm thù đại hận với y mà dùng sức xả xuống, tiếng động đó khiến Roth phải chú ý.

“Thịt bò dùng để cắt, không cần thiết chém mạnh như vậy.” Rút hai tay lại không làm gì cả, Roth cao ngạo cùng rãnh rỗi nói vài lời châm chọc.

“Giỏi thì người thử đi.” Nhỏ giọng bất mãn nói thầm, Lục Hạo Lập cũng theo lời Roth nói, chỉ dùng một chút sức cắt xuống. Dao nhỏ rất bén, y đem khối thịt bò thượng hạng nhập khẩu từ Nhật Bản cắt thành hai mươi mấy miếng.

“Người tính làm gì?”

Lục Hạo Lập nhìn từng khối thịt nhỏ có chút thỏa mãn, trả lời: “Chiên thịt bò beefsteak.” Hắn nhìn y, ngữ khí kì quái hỏi lại: “Vậy tại sao cắt như vậy?” Hắn ăn thịt bò thường là một khối tròn lớn, y lại cắt thịt thành miếng nhỏ a.

“A?” Người cầm dao kêu một tiếng, ngừng vào giây suy nghĩ một chút, ngẩng đầu tự bào chữa: “Như vậy khi ăn sẽ tiện hơn.”

Hiểu rồi gật gù đầu, hắn đứng một bên tiếp tục nhìn, dù sao hắn cũng không hiểu rõ về nấu ăn lắm.

Lục Hạo Lập tỏ vẻ rành rỏi mở bếp, chỉnh đến lửa cao nhất, để một cái chảo lên, kế tiếp là đem thịt bò trực tiếp đổ vào.

Tiếng thịt chiên “Tư tư” khiến y cảm thấy rất sung sướng, tâm trạng thả lỏng y bỏ mặc thịt trong nồi, chuẩn bị gì a? A, salad.

Salad hình như là để rau diếp cùng hoa quả trộn lại với nhau, vậy trước tiên y sẽ cắt rau, nắm một bó rau diếp xanh nhạt, y bắt đầu cắt. Roth đứng bên cạnh y, đây cũng là lần đầu hắn vào bếp, nhìn y bận rộn hắn cảm thấy thật lạ lắm, nhìn y chăm chút làm bếp trong ngực hắn có chút căng thẳng, có chút mềm mại.

Cảm giác rất kỳ diệu, không thể tưởng tượng được, lần này nấu ăn cũng là chuyện đầu tiên cả hai cùng làm với nhau, nghĩ đến cảm giác lần đầu tiên.

Cảm giác kỳ quái, trong nồi hình như có gì đó không ổn, mùi khét truyền ra.

“Thịt bò của người sắp khét a.” Roth dùng mu bàn tay đẩy đẩy vai y thuận miệng nhắc nhở, những miếng thịt cháy đen như than đỏ hắn quyết định sẽ không ăn.

“Tiêu rồi? Châm nước vào!” Y quay đầu nhìn thấy vậy, y quyết định nhanh như cắt dùng nước trong bồn chế vào.

Roth bình tĩnh hỏi lại: “Châm nước?” Lúc này không nên châm thêm nước nhỉ.

(^, ...nên chứ sao không???)

“Không châm nước? Vậy thêm dầu.”

(^, ...cũng được?????)

Lục Hạo Lập hiện tại tôn trọng ý kiến của hắn cũng bắt đầu bàn luận.

Nghĩ đơn giản, Roth nói: “Không cần thêm dầu nữa...” tắt lửa là được những chữ này hắn chưa kịp nói ra miệng thì đã bị y sốt ruột cắt ngang: “Không châm nước không thêm dầu, vậy có thể thêm chút rượu ha.”

Lục Hạo Lập luôn luôn có tốc độ hành động nhanh hơn người thường rất nhiều, nói là làm liền, y cũng không để hắn kịp ngăn cản ý kiến của mình mà đã cầm cái ly đi đến nồi cứu vãn đám thịt bò kia, sau đó... ai cũng biết rằng rượu mà tưới vào nồi như vậy thì sẽ gây ra hậu quả gì nhỉ, lửa theo đó bốc phụt lên.

Trong lòng Roth trầm xuống, không chút do dự nhanh chóng xoay người ngăn phía trước Lục Hạo Lập, theo bản năng dùng cơ thể ôm lấy y cùng nhau lùi ra sau, hắn ôm y lùi ra vài bước thì quay đầu lại, sau khi nhìn ngọn lửa kia dần nhỏ lại thì hắn đột nhiên hối hận, lúc này mới nhớ đến hoàn cảnh hiện tại, hình như hắn đã khần trương quá mức thì phải.

Lục Hạo Lập khó hiểu nghiêng người nhìn quét qua Roth, chuyện nhỏ vậy hắn làm gì phản ứng quá mức như thế chứ? Còn che cho y làm gì?

Khó hiểu, Lục Hạo Lập bị hắn ôm giam trong lòng cảm thấy hơi ngượng, ánh mắt nhìn y thì không nói gì, y khó hiểu chính là, trong ánh mắt màu lam đỏ như chữ một dạng tình cảm gì đó muốn thoát ra, thâm tình khiến y không thể dời ánh mắt đi chỗ khác được, trong ánh mắt hắn, y thấy được chinh mình.

Một phòng bếp hoàn hảo lại bị những người mới biết nấu biến thành bãi chiến trường, trong không gian không nhỏ này đột ngột hiện lên một tầng mập mờ khiến lòng người cũng loạn nhịp, xung quanh yên lặng dường như cái gì cũng không tồn tại, hai người ôm lấy nhau, sau đó không biết ai là người ngủ động, đầu hướng đến gần đối phương, rừ mi nhìn chăm chăm vào cánh môi của nhau như sợ hãi điều gì đó chỉ dám

từng chút từng chút đến gần, một không khí khó diễn tả, hiện tại chỉ có một cảm giác mơ hồ là họ muốn hôn môi...

Đôi môi cách nhau không đến một milimeter, hoang mang chạm vào hơi thở ẩm áp của người kia, cảm giác tự nhiên trong cơ thể như đang suy tư, tim đập rộn ràng, nam nhân không còn cách nào dằn lại được, rốt cục Roth liền lĩnh hôn nồng nhiệt như muốn cướp lấy hô hấp của người kia, trong lúc đó tiếng vang âm ỉ từ nơi phòng bếp vang lên, đột nhiên lay động, lý trí Lục Hạo Lập được kéo về, mê hoặc hoàn toàn tiêu tan, trừng mắt như ác quỷ đang cuồng quít lao tới.

Đã đến sát bên môi lại bị Lục Hạo Lập né tránh, sắc mặt Roth căng thẳng, hần cảm giác mất hứng. Không nhìn mắt hần nữa, xoay đầu ổn định lại nhịp tim, Y vì an toàn của bản thân mà tranh thủ thời gian đến tắt lửa, không thể chơi đùa với lửa nha.

“Thật sự không ổn a.” Một mảnh bữa bột, Lục Hạo Lập tự nghĩ trong lòng khẳng định bản thân không thích hợp cầm nồi niêu xoang chảo.

Roth lặng lẽ đi sau y, hai tay vòng qua ôm eo y, dùng thân thể cọ nhẹ vào hông y, lỗ mũi hôn dưới tai mẫn cảm của y, sau khi Lục Hạo Lập thoáng co rúm đáp trả hần, cuồng nịnh nói khẽ: “Không sao, ta ăn người là được rồi.”

“Người nói đùa gì vậy... Ô...” Lục Hạo Lập xoay đầu muốn bác bỏ, không ngờ Roth làm tới, bị hần hôn thắm thiết, đôi môi bị hần khóa chặt lập tức gãy dựa kháng cự, nhưng hần đã cố ý liền lĩnh, hiển nhiên kháng cự không hề có tác dụng.

Áo bị kéo lên cao, thắt lưng bị rút ra, khóa kéo xuống, quần cũng bị kéo thấp, hạ thân lửa lò bị nam nhân bắt lấy tình khí xoa nắn, lúc đó phần eo mềm yếu lại hướng sát vào người hần, tình cảnh của y đã được an bài... Vận mệnh thật sự rất kỳ diệu, hơn nữa không thể cãi lại được.

Anseph ngấm lại cũng nên tìm một cuốn sách dạy nấu ăn tới hỗ trợ, thân là thư ký riêng của Roth, hần còn có nghĩa vụ chú ý lãnh đạo của mình ngàn vạn lần không thể bị ngộ độc thức ăn.

Gõ cửa, chờ, không phản ứng. Sau khi chờ một lúc thì Anseph tự mình mở cánh cửa không khóa ra, bởi vì do chức vị, cho dù là đến văn phòng của Roth, hần cũng không cần phải gõ cửa mà có đặc quyền tiến vào, hơn nữa bây giờ là ban ngày.

Đặc quyền này là điều tốt? Là một vinh hạnh vô cùng đặc biệt? Điều đáng để kiêu ngạo? Không! Nếu như có thể, Anseph tình nguyện dùng toàn bộ tánh mạng để đảo ngược thời gian. Chỉ cầu hần vùi rồi không hề bước vào căn phòng này. Không thấy bọn họ, không biết bọn họ, không nghe tiếng bọn họ!

Anseph nhìn thấy gì? Nghe được cái gì? Trái tim hần trong nháy mắt như bị xé toạt ra khi nhìn Lục Hạo Lập đang thoát nửa phần dưới giang rộng hai chân ra, hình ảnh y hai tay duỗi trên bàn để Roth ở sau lưng cường lực xô xuyên qua y Lĩnh hồn hần bị hủy diệt trong nháy mắt khi nghe tiếng thở dốc ồ ồ, tiếng người kia bình thường khi cùng hần nói chuyện hào sảng nay lại rên rỉ đầy mị lực...

Thế giới này có thần thánh? Tàn nhẫn với hần như vậy còn chưa đủ sao? Vì sao còn muốn hần kiến kiến một cảnh tượng như vậy! Anseph tránh vào cánh cửa không dám kinh động đến những người đang hăm sâu vào thủy triều ái dục kia, Roth vừa rồi còn dừng lại hoán đổi tư thế, hần rút ra rồi đem Lục Hạo Lập lật người lại, từ chính diện tiến vào cùng bá đạo đòi hỏi nộ hôn, không biết vì sao luật động càng lợi hại hơn trước, mà Lục Hạo Lập... đôi chân thon dài quần lấy tấm lưng cường tráng của Roth...

Tim, như bị người ta đào móc sống kéo ra, sau đó ngay trước mặt hần bóp nát, thành tro, hần hai mắt như muốn nứt ra dựa vào sức lực cuối cùng chống đỡ bản thân yên lặng bước ra ngoài, ngực kịch liệt đau nhức hốt hoảng rời khỏi chỗ này, thế như hần tuyệt đối không thể trốn khỏi trò đùa dai của số mệnh!

Anseph chạy trốn chết trốn vào phòng chứa đồ, ở nơi bốn bề vắng lặng gờ xuống phòng bị, hai đầu gối lão đảo quỵ xuống, hần thống khổ cùng lo lắng, lệ không ngừng tràn ra khó lý giải cùng khó tin.

“Không hiểu, không hiểu, ta không hiểu! Lục Hạo Lập, người rốt cuộc đang làm cái gì? Tại sao, người nói cho ta biết đi... tại sao... tại sao người phải như vậy?” dùng toàn lực đè lại nơi trái tim, trong lúc này mắt hần đỏ ngầu như muốn nổ tung phần nộ đau thương, duy nhất không ngừng ép khí tự hỏi: “Người không phải không khuất phục sao? Người không phải không tự nguyện? Tại sao khi bị nam nhân xâm phạm người

lại có phản ứng kia? Tại sao a...” gào hét khàn cả giọng, Anseph không thể quên thân hình của hai người khi rời vào vòng xoáy của dục vọng, khuôn mặt Lục Hạo Lập đầy vẻ hứng thú trầm mê, hân hoan như, hân bi thương, hân không muốn tiếp nhận, không chỉ bởi vì tận mắt thấy người mà hân yên mến ngưỡng mộ cùng nam nhân kết hợp, chủ yếu là vì biểu hiện của người kia, cái được gọi là hưởng thụ a? Được kêu là phóng dăng a? Tại sao y lại có thể như vậy...

Anseph hân vẫn... luôn luôn quan sát Lục Hạo Lập, trong ấn tượng cùng niềm tin của hân, Lục Hạo Lập vừa cường vừa ngang ngạnh, là kiêu ngạo. Hân tin tưởng cùng yêu mến một Lục Hạo Lập như vậy, Anseph đã cô tịch nhiều năm thăm nghĩ liễu lĩnh tiếp cận, y một người vĩnh viễn không bao giờ cúi đầu, Anseph biết rõ quan hệ của Roth và Lục Hạo Lập, hân từng khuyên Lục Hạo Lập phục tùng, nhưng hân chưa từng tưởng tượng y còn có một bộ mặt như thế, hân vẫn cho rằng y chán ghét bị nam nhân chiếm giữ... Chẳng lẽ không phải sao? Người kia là y? Người kia là người hân nghĩ là y sao? Người kia là người hân muốn giúp đỡ sao? Người kia không nên như vậy a...

“Người hân là người cười tiêu sái dưới ánh nắng chói chang tại Thương Thành buổi chiều hôm đó, người phải kiêu ngạo, người không sợ trời không sợ đất, người phải ngạo mạn... chứ không như một gái *** mở rộng chân quần lấy lưng nam nhân mà rên rỉ, người nam nhân kia vẫn là kẻ thù của người, người như vậy mà dám nói muốn rời đi sao? Ta dụng tâm muốn giúp người, người lại để cho ta nhìn thấy người như thế, Lục Hạo Lập, người thật đáng bị coi thường!”

Anseph ngã xuống nền nhà dơ bẩn, tâm tình kích động mồ hôi ướt đầm toàn thân, hân nhìn lên trần nhà chửi mắng càng ngày càng thậm tệ cùng tuân đầy lệ, cảnh vừa rồi kích thích hân rất nhiều, hân không thể tiếp nhận, suy nghĩ của hân về Lục Hạo Lập trong thoáng chốc đã hoàn toàn sụp đổ, phá vỡ, hân buồn bã thầm thì: “Không cần phải như vậy được không... Ta không hy vọng người biến thành như vậy...” người không nên như vậy, tuyệt đối không được!

Nhẹ nhàng đem Lục Hạo Lập ôm lên giường, Roth theo quán tính ấn một nụ hôn xuống môi y, phủ thêm áo khác đi đến bàn rót một ly nước. Ly thủy tinh trong suốt, sóng sánh ánh nước, Roth vừa xoay vừa nghĩ đến chuyện vừa rồi, khi bọn họ đang ân ái, Anseph đã đến, hân biết rõ điều đó.

Thời gian gần đây xảy ra không ít chuyện, Anseph là một thư ký rất có năng lực, nhưng gần đây có một chút khác thường, từ khi hân tiếp xúc với Lục Hạo Lập, cư xử có chút khác, lần đó Lục Hạo Lập thiếu chút nữa chết trên tay mình thì, hân thậm chí còn động thủ.

Roth hy vọng là mình quá nhạy cảm, nhưng sự tình rõ ràng rất kỳ quái, hân không muốn tùy tiện xử lý một trợ thủ đắc lực như vậy, để chứng thực suy đoán của mình, khi đó biết rõ Anseph xông vào hân cũng không muốn dừng lại, còn làm kịch liệt hơn.

Nếu như nói Anseph phản bội hân, vậy cũng có thể xảy ra, từ thật lâu trước kia, khi bọn họ còn nhỏ, Anseph chỉ một mực đi theo sau lưng hân và Roger. Cảm giác Anseph chỉ là một người rất mờ nhạt, hân chỉ lên tiếng khi thích hợp. Cho nên nhiều khi bị người khác quên mất sự tồn tại.

Không giống như Roth cùng Roger tỏ sáng mọi phía, hân tựa như một cái bóng không gây tiếng động hầu hạ sau lưng bọn họ, đóng tròn vai diễn của hân. Hân rất thông minh, rất an phận, thí dụ như trong một cuộc thi, Roth cùng Roger cùng đạt giải nhất, Anseph sẽ đứng vị trí thứ hai Roth bọn họ phân nhau hạng nhất hạng nhì, thì hân sẽ an vị ở vị trí số ba, không bao giờ vượt qua bọn họ cũng không thể hiện là hân dốt nát.

Cắt cái ly, Roth trở về nằm bên cạnh Lục Hạo Lập, nhìn y, Roth dần dần cảm thấy thật khó chịu vì vừa rồi không nên để thân thể chỉ thuộc về hân lại cho một nam nhân khác nhìn thấy, cười khổ, hân tự giác thật không thoải mái.

Kề sát vào Lục Hạo Lập đang chìm vào giấc ngủ, hân cũng coi như hiểu rõ Anseph, biết rõ hân không có dã tâm phản bội, nhưng hân cũng không nên gây ra chuyện còn nghiêm trọng hơn việc phản bội.

Giữa trưa, mặt trời rực sáng. Tiếng ve kêu râm ran, từng cơn gió nhẹ khoan khoái, cảm giác thật hài hòa, khung cửa sổ từ tầng hai, một loạt thân ảnh thoăn thoắt đi qua đi lại.

Quần dài màu đen, áo màu nâu đỏ, đôi chân trần, tay mang bao tay quyền anh, Lục Hạo Lập đang luyện tập, động tác sinh động linh mãnh, trán cùng tóc mai đều đầm mồ hôi, mái tóc đỏ dưới ánh mặt trời càng

chói mắt, càng hiện rõ hơn dưới vầng thái dương.

Không biết trải qua bao lâu, động tác Lục Hạo Lập bắt đầu chậm dần, cho đến khi hoàn toàn dừng lại để hít thở, y dùng hàm răng cắn mở dây thắt của bao tay, rút tay ra lau mồ hôi, xoay người muốn trở lại phòng thì nhìn thấy Anseph.

“Người tới rồi a.” Lục Hạo Lập kéo cửa sổ sắt đất ra bước vào phòng, giống như bình thường chào hỏi hân.

Cầm khăn mặt lau mồ hôi, Lục Hạo Lập chờ nửa ngày lại không nghe thấy Anseph nói câu nào, nhìn qua chỉ thấy hân như bức tượng gỗ cúi đầu đứng đằng kia, nói đùa: “Người làm sao vậy? Đang đứng ngủ sao?” Lục Hạo Lập đến gần hân, nhắc tay muốn đẩy đẩy hân, còn chưa kịp đụng đến đã bị hân đẩy ra.

“Anseph?” Ngạc nhiên, Lục Hạo Lập cẩn thận gọi hân, Anseph cuối cùng cũng phản ứng, hân ngẩng đầu nhìn Lục Hạo Lập, thế nhưng ánh mắt kia khiến Lục Hạo Lập kinh sợ, hân dừng một chút, để không khí dịu đi một chút nên cười nói: “Người làm sao vậy? Không giống...” Trong đầu hân tưởng, hân không phải vô ý đụng chạm gì đến Anseph sao, không thể nào a.

“Lục.” Anseph không nhúc nhích gọi y một tiếng, thấy Lục Hạo Lập hoang mang lại dùng một chất giọng không hề chứa chút tình cảm nói: “Trước kia người từng hỏi ta về chuyện của Mimi tiểu thư.”

“Ân... người cũng nói là người không thể nói cho ta biết?” Lục Hạo Lập tâm nhin không được, cảm thấy hơi lạnh người, nét cười cũng biến mất.

“Bây giờ ta sẽ cho người biết,” đến phiên Anseph cười, mang theo âm lạnh ác ý, hân nói từng chữ từng chữ với Lục Hạo Lập: “Cô ta tự sát!”

“Người biết vì sao cô ta chết không? Ta cho người biết a. Hôm đó trong phòng giam, bác sĩ nói cho cô ta biết, cô ta đã mang thai. Ha ha, là mang thai đó, bị người ta chà đạp đến mức mang thai a, thực bị ai nha, phụ thân của đứa bé kia là ai...”

Khuôn mặt Lục Hạo Lập trắng bách, y lui về sau một bước. Ánh mắt khiếp sợ nhìn người đang cười thật thoải mái trước mặt, người kia nói tiếp: “Người muốn thấy thi thể cô ta không? Đến bờ biển đi. Chúng ta đem thi thể của cô ta cắt thành từng khối nhỏ ném xuống nước, đến bờ biển đi, người có lẽ có thể nhìn thấy cô ta thi cốt vô hồn lang thang trên biển...”

“Hỗn đản, các người quá tàn nhẫn. Cô ấy không làm sai a, cô ấy căn bản không làm gì sai a!” Hốc mắt đau nhức, cơn giận của Lục Hạo Lập từ chân dâng lên tới đỉnh đầu nhưng trái tim lại băng giá rét thấu xương, trầm trọng bị thương khiến y gần như không thở được.

“Đau lòng sao?” Anseph bước nhẹ tới gần, tay phải dán sát vào nơi trái tim của Lục Hạo Lập, cười hắc hắc quỷ dị vài tiếng, lắc đầu với Lục Hạo Lập, tự hỏi tự đáp: “Ta hỏi thật dư thừa, tại sao người phải đau lòng. Người phải cao hứng mới đúng, người nhìn người xem, cuộc sống thật tốt a, giường chân ra thôi cũng đã khiến thủ lĩnh say mê quần quanh người, mỗi ngày không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không rời giường của người, Mimi tiểu thư thật sự thật đáng thương. Nam nhân cô ta luôn ngưỡng mộ mỗi ngày mỗi đêm đều ngủ cùng với hung thủ hại chết cô ta, ta nghĩ cô ta chết cũng sẽ không nhắm mắt...”

“Câm miệng! Người nói đủ chưa! Người không thể nói như vậy với ta, mọi chuyện người phải hiểu hơn ta chứ, ta bị ép buộc, người biết ta là bị ép buộc!” nắm lấy cổ áo của Anseph, ánh mắt Lục Hạo Lập bi nộ như một con sư tử, y nổi giận rít gào: “Các người bắt bạn bè ta, khống chế bang phái của ta, còn phái người giám sát con ta, các người uy hiếp ta!”

“Bắt giam bạn bè người... Ha ha... Người coi thứ phản đồ đó là bạn bè...” bị Lục Hạo Lập nắm cổ áo, Anseph bị nâng lên nhưng cũng không sợ không vội, ánh mắt màu lục đầy ý cười nhạo nhìn thẳng vào ánh mắt đang đầy tơ máu của Lục Hạo Lập, nói: “Người nghĩ chúng ta làm sao có thể che giấu tin tức người mất tích, đều là nhờ sự hỗ trợ rất nhiều từ bạn tốt của người, không... kỳ thật người phải bội phục thủ lĩnh chúng ta, hân không mất đến một phút đồng hồ để Hill của người trốn thoát, tất cả chuyện này đều là hân bày ra.”

Anseph nhìn khuôn mặt bị đá kích hoàn toàn tái nhợt, ánh mắt đỏ ngầu, mười ngón tay túm cổ hân dần dần mất lực, trong lòng hân rỉ máu, ngoài miệng vẫn nói những lời tổn thương: “Người thật sự ngu xuẩn đến mức chưa từng hoài nghi sao, hay là đang tự lừa gạt mình? Lúc người ở đây bị người ta đùa giỡn, người

có biết hảo huynh đệ của người đối đãi với con trai bảo bối của người như thế nào không? Nghe theo sử sai khiến của thủ lĩnh chúng ta, Hill ngược đãi con trai của người như thế nào người biết không?”

Để chứng minh những điều hắn nói là thật, Anseph vung cho Lục Hạo Lập rất nhiều tấm hình, rơi lả tả xuống đất.

Lục Hạo Lập, ta thật sự thích người, ta rất thích người, người biến thành bộ dáng như vậy đều liên quan đến thủ lĩnh, ta sẽ không để người bị kéo xuống như vậy, người hận hắn a, vĩnh viễn hận hắn, ...

VẬY NGƯỜI SẼ MÃI MÃI LÀ NGƯỜI.

Tin tức như vậy, mọi chuyện như vậy, sự thật như vậy, đều đánh sâu vào Lục Hạo Lập, y thờ người trong thoáng chốc, nắm chặt tay không ngừng run rẩy, phần hận trong ánh mắt càng ngày càng sâu, đồng tử che phủ một tầng hắc ám, cừu hận bao quanh y trở nên bạo lệ đến kinh người, kích động đến sát ý mà y đã vì Kỳ mà che giấu rất lâu, y trở lại thành một Lục Hạo Lập của mười năm trước, thủ lĩnh của Điệp Huyết, nóng nảy hung ác.

Ta chỉ khát vọng một cuộc sống bình thường, ta không muốn tàn sát đâm chém nữa, ta muốn cùng Kỳ trở thành một người bình thường, tại sao phải hủy diệt ta? Người dám làm như vậy, Roth, người rõ ràng xếp đặt như vậy với ta! Hill, người là đồ phản bội, ta sẽ tính sổ với người sau, ta muốn người từ nay biến mất trên thế giới này, người làm gì với Kỳ, ta muốn người trả giá gấp bội!

Lướt qua Anseph đi ra cửa chính, Lục Hạo Lập mỗi bước đều hữu lực, y đi đến trước cửa. Cầm nắm tay mở ra, nổi điên hất cửa ra, cánh cửa “Phanh” một tiếng vang thật lớn đụng vào bức tường, nắm tay trên cửa bị bức ra, cánh cửa gỗ nứt ra.

Cảnh vệ canh giữ bên ngoài bị dọa kêu lên một tiếng, không kịp suy nghĩ móc súng ra, chứng kiến Lục Hạo Lập như vậy bọn họ không biết nên phản ứng như thế nào, y thay đổi hoàn toàn thành một người khác. Lục Hạo Lập nhếch môi cười, bộ dáng kia dữ tợn đến dọa người, y nói: “Nghe đây. Con chó kia từng nói, trong một tiếng nếu ta đánh chết được mười người các người thì sẽ cho ta đi, bây giờ, các người hãy chọn mười người bước ra đây!”

Anseph đứng sau lưng y khoanh tay cười khê.

9. Chương 9

Roger Hopson rất hiếm khi rảnh rỗi ngồi nhàn hạ trong văn phòng của Roth, theo như hắn nói, không có gì làm, tìm Roth đánh vài ván cờ mà thôi. Vì vậy, hai người đem chính sự gác sang một bên, bày cờ ra đánh.

“Ta phát hiện dạo gần đây Anseph thật sự rất bận bịu. Ta đến mười lần thì hết chín lần không thấy hắn.” Roger vừa nghiêng ngẫm nước cờ vừa nói.

Roth liếc nhìn hắn, hỏi: “Người tìm hắn có việc?” Bày ván cờ, cùng Roger phân tranh cao thấp.

“Cũng không có chuyện gì... Chờng nào người có thể cho ta mượn hắn vài ngày? Người đáng tin xung quanh ta quá ít.” Chơi không đến nửa ván cờ, Roger liền thừa dịp hướng Roth mượn người.

“Để sau đi.” Roth từ chối, trước mắt là không thể nào.

Roger chưa từ bỏ ý định đều để trong chuyện này, “Ta mua được không...?” Đừng nói hắn da mặt dày, hắn thật sự là đủ phiền, đôi khi vội đến mức sứt đầu mẻ trán mà đám thủ hạ còn làm hỏng việc.

Lông mày dựng lên, Roth một quân cờ phân định thắng bại, “Người cảm thấy ta thiếu tiền sao?”

“Không bán bằng tiền, bán bằng một tình nhân được không a, không lẽ giao tình nhiều năm như vậy mà người cũng thoái thác...” Phát huy hoàn toàn bản tính tốt bụng không biết nổi giận, Roger diễn rất tròn vai, mà diễn viên kia lại không tỏ thái độ gì cả, bất quá Roth chịu nghe Roger nói làm nhảm cũng biết hiện tại tâm trạng hắn rất tốt.

“... Di? Chờ một chút nói tiếp, ta nghe điện thoại.” Điện thoại trong túi áo chấn động cắt đứt cơn lải nhải của Roger, hắn nói với Roth một tiếng liền bắt điện thoại: “Nghe.”

Đối phương nói một hồi, Roger bắt đầu quát nạt: “Sao có thể như vậy, y bốc hơi sao?... Ra khỏi nhà?... Pháp quốc?... Thôi quên đi, tìm được người thì nói cho ta biết...” Roger nghe điện thoại, Roth thì hai chân vắt ngang nhìn bàn cờ đã lâm vào tàn cuộc, hất mái tóc dài, không tự giác, hắn nhớ lại.

Ngày hôm qua... Quả thật rất vui vẻ... Trong lòng còn có chút ngọt ngào, buổi sáng cũng không muốn rời đi, lúc ôm y cảm thấy rất thỏa mãn, thật kỳ quái, chỉ ôm y cũng có thể cảm thấy thỏa mãn, không biết, cảm giác này có phải gọi là tình yêu?

Khóe miệng lặng lẽ giương lên, ánh mắt Roth nhìn bàn cờ, trong óc đều hiện lại từng chút từng chút tất cả mọi chuyện ngày hôm qua, một cảm giác ôn nhu từ trên khuôn mặt băng lạnh của hắn phát ra.

Hai người luống cuống tay chân trong phòng bếp hoang đường kịch liệt hoan ái điên cuồng ôm nhau ngủ bỏ cả hai bữa cơm đến khi hoàng hôn vì quá đói bụng mới thức dậy Bữa tối thì tranh hơn thua trên bàn Đêm khuya ngủ không được cường ngạnh bức y cùng nhau ra ban công hứng gió ngấm sao Bộ dạng tức giận muốn nổi trận lôi đình của y Buổi sáng trước khi đi còn cuồng hôn trên giường...

Những điều này là sự thu hoạch không tưởng, trước đây Roth hoàn toàn không nghĩ tới, nội tâm không hề kháng cự vì Lục Hạo Lập mà sinh ra rung động, hắn chưa từng có cảm giác như vậy từ trước đến nay, hắn cảm thấy ở bên Lục Hạo Lập, cái gì cũng tốt, cái gì cũng thoải mái, hắn thích mọi chuyện cứ tiếp tục như vậy, chỉ cần đến tầng lầu kia là có thể nhìn thấy y, hắn muốn cả đời cất giấu y, bọn họ cả đời đều phải ở bên nhau.

“Ro... Roth?” Roger miệng há rộng giọng run run gọi hắn, điện thoại đã rút xuống đất mà tay còn bắt bên tai, nhìn rất buồn cười.

Hắn bị nét ôn nhu trên mặt Roth hù cho choáng váng, không thể nào? Hắn không phải là đang nằm mộng chứ? Lần đầu tiên nhìn thấy Roth như vậy, thoát nhìn có điểm như những người không cẩn thận rơi vào bể tình.

Roger kêu to một tiếng khiến Roth thay đổi biểu tình, nhanh đến mức Roger cho là trước đó hắn nhìn thấy chính là ảo giác.

“Đang tìm người?” Roth điềm nhiên như không nói, ý bảo Roger thu hồi bộ dạng khoa trương của hắn đi.

Lau mặt, Roger ho khan vài tiếng nhặt điện thoại lên, trả lời: “Đang tìm Lão Đại của Hồng Dương Bang.” Sự hồ nghi đang dần nảy mầm.

Bàn tay đang bày quân cờ của Roth đình chỉ vài giây, sau đó lại hỏi: “Lục Hạo Lập?”

“Người biết y?” Roger rất kinh ngạc, Roth lẽ ra không biết Lục mới phải chứ.

Hắn biết Lục là do hắn muốn chọn một số nhân viên bảo an có tố chất trong bang của y, nhưng Roth thì không có nhu cầu này, bởi vì cảnh vệ của DeFils đa số đều do bọn hắn tự huấn luyện, hơn nữa Lục rất bận rộn, có tạo mối quan hệ cũng không thể nổi đến đây, huống chi Roth đã không coi ai ra gì, sao hắn có thể nhớ rõ một Hồng Dương Bang nhỏ nhoi như vậy?

“Tại sao người muốn tìm y?” Roth nói câu này với thái độ cứng nhắc, thế nhưng không thể có thái độ như vậy a.

Roger còn chưa kịp mở miệng, điện thoại trên bàn làm việc của Roth vang lên, thế nhưng, hắn nhanh chóng phát hiện sắc mặt Roth càng ngày càng nghiêm trọng, càng ngày càng khẩn trương, trong lòng Roger lập tức biết xảy ra chuyện lớn.

“Sao vậy?” Roth đứng bên cạnh, sự quan tâm của Roger lại bị Roth đẩy ra, chưa kịp định thần đứng vững đã thấy Roth bay thẳng ra ngoài, “Roth!” Roger không biết chuyện gì xảy ra nên theo trực giác đuổi theo, Roth cũng mặc kệ để hắn đuổi theo.

Một đoàn người vội vã chạy xuống lầu, xe phóng nhanh đến một nơi cách xa khu nhà cao cấp này.

Đảo mắt một cái đã không còn ai trong văn phòng, ván cờ còn chưa đến hồi kết, điện thoại, trên bàn vẫn chưa ngắt, đầu dây bên kia loạn thế lộn ngược hỗn loạn ồn ào, có tiếng kêu thảm thiết, có tiếng tức giận mắng chửi, có tiếng khan hô... về sau, cái gì cũng không có, chỉ còn lại tiếng “Đô...Đô... Đô...” vang lên liên tục không dứt.

Hết rồi, Roth cùng Lục Hạo Lập, hòa bình yên ả giả tạo của bọn họ chỉ giống như lớp thủy tinh mỏng manh yếu ớt đã không còn... có lẽ... không bao giờ...có lại nữa.

Gian phòng bọn họ đánh nhau ở trên lầu ba, sắc mặt Roth âm trầm nhìn đám thương binh ngoài cửa, chỉ có thể dùng từ “Tái nhót” để hình dung.

“Y điên rồi.....” Một cảnh vệ bụm lấy nơi xương sườn đau đến mặt mũi đỏ ngắt, nói xong câu đó hất gục trên mặt đất.

Roth ra hiệu cho người mang tên đó xuống dưới chữa thương, sau đó trước cánh cửa đang khóa chặt kia, con mắt lam thâm trầm nhìn không rõ đang nghĩ cái gì, hắn chỉ nói hai chữ: “Mở cửa.” Cửa được đẩy ra, ngoại trừ Roth mọi người đều cảnh giác đề phòng, ngay khi cửa được mở rộng ra thì, “Roth, ta muốn mạng người!” một tiếng rống dữ dội của cuồng thú vang lên, thân ảnh đỏ chói lướt qua, bay đến Roth tung một quyền.

Roth không hề trốn, hắn chỉ nhìn vào ánh mắt đỏ bừng kia, mà hai cảnh vệ phía sau hắn kịp thời xoay người ra trước, cùng ăn ý đồng thời hướng Lục Hạo Lập tung một cước, hung hăng đá y văng ngược vào phòng, y ngã xuống đất lăn hai vòng.

Roger nghi hoặc, hắn rất nghi hoặc, người ở trước mắt, chỉ là một người giống Lục như đúc mà thôi, chứ không phải y.

Nhưng mà, có thể? Một phòng đầy người ngổn ngang bị quật ngã, kêu rên cũng có, hôn mê cũng có, mà Lục Hạo Lập bị đá bay ngược về lại giống như không có chuyện gì lắc lắc đầu đứng dậy, thoảng nhìn thấy y một chút cũng không hề đau nhức, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn bọn hắn, con mắt màu đỏ, y cười, sau đó lại xông lên.

“Người đã làm gì y? Roth, người đã làm gì y hả? Tại sao Lục lại ở đây?” Roger đứng bên cạnh chất vấn Roth, kinh ngạc nhìn Lục Hạo Lập lao đến họ.

“Ngăn y lại.” Có người ra lệnh, mười người cảnh vệ cùng đồng thời đứng chắn ngang phía trước, cùng một tư thế, cùng một gương mặt lạnh như băng không chút sợ hãi, bọn họ dùng toàn sức nghênh chiến, hình thành một trận chiến mười mấy người.

Tập đoàn DeFils có bốn đội cảnh vệ tinh anh xếp dựa theo năng lực, các thành viên đội A có năng lực mạnh nhất, cho nên là những cảnh vệ thân cận với thủ lĩnh, còn những người canh giữ phía ngoài chính là đội C.

Roth vẫn không lên tiếng, hắn si mê nhìn bóng người đang càng đánh càng hăng kia, hắn không ngừng nghĩ về ánh mắt màu đỏ, từ trong ánh mắt đó hắn cảm nhận được sát khí, hắn không có thời gian để tự hỏi vì sao Lục Hạo Lập biến thành như thế, trong lòng hắn chỉ nhớ mỗi một điều: Lục thật sự muốn giết hắn... Lục muốn giết hắn... LỤC MUỐN GIẾT HẮN...

Ảm đạm hòa lẫn bi thương, ngọt ngào khiến hắn lưu luyến đã không còn nữa, Roth luôn cho rằng Lục Hạo Lập hận hắn, hắn vẫn cho rằng như vậy cũng không sao cả, thế nhưng khi hắn thật sự chứng kiến hận ý của y, hắn cảm thấy đau nhìn thấy thương tích trên người Lục Hạo Lập, hắn cũng đau nhìn y thống khổ, hắn rất đau.

Thế nhưng, nên làm gì đây? Roth không biết, hắn không thể nghĩ ra hắn nên làm gì, hắn không thể nghĩ nổi... cũng không muốn nghĩ đến, hắn quá hiểu Lục Hạo Lập đang cần điều gì. Nhưng hắn không thể để y đi! Bất luận là chuyện gì, hắn tuyệt đối sẽ không để y rời đi, hắn chỉ muốn giữ lấy y, hắn chỉ muốn y, hắn muốn mang y bên người, những thứ khác đều không trọng yếu.

Roger bị phốt lờ Roth hơn nửa giờ, hắn cũng chỉ có thể nhìn hơn nửa giờ, hắn bình tĩnh nghĩ, mở miệng: “Người động đến con của y?” Roth lần này xem như nghe thấy lời của Roger, hắn nhìn về phía Roger, loại tầm mắt uy hiếp này khiến Roger có cảm giác áp bách không thể nuốt nước bọt.

Thật ngọt ngào mở miệng, Roger giải thích cho Roth chuyện hắn từng nghe: “Con người Lục, người cùng y có thâm thù, người có thể trực tiếp giết y, y có thua cũng sẽ hiểu không sao cả, nhưng người không nên đi động đến đứa con của y, thương tích người gây ra cho đứa trẻ kia chỉ khiến y càng thêm điên cuồng, khiến y không thể khống chế được.” Roger ngừng lại, chấp nhận ánh mắt sắc bén của Roth chỉ vào Lục Hạo Lập, nói: “Ánh mắt của y bây giờ là màu đỏ. Ta từng nghe đồn rằng, khi Lục cực kỳ phẫn nộ thì con mắt kia sẽ biến thành màu đỏ, trước kia có người từng thấy bộ dạng này của y, chính là mười năm trước khi nữ nhân của y bị giết, con của y bị bắt cóc.”

“Đứa bé đó được cứu về sau một ngày một đêm. Nhưng cũng từ ngày đó, Lục xem nó còn quan trọng hơn mọi thứ trên thế giới này, người có thể làm bất cứ chuyện gì đối với y, nhưng không thể tổn thương đến đứa bé đó. Bằng không y sẽ biến thành một người khác.” Tin mà Roger nói quả thật không phải là một điều tốt, chuyện này càng khiến tâm tính hắn tồi tệ hơn, trong đó còn có sự ghen ghét với Kỳ, hắn đổ kỵ với một đứa bé mà hắn chưa từng gặp mặt.

“Ta chỉ cho người giám sát nó, không hề tổn thương nó.” Roth lạnh lùng đáp lễ tin tức mà Roger cung cấp, tuy hắn để Roger biết bí mật này, nhưng cũng từ đó mà hắn biết được biện pháp giải quyết căn nguyên của vấn đề.

Không chút chần chừ, Roth không lưỡng lự mà tiến đến Lục Hạo Lập đang bị ấn quỳ xuống, đội cảnh vệ của hắn cũng bị thương hết phần nửa.

“Người muốn nó gặp chuyện không may sao?” ngồi xổm người xuống, giơ tay lên vuốt hàng lông mày kiếm của y, Roth ôn nhu hỏi y, ngay sau đó Roth thấy ánh mắt vẫn đục tâm tính kia thoáng thanh tỉnh, hắn không ngừng cố gắng: “Nếu người không dừng lại ta thật sự sẽ giết nó, người không muốn nó xảy ra chuyện, đúng không? Nghe lời của ta, an tĩnh lại...”

Giọng nam nhân phẳng phất có tác dụng định thần, ý tứ trong lời nói của hắn Lục Hạo Lập cái hiểu cái không, đồng tử đang phóng đại co rút lại, bao phủ một nỗi bất an, Roth kiên nhẫn dùng từng câu từng chữ lừa y, đe dọa khuyến bảo y, cố gắng khiến màu đỏ trong mắt y từ từ biến mất.

“Làm loạn thì người sẽ không gặp nó, nghe ta, an tĩnh lại...” không có bất cứ tiếng động nào ảnh hưởng đến bọn họ, Roth nói thật lâu, mà thể lực của Lục Hạo Lập cũng đã vượt qua cực hạn rất nhiều, y không còn kháng cự mãnh liệt nữa, y được trấn an mà khôi phục lại bình thường, ánh mắt sau khi mất đi sự hung ác cùng lửa giận, lại cực kỳ mệt mỏi, với Roth, tâm trạng y hoàn toàn rối bời.

Bây giờ không muốn truy cứu nguyên nhân xảy ra chuyện này, Roth kêu đám cảnh vệ buông y ra, sau đó trước mặt mọi người hôn trán Lục Hạo Lập, giống như biết trước mà chuẩn xác tiếp lấy thân thể đổ xuống của y, thềm thì bên tai y: “Người mệt mỏi rồi, hãy ngủ đi.” Lục Hạo Lập khép mắt lại, tim đóng băng.

Roger lòng đầy nghi vấn muốn hỏi Roth, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, chỉ có thể trở mắt nhìn hắn ôm Lục Hạo Lập đi ngang qua, bước ra ngoài, đám người đang chặn trước cửa tự động tách qua hai bên tạo thành một lối đi.

Khi Roth đi qua bên cạnh Roger, Roger không thể động đậy, tay hắn lạnh run, bởi vì cảm giác trên người Roth, Roger nghĩ cảm giác của mình cũng điên rồi, vì hắn cảm giác được Roth đang rất thương tâm, rất thống khổ.

Mọi chuyện lộn xộn này Roger không hiểu, hắn đi theo sau lưng Roth, hắn rất muốn hỏi đầu đuôi mọi chuyện, hắn gọi Roth, nhưng Roth giống như cái gì cũng không nghe thấy chỉ biết ôm chặt Lục Hạo Lập bước từng bước ra ngoài, sau đó theo cầu thang đến lầu hai, vào một cánh cửa khác, Roger bị cảnh vệ ngăn ở bên ngoài.

Roger không thể tưởng tượng được mối quan hệ của Roth và Lục, chuyện của bọn hắn, hắn nhìn chằm chằm vào phiến cửa đang đóng chặt hy vọng có thể tìm thấy một lời giải đáp, những người khác đang bận rộn giải quyết hậu quả, Roger càng nghĩ tâm càng mờ mịt, Roth nhốt Lục ở đây, hắn không thể thấy rồi không quan tâm, nếu đội Diệp Huyết tìm đến đây, vậy thiên hạ nhất định đại loạn.

Hành lang lầu hai, Roger cúi đầu nghĩ cách, còn bên kia, Anseph thờ ơ lạnh nhạt hồi lâu, sau đó rời đi.

“Từ khi ta gặp người lần đầu tiên, ta biết rõ người muốn giết ta, thế nhưng hôm nay, ta không nghĩ người

lại hận ta như vậy.” Roth nhẹ giọng mê man thăm thì, bộ dạng hẩn say mê, không biết nghĩ cái gì, hẩn đặt Lục Hạo Lập trên giường, sau đó giúp y cởi quần áo bẩn ra.

Lấy chăn, Roth vừa đắp chăn cho y vừa nói: “Kỳ thật, ta muốn ngươi hận ta, hận nhiều càng tốt a, không sao cả, dù sao ngươi đối với ta là dạng tình cảm gì, thì ngươi đều là của ta, ta cho tới bây giờ không hề hối hận từng ôm lấy ngươi.”

Ngồi trên sàn nhà bên cạnh giường, nắm chặt bàn tay Lục Hạo Lập chạm khẽ lên mặt mình, nhẹ nhàng nở nụ cười, hôn lòng bàn tay Lục Hạo Lập vì nắm chặt quá độ mà móng tay đâm vào chảy cả máu tươi, nói: “Sai rồi, ta từng hối hận, khi ta phát hiện sức ảnh hưởng của ngươi đối với ta, thì ta hối hận, cho nên lần đó ta muốn giết ngươi, thế nhưng ta hạ thủ không được, mà ngươi... vừa rồi ngươi thật sự muốn lấy mạng ta, ngươi thật sự không hề thích ta dù chỉ một chút.” Mà ta...cũng không thể xác định, ta sẽ không hề cảm thấy cái gì cả?

Tìm được người của ngươi, bẻ gãy đôi cánh của ngươi vì muốn ngươi thần phục, có được hận ý của ngươi, đây chính là điều ta muốn sao? Ngươi muốn báo thù, không sai a, thế nhưng mấy ngày nay, thật sự ngươi một chút cảm giác cũng không hề có sao?

“Ngươi có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau hay không? Đó là ngoài khu Thương Thành. Ta biết rõ ngươi cũng nhìn thấy ta.” Roth giống như đang nắm lấy một báu vật trân quý mà xiết chặt tay Lục Hạo Lập, từng chút từng chút hồi tưởng lại ngày đầu tiên đó, bộc bạch: “Ngươi tin hay không? Từ ngày đó ta luôn nhớ đến ngươi, khi có người cho ta biết, nữ nhân kia phản bội ta, kỳ thật loại chuyện nhảm chán này ta vốn định giao cho người khác xử lý, thế nhưng ta nhìn thấy tầm hình của ngươi.”

Roth nắm tay y áp vào nơi trái tim mình, nhắm mắt chịu đựng cái gọi là đau lòng mà từ khi sinh ra đến giờ hẩn mới cảm nhận được, hẩn có rất nhiều lời muốn nói với Lục Hạo Lập, cảm giác rằng... cảm giác muốn đem hết nỗi lòng nói với y, hẩn không biết tại sao... hẩn chỉ cảm giác nếu không nói sẽ không có cơ hội nào để nói nữa, mọi chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát của hẩn, hẩn rất sợ, đúng vậy... đối mặt với hận ý của y, hẩn thật sự rất sợ.

“Ta vô cùng chán ghét ngươi.” Đột nhiên xoay chuyển, Roth thay đổi ngữ khí oán trách, mắng xong hẩn lại gục đầu xuống, an tĩnh một hồi, không che giấu được sự hoang mang lại thăm thì: “Ngươi luôn làm những điều thất thường... Ngươi không bị ta khống chế... Ngươi quan tâm đến nữ nhân kia như vậy... Ngươi không hề muốn đến gần ta...Ngươi vì sao luôn làm chuyện khiến ta chán ghét lại không biết chúng tác động đến ta như thế nào sao? Ta thật sự vô cùng chán ghét ngươi... Thế nhưng, ngươi quỷ tha ma bắt lại hấp dẫn ta, khiến ta không thể thoát ra được...” nói đến khúc sau, giọng hẩn đã khàn khàn khiến người ta không biết hẩn đang nói cái gì, hẩn không khóc, nhưng giọng lại cực kỳ ám ách, hẩn chưa bao giờ như vậy, hẩn dùng bao nhiêu sức lực cũng áp chế không được cơn buồn bực cùng khủng hoảng trong nội tâm của hẩn, hẩn hiện tại... chỉ muốn ôm y, và hẩn thực sự đã làm như vậy.

Nằm nghiêng bên cạnh Lục Hạo Lập, ôm y thật chặt, hai má kề sát nhau, Roth không hề nhúc nhích lại có chút giống như điên điên, cứ cách mấy phút lại hôn từng điểm từng điểm trên khuôn mặt y.

Làm sao bây giờ? Ta không thể để ngươi thoát khỏi vòng tay ta, nếu như vậy mà ngươi tiếp tục hận ta, ta cũng không còn cách nào, ngươi hãy tiếp tục hận đi a.

Roth đầu óc hỗn loạn suy nghĩ rất nhiều, mỗi chuyện đều là về Lục Hạo Lập, suy nghĩ mãi về những vấn đề này. Cuối cùng, hẩn không thể nghĩ được cách nào khác, mệt mỏi chôn đầu vào hõm vai của y, lần đầu tiên hẩn cảm nhận mãnh liệt rằng có những thứ hẩn không thể khống chế được, có những thứ hẩn muốn nhưng không thể đạt được.

“Mười người, ta thắng.” Chẳng biết từ lúc nào, Lục Hạo Lập đã mở mắt ra, y chỉ nói ngắn gọn một câu.

“Ân, ngươi thắng.” Roth khẽ nâng thân. Lẳng lặng duỗi ngón tay trắng nõn, vuốt dọc theo mái tóc đỏ của y: “Ta biết, ngươi rất lợi hại.” Không hề mở miệng, Lục Hạo Lập nhìn chằm chằm Roth, không chút biểu tình chờ Roth nói tiếp lời y muốn nghe.

Roth cười càng thêm ôn hòa, khuôn mặt tuấn mỹ càng mê hoặc, hẩn hoàn toàn vô lực tuyệt tình với Lục Hạo Lập, thương tổn y chính là lấy dao đâm vào ngực mình, hẩn biết rõ bản thân mình đã yêu người này, đồng thời hẩn cũng học cách giả ngu cùng đối gạt mình.

Dù cho hữu hảo ở bên nhau chỉ là mặt ngoài, là giả dối, ta cũng sẽ quý trọng, cho dù người không cần, ta cũng sẽ kiên quyết duy trì nó.

“Nhanh chóng ngủ đi, ta gọi bác sĩ đến kiểm tra cho người. Người cũng thiệt tình, từ nay về sau cùng bọn họ tùy tiện chơi đùa thì ổn rồi, đừng khiến bản thân mình mệt mỏi như vậy chứ.” Câu nói đầy vẻ quan tâm cùng tình cảm ôn hòa, thế nhưng, những lời này cũng gián tiếp nói cho Lục Hạo Lập, Roth sẽ không tuân thủ lời hứa. Lục Hạo Lập bật tiếng cười nhạt, quyết tuyệt nhắm chặt mi mắt cũng như đóng chặt thế giới của y để Roth không thể tiến vào.

“Nghỉ ngơi thật tốt, sau khi tỉnh dậy thì nói ta biết hôm nay người làm sao vậy a.” Không quan tâm đến thái độ lạnh lùng của Lục Hạo Lập, Roth cúi xuống hôn môi y.

Rồi sau đó, Roth phát hiện đôi môi đóng chặt kia cũng lạnh buốt, lạnh đến mức khiến người khác muốn bật khóc, Roth nói chờ Lục Hạo Lập giải thích, có điều hẳn không tưởng tượng được chính là, bắt đầu từ hôm đó, Lục Hạo Lập sẽ không cùng hẳn nói chuyện nữa.

Đặc biệt điều tra cũng xác minh, đứa bé kia quả thật từng bị người ta ngược đãi, còn ngược đãi không nhẹ, điều này khiến Roth bất ngờ.

Hắn đem đứa bé kia giao cho thủ hạ của Lục Hạo Lập canh giữ, hẳn hoàn toàn không nghĩ người kia lại động thủ với đứa bé đó, không ổn chút nào, coi như hắn sơ sót, bây giờ nhìn Lục Hạo Lập. Việc này hẳn không muốn trông nom cũng phải trông nom, huống chi hẳn đã sớm vi phạm hiệp định hợp tác với Hill, vậy cũng không còn quan trọng nữa.

Roth muốn làm trái quy tắc thì sẽ làm trái quy tắc, ai làm gì được hẳn? Vấn đề lớn bây giờ, Lục Hạo Lập nổi giận vì biết rõ chuyện của con y? Tại sao y lại biết? Ai to gan dám cho y biết chuyện này?

Kỳ thật cũng không phức tạp, người có thể tiếp xúc với y cũng chỉ có vài người, nhưng động cơ khiến tên đó hành động điên cuồng như vậy để làm gì? Roth cẩn thận cân nhắc, giả thiết cùng suy tính, đột nhiên cảm giác tự giễu.

Từ góc độ khác suy nghĩ, nếu vậy, hẳn thật sự phải cảm ơn người giật dây phía sau kia, bởi vì, nếu để đứa bé kia tiếp tục bị ngược đãi, dẫn đến cái chết. Tuy không liên quan đến hẳn, hẳn cũng không biết, nhưng mọi chuyện dù sao cũng do hẳn, hơn nữa y lại yêu quý đứa con của y đến như vậy, đến lúc đó không giết được hẳn, thì y cũng sẽ tự sát.

May mắn biết sớm một chút sẽ không để phát triển đến tình trạng không thể cứu vãn, cũng coi như trong cái rủi có cái may. Ném tập văn kiện lên mặt bàn làm việc, Roth thấp thỏm bực bội đi đi lại lại. Mở cửa sổ hít thở không khí, tâm trạng y vẫn bực bội và sợ hãi.

Gần đây Roger rất phiền toái, một ngày gọi mười cuộc điện thoại, Roth không nghe cái nào cả, chỉ truyền lời nói hẳn không cần lo gì cả. Yên lặng đứng trước cửa sổ lòng mảy máu chiu chiu, hẳn thoáng thả lỏng, ánh nắng chiều đầy gió, thổi tung mái tóc đen, vừa nghĩ đến Lục Hạo Lập ngực hẳn trầm trọng giống như tảng đá lớn ngàn cân đè nặng lên, không thể nào thoải mái được.

Lục Hạo Lập vẫn không nói câu nào, mặc kệ hẳn làm gì y cũng không mở miệng, chỉ chăm chú viết đầy mấy trăm trang giấy “Đừng động đến nó, cầu xin người”, từ ngày đó y không ngừng nghỉ chỉ chăm chú viết như thế nào cũng không chịu ngừng, cuối cùng y làm cho Roth hai mắt ửng đỏ ôm chặt y, dùng tánh mạng thế với trời đất tuyệt đối sẽ bảo vệ an toàn cho Kỳ.

Roth thay đổi rất nhiều, hẳn lấy lòng Lục Hạo Lập, tuy còn trặc trặc, nhưng hẳn thật sự đang lấy lòng. Hẳn để Lục Hạo Lập nói chuyện điện thoại với Kỳ, bất quá chuyện này cũng đủ rót sinh khí vào tâm hồn y, thế nhưng tâm hồn Roth lại vẫn quần quanh âm ảm càng ngày càng ... nặng hơn.

Roth vĩnh viễn nhớ rõ lần đầu tiên để cha con họ nói chuyện với nhau, hẳn nôn nao hy vọng có thể khiến y vui vẻ, hẳn hy vọng y có thể động tâm, nhưng mà, thực tâm chân ý của hẳn trong mắt của Lục Hạo Lập lại chỉ là một giao dịch hèn hạ, đối lấy biểu hiện tình ái của y.

Lục Hạo Lập mỗi lần cúp điện thoại sẽ chủ động đứng trước mặt Roth cởi áo thoát thất lưng, thoát hết liền dán lên người hẳn khiêu khích, tư thế *** đang gì y cũng chịu bày ra, bình thường nhìn trong đến vài giây

thì hắn cảm giác sau đầu nóng bừng lên, tim đập rộn vang, cả tâm trí đều bị y nắm lấy, ý thức chống cự lực hấp dẫn không được bao lâu, thì hắn đã đem y bỏ nhào lên giường.

Roth muốn y, y sẽ đem hai chân mình mở ra, y phối hợp như vậy thường thường lại chọc đến thú tính của Roth, trên người y cuồng nhiệt làm một lần rồi lại một lần, hành vi mập hợp phóng đăng.

Chỉ là, khi hoan ái qua đi, *** phân tán, tâm Roth lại càng hư không. Lục Hạo Lập dựa vào khuỷu tay hắn ngủ say, hắn lại giương mắt nhìn vào bóng tối, cảm giác vắng vẻ theo hắn đến hừng đông. Hắn nhìn bao quát mọi thứ, tài sản của tập đoàn DeFils đều là của hắn, hắn biết rõ, nhưng thứ đó còn thua một phần vạn sức hấp dẫn của y, những thứ lạnh giá kia không thể rung động đến tâm hắn.

Bên Lục Hạo Lập, Roth cảm nhận được tình cảm của một người bình thường, y dạy hắn nên biết quan tâm đến điều gì, chính vì như vậy, cho nên hắn thông qua y thường thức được những cảm giác khác mà hắn chưa từng trải qua, bất cứ là cảm giác gì đi nữa.

Hắn muốn bước vào thế giới của Lục Hạo Lập. Hắn muốn tìm hiểu thế giới của y. Y khiến hắn biết hỉ nộ ái ố, nếu y rời đi hắn, thì cũng chính là mang theo cả phần nhân tính trong con người hắn.

Như vậy, người thật sự trở nên điên cuồng chính là mình à? Thở dài một hơi, giảm bớt tâm tính thư thái gân cốt, điều chỉnh tâm tính lại cảm thấy vô cùng khác lạ, khuôn mặt âm mỹ lộ lên một tia cười tà nhạt nhẽo, có chút tưởng niệm, mới tách ra không đến mười tiếng đồng hồ, hắn lại muốn nhìn thấy y. Cần gì phải ở đây tiếp tục kiềm nén mà tưởng niệm, tự tìm phiền não? Thật đáng chê cười, ta đã muốn làm thì sẽ làm!

10. Chương 10

Vào cửa, bật đèn, gần như đứng sững, mỗi lần Roth đến đều nhìn thấy Lục Hạo Lập ngồi trên sàn ban công, bao cát màu đen dao động lắc lư bên cạnh.

“Vào phòng đi, người làm gì mà đèn cũng không mở?” Roth thay giày, kéo cửa sổ ra vẫy tay với Lục Hạo Lập, muốn y đi vào.

Lục Hạo Lập trầm mặc không nói, như bức tượng gỗ vâng lời, y đứng dậy, sau đó đi vào phòng.

“Bọn họ nói với ta, người không chịu ăn gì cả.” Hai tay rắn chắc vòng qua người y, trán kề trán, ái nịnh cợt nhẹ nói: “Có phải nấu không hợp khẩu vị?” Vẫn như cũ, Lục Hạo Lập hờ hững, cũng không nhìn hắn một cái, miệng nham thành một đường thẳng.

Nếu như là trước kia Roth nhất định sẽ chỉ nhìn Lục Hạo Lập bằng nửa con mắt, nhưng bây giờ... hắn không thể nghĩ gì khác, chỉ lo lắng y đói bụng mà ảnh hưởng đến thân thể.

“Người mấy tuổi rồi chứ, đừng như một đứa con nít không hiểu chuyện, nháo lên thì không chịu ăn không chịu uống, còn không chịu nói chuyện nữa.” Bất đắc dĩ thuyết phục Lục Hạo Lập, có trời biết hắn đối với người thừa kế của mình chưa từng thân tình như vậy, hắn coi trời bằng vung nhưng lại nằm trong lòng bàn tay của Lục Hạo Lập.

Lục Hạo Lập mặc kệ Roth lảm nhảm gì đó đều tai này qua tai kia, như khúc gỗ tùy ý hắn thao túng. Roth đối thoại một mình cũng không còn hứng thú, kéo đầu y đặt trên vai mình, hắn thở dài, lông mi nhú lại.

Mắng cũng không được, đánh thì không nổi, vậy chỉ còn một biện pháp mà Roth hoàn toàn không muốn dùng, nhưng lại là một biện pháp vô cùng hữu hiệu, “UY HIẾP”.

Vỗ lưng Lục Hạo Lập, hắn dặt tay y kéo về hướng sofa, sau đó ấn y ngồi vào sofa.

“Được rồi. Người muốn tuyệt thực ta không cản người, bắt quá...” Lục Hạo Lập giương mắt liếc nhìn hắn, rồi sau đó nhắm lại.

“Người làm phụ thân như người không đói bụng, vậy đứa con của người nhất định cũng không cần thiết phải ăn. Từ giờ trở đi, người tuyệt thực một bữa, ta sẽ bỏ đói nó một ngày!” Nói như vậy, Roth cũng không còn cách nào.

Súc sinh! Lục Hạo Lập vừa nghe xong trong lòng đau đớn mắng Roth, thật đau lòng a, y đã bị cừu hận cắn nuốt, cho nên y không nhìn thấy khi Roth bức hiếp y thì đáy mắt đều là sự ôn nhu, quan ái.

“Bây giờ đem những món này ăn hết, lát nữa chúng ta sẽ cùng lên sân thượng ngắm sao, theo tin tức nói đêm nay sẽ có mưa sao băng.” Ngồi xổm xuống nắm lấy tay y, ngón tay hắn ở trong lòng bàn tay y vừa vẽ vòng tròn vừa nói với y, y vẫn im lặng không hề đáp lại.

Quên mất đã từng nghe ở đâu đó rằng, rằng chỉ cần dùng ngón tay vẽ một trăm vòng tròn vào lòng bàn tay của người người yêu, thì người ấy vĩnh viễn nhớ đến người, Roth từng nghĩ điều đó thật vô lý, nhưng hắn vẫn vẽ liên tục hơn một trăm vòng tròn trong lòng bàn tay Lục Hạo Lập.

Từ khi Lục Hạo Lập ở đây, tòa nhà này đã được thay đổi và cải thiện rất nhiều.

Cả tầng lầu cao nhất được lắp thêm một tấm vòm, các song sắt phá hư mỹ cảnh được đổi thành các khung thiết màu đen khắc hoa văn, bên trong bài trí lại vô cùng đơn giản, chỉ đặt hai chiếc ghế nằm cùng một chiếc bàn ngay giữa, mà lúc này trên bàn đang bày một chiếc thùng ướp lạnh Champagne cùng hai chiếc ly chân cao.

Nhấn nút điều khiển từ xa thu mái vòm lại, vì được thiết kế để ngắm sao, nên Roth tắt hết đèn ở tầng này, chỉ thắp duy nhất một ngọn đèn vàng ấm áp, những tầng khác trừ cần thiết nếu không cũng đã tắt hết đèn, trên tầng cao nhất này ngoài chỗ hai người bọn hắn các chỗ khác đều giờ lên không thấy năm đầu ngón tay.

Roth mở Champagne, rót cho Lục Hạo Lập một ly rồi tự mình bưng đến cho y, đáng tiếc a, người may mắn duy nhất hắn cam tâm phục vụ lại không hề cảm động. Cũng không đón nhận sự ân cần của hắn, y nằm trên chiếc ghế nhắm mắt lại, y giống như không hề lo lắng sẽ chọc giận hắn, hay nói đúng hơn, y đang muốn chọc hắn nổi giận. Cánh tay duỗi ra đành thu hồi lại, hắn nốc một hơi cạn sạch, rượu rót vào cổ họng lại không cảm thấy mùi vị gì cả.

Roth nằm xuống ghế thưởng thức cảnh đêm tuyệt đẹp, gió không lớn, bầu trời đen thẫm cảm giác gần đến mức có thể chạm vào được, những ngôi sao băng liên tục xẹt qua lớn có nhỏ có, quét qua không trung mang theo quang mang ngân sắc hồng sắc, không dày đặc lắm, tin tức nói mưa sao băng nhiều nhất sẽ vào lúc mười một giờ.

Bầu trời nhìn gần như vậy, nhưng cũng giống như khoảng cách giữa tâm của con người, xa xôi vời vợi. Roth nhìn người bên cạnh, hai người bọn họ hiện giờ chính là như vậy, khoảng cách thật dài thật xa.

Roth không thích có khoảng cách với y, dù chỉ là khoảng cách về thân thể, nghĩ xong hắn đi đến bên cạnh y, muốn cùng y nằm trên một chiếc ghế.

“Nghe nói mưa sao băng đêm nay là lớn nhất trong vòng hai mươi năm gần đây a.” Tìm đề tài, Roth nằm nghiêng nhìn y, không nhịn được muốn dụ y nói chuyện.

Lục Hạo Lập hoàn toàn không đếm xỉa gì đến hắn, bên môi ắn ắn nụ cười yếu ớt như muốn khiêu khích. Tất cả oán hận tạo thành một bức tường thành rất dày bao lấy tim y, nó ngăn tất cả sự quan tâm cùng lấy lòng của Roth đối với y, những sự xúc phạm vũ nhục trên người y thì y sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên, đó như những chất độc gây nhức nhối và bây giờ đã chuyển biến xấu thành sưng mủ, hận ý tràn ngập, đến mức lớp nguy trang mà y cố tạo nên cũng không thể che giấu được nữa.

“Sắp tới đây ta sẽ đi dự hội nghị ở Venice, người thích nơi đó không? Muốn cùng đi chứ, thuận tiện nghỉ phép vài ngày.” Đầu tựa vào **g ngực Lục Hạo Lập chờ đợi câu trả lời của y, cách lớp quần áo nghe được tiếng tim đập hữu lực cùng nhiệt độ cơ thể. Roth nhắm mắt lại, thật sự mê luyến cảm giác này. Yên tĩnh hieu quạnh, sự mong đợi cuối cùng chỉ là một sự im lặng, hắn vẫn chờ đợi, hắn thật sự mất kiên nhẫn, chỉ là muốn y nói một câu, thật sự khó như vậy sao?

Nhấn nạt của con người cũng có giới hạn, nhất là đối với Roth – người vì Lục Hạo Lập – mà học hai chữ “Nhấn nạt”, hắn không nói gì nữa, đứng dậy, trong nháy mắt phát ra một loại khí tức cường hãn xâm lược.

Xem ra ôn nhu đối với người hoàn toàn vô dụng, người đã kiên định như vậy, tốt thôi, hôm nay ta phải xem miệng người kiên cường đến đâu! Lui lại đứng trước mặt Lục Hạo Lập, Roth cố gắng bẻ cong cảm thụ của bản thân mà buông một lệnh lạnh lùng: “Tự an ủi cho ta xem, nếu người không bắt được ta sẽ bắt con người đi châu Long Hải.” Hắn biết rõ, chính lúc này đây hắn đã tự mình phá hủy đi hình tượng cố gắng trong những ngày qua, nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa.

Chỉ cần Lục nói một tiếng KHÔNG, hắn sẽ không miễn cưỡng, mở miệng a, Lục hãy nói không đi, ta nhất định sẽ không miễn cưỡng nữa.

Quả nhiên! Lục Hạo Lập nhìn một cách coi thường khi Roth lộ nguyên hình. Loại người này, vĩnh viễn không đáng tin nhiệm.

“Động tác nhanh lên! Ta kêu người ngay tại đây cho ta thấy bộ dạng đạt đến cao trào, hiểu chưa?” Hận thấu xương khi Roth xem y như con chó mà sai khiến, Lục Hạo Lập nén sự sỉ nhục nhìn xung quanh, khung cảnh tối đen lại càng khiến Lục Hạo Lập cảm thấy ngượng hơn, hai bên tai cháy đỏ bừng lên.

Lục Hạo Lập nghiêng chặt răng, một cổ phần nộ nghẹn ứ trong lòng ngực, đôi chân thon thả cứng ngắc tách ra hai bên thành ghế, rủ xuống chạm đất. Gần như ngay lập tức, y cảm giác được ánh mắt bốc lửa của Roth đang chăm chú nhìn vào nơi tư mật lộ ra của y, một cảm giác sợ hãi nổi lên, toàn thân y run rẩy, dưới tầm mắt của hắn mà đông cứng lại.

Để che giấu phản ứng cơ thể khỏi mục quang của Roth, hai tay không ngừng che khuất giữa hai chân, giống như phô triển thân thể dưới vòm trời sao, nói thế nào thì Lục Hạo Lập cũng có chút hoảng sợ.

Khung cảnh của một biển sao đẹp không thể tả, Lục Hạo Lập nằm ngưỡng trên ghế giang rộng hai chân, áo ngủ dài vén lên tận eo hiện ra những dấu hôn gần đầy đặc. Ngọn đèn vàng ấm áp càng khiến tư thái kiêu mỹ của y như được phủ thêm một lớp sa mỏng trong suốt, tình ái ám muội càng thêm phần lãng mạn.

Cảnh mê người trước mắt trong nháy mắt khiến Roth quên luôn mọi thứ chỉ còn dựa theo bản năng, hơi thở dồn dập vẫn đục, hai mắt nhanh chóng bốc hỏa chăm chú nhìn ôm lấy nửa người dưới của y sợ sót thứ gì đó, khi tay y che khuất tầm nhìn, Roth miệng lưỡi khô khốc thúc giục: “Đừng ngừng, nhanh lên a...” Lục Hạo Lập buộc bản thân bỏ liêm sỉ qua một bên mà tuần hoàn khuấy động, nhắm chặt đôi môi cố gắng không bật ra tiếng, không lâu sao liền có phản ứng sinh lý bình thường, nhưng trong nội tâm y vẫn có sự kháng cự cùng miễn cưỡng, nếu vậy thì sao y có thể đạt đến cao trào?

Mẹ kiếp, tại sao bắt không được! Lục Hạo Lập gấp gáp mà nóng nảy tăng lực, cánh môi hé mở thở dốc, trán thấm một lớp mồ hôi mỏng.

Từ khi bị nhốt đến nay, mấy tháng qua y chưa từng dùng động tác tự an ủi này.

Không khí xung quanh do tăng nhiệt độ mà càng trở nên oi bức, Roth lại càng khó dần lòng nhìn Lục Hạo Lập không theo quy luật chỉ biết lần qua lần lại, sải bước đến trước mặt đẩy bàn tay đang tự ngược đãi kia ta, hắn tiếc ái vuốt ve cùng cẩn thận kiểm tra, sau đó có chút không vui mà trách cứ: “Điều đó cả rồi, người không cần dùng sức như vậy.” Thay y nhẹ nhàng vỗ về an ủi, khớp xương ngón tay của hắn quần quít lấy bộ vị của y, dùng hết khả năng lấy lòng y, cảm giác kích thích lập tức không thể nào khống chế mà càng lúc càng mãnh liệt.

Đáng giận, cái thứ không nghe lời kia! Mười đầu ngón tay bấu chặt thành ghế, Lục Hạo Lập uốn éo nghiêng đầu không nhìn hạ thể đang được Roth an ủi kia, nhưng khoái cảm như một cơn sóng lao ập đến, tận lực ức chế tiếng rên rỉ.

Vẫn không chịu phát ra tiếng sao? Roth chuyển sự chú ý vào đôi môi đang cắn chặt của y. Hắn ngừng động tác, đối mặt với sự quật cường hơn người của y, trong mắt hắn lóe lên một tia nguy hiểm.

Ngón tay Roth lúc thì chậm rãi lúc lại cấp bách, Lục Hạo Lập lần lượt qua vài cái đã muốn bật ra tiếng muốn phun trào, nhưng hắn nắm ngay hệ rễ ngăn y xuất ra, y mồ hôi đầm đìa miệng hé ra thờ gấp gáp, cơ thể buộc chặt muốn nứt ra.

“Rất muốn bắn a?” Roth quỳ gối giữa hai chân y, tay trái một mức nắm lấy phần nam tính của y, tay phải lại vuốt ve tấm lưng rắn chắc của y, đầu dọc dụ dỗ: “Muốn bắn thì hãy nói cho ta biết? Muốn sao?... Đừng chịu đựng, ta sẽ khiến người thực thoải mái...” Vẫn vùng vẫy đầu cự tuyệt đề nghị của hắn, bàn tay che kín

ánh mắt chịu đựng thống khổ, cổ họng tiết ra vài tiếng rên yếu ớt, tim đập nhanh như muốn phá ***g ngực mà bung ra, còn chiếc áo ngủ bao lấy thân thể y đã ẩm ướt dính đầy mồ hôi.

Roth đối mặt với sự cố chấp của y cũng chỉ nhịu mày, nhìn nam tính của y vì bị hạn chế cao trào mà chuyển màu tím sẫm, hần bắt đầu lo lắng.

Có thể phát hạo quá mức hay không? Chịu đựng như vậy không tốt cho cơ thể của y, ý niệm này xoẹt qua đầu hần, biểu hiện hần lần đầu tiên bại trận.

Thở dài, hần chuẩn bị buông tay. Khóe mắt thoáng lướt qua chai Champagne trên bàn...

Lục Hạo Lập vẫn chưa hoàn hồn vẫn đang chìm trong bể dục trầm luân, Roth đã vọt tay phải cầm lấy chai Champagne, toát ra vẻ cực kì tà mị, khóe môi vẽ lên một đường cong ưu nhã, sau đó thành linh, cả chai Champagne liền đổ xuống phân thân đang ngẩng cao đầu của y.

Thần trí bỗng nhiên thanh tỉnh, Lục Hạo Lập thiếu chút nữa nghẹn ngào rống to, theo phản xạ muốn nhảy dựng lên, phần nộ nhìn chằm chằm Roth. Nam tính đang phát hỏa lại bị rượu tưới lên, thứ nước lạnh băng ướt cả hạ thể cùng chiếc ghế nằm, cũng dập tắt dục niệm sắp phun trào của y.

Roth một tay cầm chai Champagne còn một nửa, một tay đè lại Lục Hạo Lập không cho y lộn xộn, không nghe thấy tiếng nói đã lâu khi càng khiến hần rất thất vọng, hần chỉ kéo vạt áo trước của y, đem số rượu còn lại đổ xuống ngực y.

Lục Hạo Lập suýt nữa cắn đứt lưỡi, tránh trái tránh phải vẫn bị dội khiến toàn bộ đều ẩm ướt, một tiếng vang thanh thúy do chai rượu bị ném đi, lớp quần áo che đậy cuối cùng trên cơ thể cùng bị xé ra.

Nam nhân mang khí thế nguy hiểm nằm đè lên người y, nằm trên người y, Roth cũng cởi y phục của mình ném trên mặt đất, vừa cởi vừa gấp gấp không thể chờ đợi mà hôn Lục Hạo Lập. Hôn ngũ quan tuần lãng của y, dời xuống cổ y, từng chút từng chút liếm xuống, đến khuôn ngực rải đầy rượu ngọt ngào kia, tinh tế tỉ mỉ ném rượu Champagne trên cơ thể nóng ẩm của y.

Roth cầm chặt hai tay đang cố đẩy người hần ra của Lục Hạo Lập, vươn đầu lưỡi liếm từng chút trên người y, hần yêu thích liếm rượu Champagne mang hương vị của y trên hai nhũ hoa, lập tức như nghiện kiên quyết dùng đầu lưỡi liếm da thịt y, sau đó là cả khuôn ngực, hấp thu sạch sẽ không nỡ lãng phí dù chỉ một giọt.

Tiếng mút không ngừng vang lên, năng lực kiềm chế của Lục Hạo Lập cũng bị kỹ thuật dùng lưỡi cao siêu của Roth đánh tan, bất đắc dĩ quên hết mọi thứ mà trầm luân, chỉ còn sót lại bản năng mà truy cầu nhục dục. Phun khí, đôi tay y tìm được tự do vòng ôm lấy cổ hần, rượu lạnh băng cùng gió đêm khiến y lạnh đến run rẩy, thân hình nam tính kia mang đến cho y độ ấm, ***g ngực không tự chủ ngẩng lên cao càng thêm tiến sát vào người hần.

Thừa dịp Lục Hạo Lập đang mê mang, tay Roth đang vờ về đùi y lặng lẽ luồn ra phía sau của y, trêu đùa, dùng đầu ngón tay đột nhiên đánh lên đám vào nơi dùng nạp dục vọng nam nhân.

Không phát giác nguy cơ phía sau, Lục Hạo Lập chỉ biết ôm Roth chặt cứng, nhiệt tình cùng hần hôn sâu, tất cả thân thể đều đón nhận đụng chạm vuốt ve của hần. Do ngón giữa của hần càn quấy, Lục Hạo Lập không còn đủ năng lực hôn đáp lại hần, chỉ có thể hốt hoảng dung túng hần ở trong miệng dây dưa, tờ bạc không nuốt được tràn qua khóe miệng...

Mặc kệ thân thể Lục Hạo Lập đều lên tiếng kháng cự, nhưng sinh lý của y đã sớm ỷ vào Roth không còn cách nào dập tắt.

“Có cảm giác sao?” Roth hơi thở hỗn loạn trêu đùa, kiềm chế dục vọng để làm công tác chuẩn bị, liên tiếp đâm nhẹ vào một điểm sâu bên trong, vừa hỏi: “...chạm vào nơi này là người sáng khoái nhất... đúng không?...” Khốn khổ kiềm nén kích thích như điện giật kia, khí lực toàn thân đều bị hút hết, hai tay y cũng mất hết sức lực mà rũ xuống, liễu mạng đem tiếng rên rỉ thành tiếng tiếng nức nở nghẹn ngào.

“Chỗ này a...” Roth tăng thêm số lượng ngón tay luồn vào thăm dò, đâm đến nơi hưng phấn của y, “...là người thích nhất...” Y gần như không thể chịu đựng được nữa mà run rẩy, môi dưới bị phá nát chảy ra tia máu đỏ tươi bắt mắt, Roth dùng ánh mắt chiếm lấy y.

“Chẳng lẽ, người còn muốn tiếp tục nhẫn nhịn...?” Giọng Roth khàn khàn mang ý khuyên nhủ, lại giống như cảnh báo.

Không nói chỉ mở to mắt nhìn, Lục Hạo Lập chảy máu càng bướng bỉnh không chịu nhả ra, trong nháy mắt tiếp theo, y đột nhiên cảm thấy ngón tay hẫng rút ra, y chưa kịp thích ứng thì một khối lạnh băng chạm vào cửa hậu huyệt.

Thứ gì a? Lục Hạo Lập cảm thấy khủng hoảng, khi y còn chưa hết bối rối thì có một thứ lạnh như băng nhét vào cơ thể?

“A...” Lục Hạo Lập rớt cục bật miệng kinh hoảng, dừng đạo nóng bức theo phản xạ đột nhiên xiết chặt lại.

Nơi tư mật mềm mại của y kẹp lấy khối băng kia nhưng lại không thể chịu nổi hàn khí phả ra, khối băng thuận thế trượt vào sâu bên trong, dừng nơi tâm điểm tra tấn Lục Hạo Lập.

Cảm giác thật kinh khủng Lục Hạo Lập không thể chịu nổi muốn lấy khối băng ra, tay y chưa kịp vươn đến nơi đó đã bị Roth bắt lại,, y sợ hãi hét loạn: “...A... Buông tay... Chết tiệt...Mau buông tay ra...”

“Không buông! Ta vĩnh viễn cũng không buông!” Roth nhìn chăm chú vào mắt Lục Hạo Lập nói, nghiêng người về trước ôm hôn y rồi đặt y dưới thân, điều chỉnh tư thế cử động vòng eo một cách cuồng dã.

“Ồ...” Lục Hạo Lập gần như rên to một tiếng lại bị Roth khóa môi, nước mắt theo khóe mắt trượt xuống... Sau khi kết hợp lại ngừng lại, Roth khổng chế dục hỏa đang bốc lên, dùng môi trần an lau đi những giọt nước mắt của y, hôn những giọt mồ hôi thấm hai bên tai, nỉ non: “Đừng khẩn trương... Thả lỏng... Ta muốn động...”

“A...” Đôi môi sưng đỏ không ngừng bật ra tiếng rên rỉ nồng nhiệt, đôi mắt đen lánh được bao lấy bởi những giọt lệ long lanh óng ánh, thân thể Lục Hạo Lập lắc lư kịch liệt theo thể công của Roth. Dục hỏa đốt cháy khiến cả hai choáng váng, họ không ngừng kích động mà ôm nhau hôn môi không rời, hận thù cùng đả thương đều ném lên tận chín tầng mây. Giống như một đôi tình nhân đang thể hiện nghi thức tình yêu cuối cùng trước khi bước xuống cửu tuyền, họ điên cuồng, hoan ái cực hạn đủ đốt cháy mọi thứ, mà ngay cả những ánh sao băng đột ngột xuất hiện đầy trời như muốn minh chứng cho họ...

Sao băng nhiều không kể xiết che kín cả bầu trời, những đường sáng phá ngang màn đêm, từng đợt từng đợt xẹt qua rồi biến mất, một màn mưa sao băng khổng lồ chiếu sáng bóng đêm, giúp Roth nhìn mình bạch thần sắc Lục Hạo Lập khi đang chìm trong bể dục.

Tình cảm sâu sắc ngổn ngang muốn thoát ra, một cổ cảm xúc, Roth có một câu muốn nói với Lục Hạo Lập, một câu mà hắn đã sớm minh bạch, nhưng lại không thể nói ra.

Lục Hạo Lập mê mang nhận thấy Roth rời khỏi cơ thể y, ngay sau đó ngồi ra sau lưng ôm lấy y.

“Hô... Hô...” ngã vào ***g ngực Roth, Lục Hạo Lập mệt mỏi thở dồn, tim đập trống ngực còn chưa kịp bình ổn nhịp lại phát hiện Roth chế trụ eo y, y bối rối xoay đầu nhìn Roth, đúng lúc Roth đem cằm dựa vào vai y.

Bốn mắt không hẹn mà kề sát nhau, Lục Hạo Lập phát hiện trong ánh mắt màu lam kia không có gì khác ngoại trừ sự nhu tình, không biết sao, ánh mắt đó khiến y cảm thấy tâm loạn, ngoài loạn còn có chút hốt hoảng.

Roth từ từ dùng mú bàn tay lau đi mồ hôi trên cánh mũi Lục Hạo Lập, có chút khẩn trương cùng do dự liếm liếm môi, sau đó kề sát bên tai Lục Hạo Lập thì thầm, I LOVE YOU...

11. Chương 11

“Cậu rất cực cũng chịu gặp tôi.” Roger vừa ngồi xuống liền phàn nàn mang chút chỉ trích, đợi thật lâu mới gặp được người này thật bất mãn.

“Tôi nói rồi, mọi chuyện không cần cậu can thiệp.” Roth thản nhiên xem đồng văn kiện, chiếc đồng hồ cổ đã chỉ đúng 4 giờ chiều.

“Không cần can thiệp? Cậu biết quan hệ của tôi với tổ chức Điệp Huyết hay không hả? Tôi có thể mặc kệ sao? Còn nữa, tại sao cậu lại muốn bắt nhốt Lục?” Tâm tình kích động liên tiếp truy vấn, mấy ngày Roger chất chứa không ít cơn tức, hần suy nghĩ chuyện này không dưới mấy ngàn lần, nhưng hần vẫn không thể hiểu.

Roth khép văn kiện lại, ánh mắt như băng nhìn thẳng vào hần, “Ý cậu là, cậu sẽ vì Điệp Huyết mà đối nghịch với tôi?”

Thấy rõ ràng sự đe dọa cùng cảnh cáo của Roth, Roger cảm giác vô cùng bất lực dựa ngược vào thành ghế, nói: “Nếu như đối nghịch với cậu, thì tôi sẽ sớm thông báo cho bên Điệp Huyết rồi.”

“Vậy còn vấn đề gì?”

“Roth, tôi hỏi cậu a? Chuyện gì không thể giải quyết mà phải dùng phương thức này? Tôi không biết Lục làm sai cái gì, nhưng thân phận của anh ta không đơn giản, cậu giam giữ anh ta tuyệt đối phiến toái.” Mặt Roger đầy vẻ khó xử, nghĩ nghĩ, dùng giọng nhẹ nhàng nói tiếp: “Nể giao tình giữa chúng ta, thả anh ta đi, đem anh ta giao cho tôi.”

Hai phe đều có giao tình, song phương đều có mối quan hệ làm ăn qua lại, mà hần lại bị kẹp giữa, hiện tại Roger phi thường khó xử. Hai chân nhàn nhã gác lên, ngón tay duyên dáng xoay cây bút máy mạ vàng trong tay, Roth không hề muốn thương lượng lắt đầu cự tuyệt, nói chém đinh chặt sắt: “Không được!”

Dù phải trở mặt với Điệp Huyết, hần tuyệt đối cũng sẽ không để Lục rời khỏi hần, cho dù thiên đại phiền phức, cho dù vì Lục mà mất đi tất cả, hần cũng không buông tay.

Roger bị ý cự tuyệt ương ngạnh cùng lạnh như băng làm cho không nói được lời nào, giật mình nhìn thái độ kiên quyết không muốn bị phản bác của hần, “Cậu nhốt anh ta cũng nên có lý do, lý do gì hả? Vì sao chứ?”

“Lý do?” Roth bỗng dưng không ngừng cười khẽ, “Tôi làm việc, căn bản không cần lý do.” Đối với sự ngạc nhiên của Roger, Roth không quan tâm cũng không muốn giải thích, tính duy ngã độc tôn của Roth thì Roger cũng hiểu rất rõ, nên dù hần có nói nhiều cũng chỉ là uống công.

“Sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện.” Giọng có chút bất lực cùng thất bại, Roger dần dần mang ý từ bỏ chỉ nói câu nhắc nhở cuối cùng: “Bốn ngày sau, là sinh nhật của Lục, ngày thứ năm sau ngày sinh nhật của anh ta, nếu như anh ta không xuất hiện trước mặt Lý Diệp, thì Lý Diệp nhất định sẽ hành động.” Thực lực của Điệp Huyết không thể khinh thường, nếu thật sự đối đầu, thì ngay cả tập đoàn DeFils cũng không thể nắm chắc mười phần thắng.

“Tôi biết rõ.” Trả lời bình thản không chút sợ hãi, Roth đã cho người điều tra nên cũng biết chuyện này.

“Bọn họ bây giờ đã bắt đầu nghi ngờ, lần trước đưa ra hiệp nghị ủy thác muốn tôi giúp bọn họ điều tra.” Roth khì định thản nhiên quay về về lạnh nhạt trước kia, lãnh ngạo không chút tình cảm.

“Đã như vậy, mọi chuyện sau đó nên làm thế nào, thì cậu tự mình xem xét đi.” Roger hết lòng quan tâm cung cấp một chút tin tình báo, nói xong cũng không muốn dây dưa thêm nữa trực tiếp đứng dậy rời đi để giải quyết một số chuyện, đi được vài bước, lưng vẫn xoay về phía Roth hần bổ sung thêm: “Chỉ là... cần thận một chút... tôi không muốn ngày nào đó các xí nghiệp mà chúng ta đồng sở hữu lại bị người ta cài bom.”

Khi bóng dáng Roth đã khuất thật xa, nhưng Roth đối với sự lo lắng của Roger lại không hề để ý, với hần mà nói, chuyện gì đã quyết định làm, thì không cần thiết phải suy nghĩ nhiều, thế nhưng... chuyện Roth đang nghĩ đến bây giờ lại hoàn toàn trái ngược với Roger.

Roth nâng mu bàn tay chống cằm, ngừng trên mặt chiếc đồng hồ báo thức nhìn kim giây từng chút từng chút chuyển động, mỉm cười, cảm giác ấm áp nghĩ thầm, sinh nhật của anh ta cũng sắp đến rồi sao, nên làm gì để tặng cho anh ta đây? Không biết anh ta thích gì nhỉ? Ân, buổi tối hỏi anh ta một chút xem sao...

Sân thượng là nơi mà Lục Hạo Lập hay ngồi nhất, nếu Roth không có ở đây thì y sẽ ngồi bất động trên sân thượng, đôi khi, cảnh vệ từ dưới lầu nhìn lên, nhận thấy y ngồi một tư thế suốt mấy tiếng đồng hồ, thỉnh thoảng nhóm cảnh vệ còn đoán rằng y không phải chết rồi chứ.

Tòa nhà nhỏ này hai ngày nay đang phải trùng tu toàn diện, vì sinh nhật của Lục Hạo Lập, Roth ra lệnh trong vòng ba ngày tòa nhà này phải rực rỡ lên, không tiếc dùng bao nhiêu nhân lực tiền bạc.

Mời kiến trúc sư tốt nhất, trang thiết bị lắp đặt cùng nội thất tất cả đều là loại đắt tiền nhất, tốt nhất. Không đến hai ngày, vốn chỉ là tòa nhà kiểu dáng thanh nhã đã trở nên vô cùng tráng lệ, quả thực giống như một tòa cung điện xa hoa, nhưng hoàn cảnh như vậy lại càng khiến thâm tâm Lục Hạo Lập càng lúc càng lo lắng.

Cửa sổ sát đất mở ra, Lục Hạo Lập đang ngồi dưới đất dựa vào một khung cửa sổ khác, giống như mọi khi đều nhìn vô định về phía bầu trời xanh thẳm kia. “Lục, ngày mai là sinh nhật anh.” Anseph ngồi trên sân nhà trong phòng, lưng cũng tựa vào khung cửa sổ sát đất kia, tựa lưng cách Lục Hạo Lập một tấm thủy tinh, không hề được hồi âm, Anseph cười buồn bã.

Cũng đã đoán trước, sau khi làm như vậy sẽ phá vỡ mối quan hệ mà hai người đã tạo ra, thế nhưng, cậu không hề hối hận, cũng không còn gì để hối hận.

“Lần này nơi lắp đặt thiết bị chủ yếu là khoảng sân dưới lầu, bởi vì tối mai trong đây sẽ đốt pháo hoa.” Không để ý là Lục Hạo Lập có nghe hay không, Anseph tự mình nói: “Thủ lĩnh đã ra mệnh lệnh, sau mười giờ tối mai tất cả cảnh vệ đều phải rút khỏi nơi này, cho nên ngay cả pháo hoa cũng sẽ do chính thủ lĩnh tự mình đốt.”

“Thế thì sao?” Lục Hạo Lập liếc nhìn đội thi công dưới lầu, hỏi với ngữ điệu nặng nề.

Anseph không trực tiếp nói với Lục Hạo Lập, mà chỉ đem hai cái bọc nhỏ đã gói chặt bên trong chứa bột phấn màu trắng đưa cho y, nói: “Hai gói này cho anh. Mật mã cửa chính là LS322, mã khóa vân tay ta cũng đã giúp người sắp xếp hết rồi.”

Giật mình mở to hai mắt, Lục Hạo Lập xoay người nhìn cậu, con người đen nhánh phát ra kia mừng rỡ, nhưng tựa như nhớ ra điều gì đó, lại nhanh chóng ảm đạm.

“Đừng lo lắng gì cả, nếu như anh muốn rời khỏi đây, thì tối ngày mai một giờ ra cửa chính, tất nhiên tôi sẽ có biện pháp đưa người đi ra ngoài, đừng lo lắng, nếu bỏ lỡ cơ hội này, thì từ nay về sau sẽ không còn cơ hội nào nữa đâu.” Anseph cười tự nhiên như trước đây, vỗ vỗ vào tay Lục Hạo Lập cổ vũ, giống như chuyện chiều ngày hôm đó cho tới bây giờ chưa hề xảy ra.

“Những thứ này là gì?” Lục Hạo Lập cẩn thận vào phòng đóng cửa sổ lại.

“Gói này là thuốc khiến tứ chi tê liệt, còn gói này là thuốc giải.” Anseph trình bày rõ ràng cho y tỉ lệ dùng thuốc cùng thời gian tác dụng, lúc nói Anseph cố giấu đi tâm trạng cực kỳ phức tạp của bản thân.

Thuốc này không hề có tác dụng phụ, dù sao thì cậu cũng đã thề dùng tính mạng phục vụ thủ lĩnh, nên cậu nhất định sẽ không hại thủ lĩnh. Trợ giúp Lục Hạo Lập rời đi, là suy nghĩ đầu tiên của cậu cho đến bây giờ, là chuyện duy nhất không thể làm, nhưng lại cố tình làm, đây cũng là lần đầu tiên cậu phản bội thủ lĩnh, cái giá của sự vi phạm lần này sẽ rất lớn.

Cậu chưa bao giờ có chuyện mà thực sự cậu muốn làm, tất cả mọi chuyện đều theo mệnh lệnh mà thực hiện, từ rất lâu rồi, cậu không còn có cái gọi là khát vọng. Cậu cũng không thấy được cuộc sống này có gì tốt đẹp, mỗi ngày đều thực hiện những công việc giống nhau. Hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, trầm mặc chấp hành mệnh lệnh, nhắm mắt đi theo sau như một cái bóng, không cần phân biệt đúng sai thiện ác, chỉ cần là lời của thủ lĩnh thì cậu sẽ nghe theo, cứ nhiều năm như vậy trôi qua, cậu hoàn toàn không hề nghĩ đến mình thật sự muốn điều gì.

Cậu chỉ biết lần quần như vậy trong một chiếc ***g thép, vĩnh viễn không thể thoát ra, nhưng Lục khác với cậu. Anh ấy có những thứ mà cậu không có, cậu rất hâm mộ Lục, tập đoàn DeFils là nơi tàn khốc giá lạnh, cậu biết quá nhiều về mọi người mọi việc ở đây, cho nên cậu nhất định sẽ không thể thoát khỏi đây. Nếu như không gặp Lục, có lẽ cậu sẽ tiếp tục ở nơi này cẩn thận từng chút mà sinh tồn, nhưng hết lần này

tới lần khác cậu gặp Lục, cho nên cậu sẽ giúp Lục, cũng bởi vì cậu đã quá mệt mỗi khi phải sống như vậy trong từng ấy thời gian.

Kỳ thật, nếu có cơ hội, cậu rất muốn thử sống như một người bình thường, vì bản thân mà sống, làm những chuyện mà cậu yêu thích.

“Anseph, tôi thật sự không hiểu cậu, vì sao cậu phải mạo hiểm lớn như vậy? Tại sao cậu lại giúp tôi?” Cảm thấy mờ mịt mà nhìn về phía cậu, Lục Hạo Lập biết rõ hai gó nhỏ trong lòng bàn tay này, một khi đã dùng thì sẽ phải trả giá như thế nào. Đột nhiên tiến về phía trước hai bước, Anseph cúi đầu ôm Lục Hạo Lập một cái khiến y thất thần đứng ngây ra, không hề nói bất cứ điều gì.

Cậu có thể vì Lục làm mọi chuyện, dù có trả giá nhiều như thế nào đi nữa.

Ngày hai mươi chín tháng mười một, hôm nay đối với Roth mà nói thật sự là thời điểm rất quan trọng, ngày sinh nhật của Lục Hạo Lập.

Đây là ngày sinh nhật đầu tiên mà bọn hắn cùng nhau trải qua, Roth rất mong chờ, cũng rất coi trọng ngày hôm nay, tuy chỉ có thể diễn ra trong tòa nhà này, nhưng hắn đã tận dụng hết mọi tâm huyết để chuẩn bị thật long trọng.

Không khí ban đêm luôn yên tĩnh cùng dịu mát, chín giờ ba mươi mốt phút, Lục Hạo Lập từ sân thượng ở tầng hai đi xuống nhìn, Roth đang ở dưới cùng một số nhân viên ra đầu nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng gạt đầu vuốt cằm, từ lúc màn đêm buông xuống, tâm tính của Roth đều rất tốt.

Toàn thân là trang phục màu xám thuần thực, mái tóc dài màu đen được buộc lại rũ sau gáy, trang phục của Roth ngày hôm nay so với tây trang ngày thường thì tương đối nổi lộng hữu lực hơn rất nhiều.

Lục Hạo Lập vừa nhìn Roth vừa dùng tay trái gõ vào song sắt giam cầm y, rồi sau đó nhìn xung quanh tòa ngục xinh đẹp này, hồi tưởng về những sự kiện phát sinh trong thời gian qua.

Nhớ đến đây là lần sinh nhật đầu tiên không có Kỳ ở bên cạnh Nhớ về cuộc sống tự do tự tại trước kia Không ngừng nhớ thương đến Kỳ Nhớ đến sự phản bội của Hill Nhớ y đã bị khuất phục như thế nào, Kỳ đã phải chịu khổ như thế nào... mà tất cả mọi chuyện, tất cả đều do Roth chủ đạo.

Tĩnh táo để tự hỏi bản thân một lần nữa, dường như có một ngọn lửa đang chớp cháy lặng yên trong nội tâm của Lục Hạo Lập, ngọn lửa ấy tên là “PHỤC THỦ”, ngày đó, Roth nói yêu y, tôi thật sự không thể tưởng tượng được, thì ra người cũng có thể phạm phải sai lầm như vậy.

Hắn chẳng lẽ không biết rằng? Hắn nói câu đó chẳng khác nào là tự nói với chính y, bản thân y có vũ khí lợi hại nhất là cái gì hay sao. Tình yêu của Roth, là cố ý nói ra để chính hắn bị lợi dụng sao a? Roth tự nhiên lại ngu ngốc đến mức nói yêu y! Y thật sự nên cảm kích Roth, vì hiện tại, Roth đã cho y lợi thế để làm tổn thương hắn.

Tâm tính ác ý trong nội tâm Lục Hạo Lập đã biến tướng thành men của sự cừ hận, lớn mạnh đến mức bao trùm toàn bộ nguyên tắc mà y định ra. Từ trước đến nay y khinh thường nhất chính là lợi dụng tình cảm của người khác, nhưng lúc này đây cứ suy nghĩ làm thế nào để có thể lợi dụng tình cảm của Roth mà tiến hành trả thù, khiến sự cao ngạo của hắn bị nghiền nát.

Lục Hạo Lập cảm giác mỗi tế bào trong thân thể mình đều đang kích động, từ trước đến nay chưa từng có sự phấn khởi nào lại khiến thân thể y tràn ngập thỏa mãn như vậy, ngày hôm nay, y đã hy vọng bao lâu rồi nhỉ?.

“Đang nghĩ gì vậy?” Roth đi đến sau lưng Lục Hạo Lập, nhấc tay vòng qua ôm eo y, gò má dán vào lưng y.

“Không nghĩ gì cả.” Thuận theo mà dựa vào Roth, ánh mắt Lục Hạo Lập che giấu việc nhìn về phía cánh cửa mà nhóm cảnh vệ đang lui ra, cho đến khi toàn bộ bọn họ đều biến mất ngoài cửa.

Đôi môi mỏng cọ nhẹ sau tai y, Roth hôn y, nhẹ nói: “Sinh nhật vui vẻ...”

“Àn.” Lục Hạo Lập biểu hiện không quá tích cực, che giấu rất tốt, Roth xoay người y qua mặt đối mặt, đối với ánh mắt màu xanh nhu hòa thay thế cho ánh mắt tàn khốc trước đây, cảm giác giống như biến mệnh môngrim trâm tĩnh không chút sóng, tia nhìn ôn nhu như nước bao lấy Lục Hạo Lập.

“Năm nay chỉ có thể như vậy thôi, nhưng sinh nhật năm sau của anh chúng ta sẽ cùng nhau đi du lịch vòng quanh trái đất.” Roth theo thói quen giúp y vén mái tóc ngắn.

Những sợi tóc của Lục Hạo Lập vừa nhuyễn vừa mềm, hơn nữa kiểu tóc vừa ngắn vừa dài như vậy thường rất dễ bị gió thổi loạn, rất khó chịu, nhưng Roth lại rất yêu thích giúp y sửa lại mà không biết mệt.

“Đi nào, tôi cho anh xem một thứ.” Nói rồi nắm lấy tay Lục Hạo Lập, Roth nhẹ nhàng kéo y đi lên tầng cao nhất, mỉm cười tuyệt mỹ khiến thần thái hân hân rạng rỡ đều cho người ta dễ dàng cảm nhận thấy rằng hân đang rất vui sướng.

Lục Hạo Lập chỉ có thể để bản thân bị kéo đi, một cảm giác bức bối lan tràn, đối với sự quan tâm cùng tình nết của người nam nhân này, y nên cao hứng mới phải, có thể vứt bỏ mọi thứ cũng không sao nhưng bản thân lại không thích hân cứ như vậy mà tự nguyện chịu sự trả giá.

Nhanh chóng đi đến trước cửa tầng cao nhất, Roth làm một hành động khiến Lục Hạo Lập không thể hiểu được, nhả mặt không kiên nhẫn nói: “Cậu làm gì vậy?”

“Đừng nhúc nhích, tôi muốn tặng anh một món quà ngạc nhiên thú vị.” Ngăn lại tay đang giơ lên của Lục Hạo Lập, Roth cũng bắt đầu bịt mắt y lại.

Kệ, Lục Hạo Lập không để ý cười khê, cũng coi như là sự hợp tác để Roth cột mảnh vải lại, y biết rõ, lúc này phản kháng Roth chỉ làm hỏng đại sự.

Không nhìn thấy mọi vật xung quanh, Lục Hạo Lập bước đi có chút khó khăn, đứng im một chỗ thì đã có hai bàn tay vươn ra dắt y, chất giống hừng hậu quen thuộc vang lên: “Đưa tay cho tôi, tôi sẽ dẫn anh đi.” Lục Hạo Lập suy nghĩ, theo sự hướng dẫn của Roth, cẩn cẩn thận thận đi về phía trước.

Nắm mắt mà bước đi y chợt suy nghĩ, lúc này đây y lại không hề nghi ngờ Roth có thể mở cánh cửa này ra rồi đẩy y xuống lầu, y lại không ý thức được, chẳng biết từ lúc nào, trong tiềm thức của y cho rằng Roth sẽ không dả thương y.

“Được rồi, mở mắt ra a...” Roth dẫn y đến trước thành lan can, nhẹ nhàng cởi mảnh vải cho mắt y, cảm thấy nhàn chán nâng mắt, Lục Hạo Lập khi nhìn rõ, lại bị cảnh tượng trước mắt cảm giác xúc động dâng lên.

Trong khuôn viên rộng rãi tối đen như mực, một con Rồng to lớn uy vũ do đèn tạo thành đang chiếm cứ hết toàn bộ mặt đất, dáng vẻ rất sống động như có sự sống, bảy sắc màu rực rỡ lóa mắt thay nhau luân chuyển, trên thân Rồng dùng mười ba loại ngôn ngữ khắc dòng chữ “SINH NHẬT VUI VẺ” thật lớn, một vài tia sáng nho nhỏ mờ ảo bay lượn xung quanh con Rồng, tạo thành một cảnh tượng hết sức kỳ kỳ cùng cảm giác...

Lục Hạo Lập không thể tin nổi mà nhìn chăm chú một hồi, xoay người nhìn vào vị trí Roth vừa đứng lúc nãy, nhưng lại đột nhiên không thấy bóng dáng hân đâu cả, nhìn quanh khắp nơi, Lục Hạo Lập khẳng định cả tầng cao nhất này chỉ có một mình y mà thôi, y còn đang suy nghĩ Roth thực sự đã đi đâu, chợt nghe phía dưới lầu có người đang hô to tên y: “Lục Hạo Lập...” nghe thấy có người gọi, Lục Hạo Lập theo phản xạ chạy lại vị trí hồi nãy, là Roth, hân đang đứng ngay tại đầu Rồng ngoác y.

Hân chạy xuống đó lúc nào vậy nhỉ? Lục Hạo Lập khó hiểu nghĩ, bất chợt ngoài dự tính, y cũng hô hỏi lại: “Cậu xuống dưới làm gì...” tuy không nhìn rõ biểu tình của Roth, nhưng Lục Hạo Lập lại có thể cảm nhận được Roth đang rất vui mừng cười lớn, sau đó, y chợt nghe Roth hô:

“Tôi...CÒN...MỘT...THỨ...MUỐN...TẶNG...CHO...ANH...” còn thứ gì tặng tôi sao? Càng nghe càng không thể hiểu, Lục Hạo Lập khó hiểu nhìn Roth bắt đầu đi qua đi lại, cuối cùng dừng lại “Long Khẩu” đang ngâm “Long Châu” lại ngồi thấp xuống không biết đang làm gì.

Lòng hiếu kỳ không ngừng bị khơi mào, y đang tính không biết có nên đi xuống xem hay không, lại thấy Roth lui sang bên cạnh, cảm thấy rất kỳ quái, Lục Hạo Lập tập trung cao độ nhìn chăm chăm vào vị trí đó, qua mười lăm giây...

“PHANH...” một tiếng nổ lớn khiến Lục Hạo Lập nhảy dựng, y còn chưa kịp suy nghĩ được gì, thì chuyện xảy ra tiếp theo khiến ngẩn người.

Một vầng sáng đỏ theo “Long Châu” lập tức bay thẳng lên, bay vào không trung lại bật ra tia lửa mãnh liệt, sau đó đột nhiên hình thành một con Rồng bằng pháo hoa đỏ rực thật đẹp trên không trung bay lượn linh hoạt, vị trí hoạt động lại vừa vặn trên vùng trời của tòa nhà.

Ngạc nhiên khó thể tưởng tượng nhìn chằm chằm vào pháo hoa đang bay kia, Lục Hạo Lập lắc lắc đầu, y lần nữa được linh hội sự thần kỳ của kỹ thuật công nghệ.

“Thích không?” Roth phóng hết pháo hoa gấp rút trở lại đứng cạnh Lục Hạo Lập, ngẩng đầu nhìn lễ vật kia hỏi ý kiến của y, Lục Hạo Lập lãnh đạo “Ân” một tiếng, Roth không hề để ý lôi kéo y nằm trên chiếc ghế dựa nhìn lên.

“Nó có thể bay bao lâu?” Sau một lúc, Lục Hạo Lập thuận miệng hỏi, cảm thấy hứng thú.

“Hai giờ, vừa đúng đến 12g.” Một tay Roth đặt trên phần bụng của Lục Hạo Lập, càng nhích lại gần sát y, còn nói: “Tìm rất nhiều hình Rồng, cuối cùng cũng tìm được một cái giống nhất.”

Bị lời nói của hắn hung hăng gõ một cái, Lục Hạo Lập nghe hắn nói băng quơ, ngăn người, nghĩ nghĩ, trong nội tâm cảm giác như có cái gì đó xáo trộn cảm thấy rất khác thường rất khó chịu.

“Hai đêm nay người không ngủ là do nghĩ cái thứ này sao?” hỏi, Lục Hạo Lập hy vọng thật sự là không phải, không hiểu tại sao, nhưng y hy vọng câu trả lời của Roth là không phải.

Roth đang nói đùa thôi? Chỉ vì một cái sinh nhật mà làm những cái này, rốt cuộc muốn dùng mảnh khỏe gì để đùa giỡn đây chứ? Roth, cái này không giống hẳn chút nào a... Kỳ quái, có cần thiết như vậy không? Roth cùng y trong lúc này...

“Cái gì mà gọi là cái thứ này? Người phương Đông các anh không phải thường nói Long Phượng trình tường sao?” Đang giải thích, Roth dựa vào hông vai y từ từ nhắm hai mắt, thì thào lẩm nhẩm: “Tôi không thể tìm thấy Rồng thật, cho nên chỉ có thể tặng anh con Rồng này.”

Long Phượng trình tường: ý nói nhìn thấy Long Phượng sẽ gặp điều may mắn.

(Éc, đừng nói với mình là anh Roth thật sự đã từng có ý định đi tìm con Rồng thật nha... Ôi trời...)

Lục Hạo Lập nhìn vầng lửa khói trên không trung, chỉ cần là người, ai cũng có thể cảm nhận được tâm ý của Roth.

Mấy đêm nay, y nửa đêm chợt tỉnh, đều nhìn thấy Roth khoác áo ngủ ngồi trước bàn làm việc tra cứu, tìm kiếm gì đó, vì không muốn ảnh hưởng đến giấc ngủ của y, Roth chỉ bật chiếc đèn bàn mờ mờ. Y không chút suy nghĩ lại trở mình tiếp tục ngủ, thế nào cũng không nghĩ, Roth lại... Đột nhiên, Lục Hạo Lập có chút hoang mang phức tạp lẫn lộn, thế giới rối loạn này, toàn bộ điên rồi a.

Hơi xoay đầu, lúc này y mới phát hiện, lúc y đang trầm tư, Roth lại tựa vào ngủ bên cạnh y.

Trên khuôn mặt trắng như ngọc mơ hồ có chút mệt mỏi, Roth lãnh ngạo tuyệt mỹ đang ôm lấy Lục Hạo Lập an ổn ngủ say kia, thực sự rất bình thản. Nhìn hắn, ngực Lục Hạo Lập lại có một cảm giác không thể hiểu đang dần tích tụ, muốn tiêu biến cũng không thể tiêu biến, lại còn một đường kéo dài đến cổ y, y không thể nói bất cứ cái gì, chỉ nhìn trên bầu trời, Lục Hạo Lập lẳng lặng bất động.

Về phần vì sao lại bất động mặc cho Roth ôm, có lẽ ngay cả chính y cũng không rõ.

Càng lúc càng khuya, thời gian thấm thoát, vầng lửa khói đang bay cũng đã đến lúc yếu dần, từ từ tối...

Cuối cùng, ngay lại vòng uốn lượn cuối, nó trên trong trung tự mình phát sáng, rồi tắt hẳn.

Mười hai giờ.

“Nên xuống thôi.” phảng phất sự thờ ơ, y nói với Roth.

Roth không phản đối, nhưng vẫn không cùng Lục Hạo Lập đứng dậy, ngược lại tiếp tục tựa vào ***g ngực y, ôm eo của y thoáng cọ, đột nhiên trầm thấp nói: “Tôi đối với anh... là thật...” Lục Hạo Lập toàn thân run lên, rỏ mắt nhìn đỉnh đầu của Roth, mím chặt môi không nói.

Trầm tĩnh khoảng 10 phút, nhiệt trong tầm mắt Roth theo thời gian cũng dần biến mất.

“Hơn mười hai giờ rồi, đi thôi, hẳn là nên đi xuống thôi.” Đột ngột đổi giọng, thái độ Roth biến đổi đứng dậy, sửa sang lại quần áo bước đi, không hề quay đầu lại nhìn Lục Hạo Lập, Lục Hạo Lập bắt kịp hắn, sắc mặt mờ mịt, cước bộ có chút trầm trọng.

Đem tâm ổn định lắng lại, bởi vì Roth mà có chút xúc động không nên có, âm thầm hít thật sâu, cảm giác lẫn lộn dần tiêu tan, mười hai giờ, sinh nhật của ta đã qua.

Roth hiểu, y là y, mình là mình, có rất nhiều chuyện muốn quên muốn lẫn tránh cũng không được, tỷ như, bọn họ vĩnh viễn đều là địch nhân. Lại một lần nữa nhắc nhở bản thân, Lục Hạo Lập yên lặng đi sau lưng Roth, tay đặt trên túi miết một thứ gì đó, đầu ngón tay trở nên trắng bích.

“Rượu đỏ.” Lục Hạo Lập đưa cho Roth một ly rượu, trong tay cũng cầm một ly ngồi xuống bên cạnh Roth.

“Không uống.” Roth ngồi trên salon nhận cái ly, lại không chút hứng thú đặt lại trên bàn, ôm Lục Hạo Lập liếm hôn bên gáy của y.

Đối với sự ồm ờ của Roth, Lục Hạo Lập lại bảo trì vẻ tự nhiên ổn định tay cầm rượu, “Cậu không phải rất thích rượu đỏ sao?”

“Sao anh biết? Anh bắt đầu chú ý đến tôi từ khi nào vậy?” nửa thật nửa giả hỏi, Roth cởi nút áo sơ mi của Lục Hạo Lập, tay dò xét lướt vào ngực của y, cảm thụ dáng người khiến người khác tán thưởng.

Không nhận thấy trong lời nói của Roth có vài phần nghiêm túc, Lục Hạo Lập cẩn thận không lộ ra sự nóng vội, trả lời: “Toàn bộ tửu rượu đều là rượu đỏ.”

“Bây giờ tôi không muốn uống rượu, tôi muốn anh.” Mở áo sơ mi của y, Roth tham luyện trên bề vai cùng xương quai xanh của y lưu lại ấn ký, hai tay càng làm càn mà xoa vuốt.

“Ồ!” Lục Hạo Lập không chịu nổi mà rên lên, chịu sự xâm lược của Roth đồng thời trong lòng tìm cách, y khó tránh khỏi lo lắng, làm sao bây giờ? Đã 12g31 rồi.

Ngón tay không chế lực mà chơi đùa, Roth gặm nhẹ đầu kết của y, đem hết thể vô trêu chọc *** của y, Lục Hạo Lập không nghĩ ra cách mà tâm trở nên sốt ruột, Roth lại không ngừng quần quít lấy y, Lục Hạo Lập nhin không được giãy đứng lên, lúc đó, rượu trong tay sắp đổ ra...

Không quan tâm gì cả, Lục Hạo Lập cắn răng đem một lượng rượu đỏ đổ vào miệng, đón lấy... nâng đầu của Roth đang chôn trên cổ của y, nhanh chóng hôn Roth.

Sự chủ động không báo trước của Lục Hạo Lập khiến Roth lập tức mất hết phản ứng, tim đập nhanh và loạn nhịp hai mắt tĩnh mịch không ngừng nhìn thẳng vào y. Bắt lấy môi Roth bởi vì giết mình mà hé mở, Lục Hạo Lập ép từng giọt từng giọt chuyển qua cho hắn, từ đầu đến cuối, Roth đều ở trạng thái thờ ơ, chỉ bởi vì một nụ hôn chủ động của Lục Hạo Lập.

(Và từ đây Lục Hạo Lập đã tìm thấy bí kíp để đối phó với Roth... thật chờ mong a...)

Rất nhanh sau đó, Lục Hạo Lập đã đạt được mục đích, thế nhưng có lẽ lại đang lạc lối trong ánh mắt xanh thăm như nước biển của Roth đến mức không thể dời môi, bởi vì trong mắt Roth hiện lên vẻ vui mừng chưa từng thấy.

Roth mừng như điên đảo khách thành chủ, đánh mất năng lực phân tích chỉ biết ôm chặt lấy Lục Hạo Lập, bá đạo phong tỏa hô hấp của y cướp môi đoạt lưỡi y. Cũng không biết nghĩ gì, Lục Hạo Lập đưa tay vòng quanh cổ Roth dùng nhiệt tình trước nay chưa từng có đáp lại nụ hôn của hắn, tình cảm mãnh liệt cùng nhau bốc cháy nóng rực, quần quít nhau không buông thật say đắm a...

Lục Hạo Lập mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt chính là đáy mắt Roth hiện lên vẻ kinh hãi.

Y giật nhẹ khóe môi, tất cả đã đến hồi kết, từ giờ cũng nên xé bỏ lớp mặt nạ giả dối này thôi, đẩy Roth sang một bên, Lục Hạo Lập đứng lên chỉnh lại quần áo, mang về mặt tuyệt tình nhìn Roth, không hề che giấu sự lạnh lùng.

Tứ chi Roth vô lực nhưng đầu óc lại cực kỳ thanh tỉnh, nhìn y lại không thể nào thốt nên lời, tê liệt chặt vật dựa vào thành ghế, ánh mắt bình ổn lại về kinh hãi lại tràn ngập sự thâm trầm, mang theo một sự tuyệt vọng khó hiểu.

“Trò chơi kết thúc.” Lục Hạo Lập hất mái tóc hồng, nhếch miệng cười ngạo mạn.

Ánh mắt Roth sáng ngời nhìn y chăm chăm, lạnh lùng truyền một sự uy hiếp tựa như nhắc nhở, Lục Hạo Lập cố lờ đi, vẫn chỉ cười sáng lạn, sau đó tiêu sái ngồi trên bàn trà, đôi chân thon dài đạp hai bên sofa giam Roth ngay chính giữa.

“Ha ha ha... không nhúc nhích được sao?” Giống như một đứa nhỏ vì thực hiện một trò đùa thành công mà rất đắc ý, Lục Hạo Lập châm thuốc hút, vừa hút vừa nói: “Cậu chơi đủ rồi thì cũng nên đến phiên tôi chứ... Thao tôi... cậu thoải mái lắm a?” hỏi, Lục Hạo Lập cảm nhận được sự đau đớn của cơ thể khi bị vũ khí của nam nhân xỏ xuyên qua, sự khuất nhục, cùng với, chết tiệt... khoái cảm cực độ kia, thân thể y giống như thói quen mà không thể kháng cự...

Phần nộ dâng trào, Lục Hạo Lập trừng mắt đầy oán hận về phía Roth thần sắc vẫn mang vẻ ngạo nghễ, thật đáng giận, y cũng không biết thực sự y đang giận điều gì?

Vì sao một đại nam nhân như y lại bị nam nhân như vậy đùa giỡn? Vì sao y phải bị nam nhân áp? Vì sao y phải chịu sự bức hiếp? Vì sao y... lại cảm thấy đối với hắn như một thói quen? Tại sao lại cảm động? Tại sao hiện tại y không thể tàn nhẫn được với hắn?

Đủ rồi!! Không tàn nhẫn được sao? Đối với hắn, y tại sao không thể tàn nhẫn! Bọn họ là kẻ thù. Là kẻ thù a, hiểu rõ không hả? Kẻ thù chính là người chết ta sống, hưởng chi hắn còn hủy hoại nhiều thứ của mình như vậy!

Lửa giận mất cả bình tĩnh, Lục Hạo Lập điên tiết giương tay tát Roth một cái, “Mẹ kiếp, ai bảo cậu thượng tôi sung sướng như vậy chứ hả.” Một cái tát không chút lưu tình, một tia đỏ điểm lệ trượt xuống khóe môi Roth, cảm giác càn tà mỹ lạnh khắc.

Cái tát này, đánh nát sự ôn nhu cuối cùng của Roth dành cho y, ôn nhu vì y mà có, cũng đánh nát trái tim ngây ngốc vì y mà hao tâm.

Đau không a? Không đau, Roth nghiêng nghiêng đầu, cảm thụ cái tát đầu tiên từ khi chào đời đến nay, không hề cảm giác đau.

Hắn chỉ cảm thấy buồn cười, bản thân vì Lục Hạo Lập mà hao hết tâm trí, buồn cười đến mức khiến hắn cảm thấy xấu hổ, xấu hổ đến mức muốn dùng một đao đâm nát tình yêu của bản thân dành cho Lục Hạo Lập.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Roth hiện lên dấu tay đỏ ửng, Lục Hạo Lập đánh người, nhưng chỉ nhìn vết thương trên má của hắn, một chút liếc nhìn ánh mắt của hắn cũng không có.

Sợ hãi? Sợ hãi ư? Suy nghĩ của Lục Hạo Lập rối loạn một khối, bàn tay đánh Roth run lên bần bật, y không sợ, nhưng y không muốn nhìn vào ánh mắt của Roth, y đang muốn trốn tránh một điều gì đó.

Y đều không muốn nghĩ đến, cặp mắt màu lam kia luôn nhìn y với sự nồng nàn cực nóng, vậy bây giờ thì đang ẩn chứa cái gì? Tức giận? Căm hận? Hay là... thương tâm? Khổ sở?

Càng ngày càng cảm thấy sợ, Lục Hạo Lập đột nhiên giật mình, túm mái tóc đi tới đi lui thư thả để xua đi cảm giác ngột ngạt khó thở, liếc nhìn tơ máu trên khóe môi của Roth, trong nội tâm càng rối loạn.

Bây giờ nên làm gì đây? Nên? Muốn? Ngoại trừ trả thù thì y còn có thể làm gì? Hắn dám chơi bố mày sao, vậy bố mày sao có thể để hắn sống thoải mái được chứ? So với những gì hắn làm, thì chuyện mình làm thấm vào đâu chứ? Chẳng lẽ hắn không cần trả giá gì hay sao? Không thể được!!!

Một lòng mãnh liệt muốn trả thù đã dồn ép toàn bộ cảm giác của Lục Hạo Lập, y nhanh chóng đi đến quầy bar cầm chai rượu đột ngột tu một ngụm, chất lỏng mát lạnh đến tận xương tủy giúp ngực y giảm bớt buồn bực, mu bàn tay lau lau miệng đi lại trước mặt Roth, tung một cước tàn bạo văng cái bàn đang chặn đường y.

“Nghe đây, tao muốn giết mày ngay bây giờ.” Lục Hạo Lập nắm chặt chai rượu, giọng lạnh lùng nói với Roth: “Không giết mày thì sau này sẽ rất phiền toái, mày phải chết.” Dứt lời, sát khí lạnh thấu xương từ người Lục Hạo Lập tràn ra, y tuyệt tình giờ chai thủy tinh lên nện thẳng vào gáy của Roth...

Rượu thấm toàn thân Roth. Lục Hạo Lập túm lấy cổ áo hắn kéo lên, dùng mảnh thủy tinh bén nhọn kia đâm vào bụng hắn.

Đứng yên không nhúc nhích, Lục Hạo Lập thở hổn hển, trợn trừng mắt nhìn vào đôi mắt Roth vẫn không sợ hãi nhưng đã dần mất đi độ ẩm... một lúc lâu sau, y gục đầu thất bại, năm ngón tay thả lỏng ra, mảnh thủy tinh sắc bén rơi xuống nền đất.

Máu tươi từ vầng trán trắng như tuyết của Roth tuôn chảy đầy mặt hắn, nhưng hắn không hề có một chút biểu cảm, chỉ đờ đẫn giống như bị mất linh hồn, sóng mắt chỉ còn sót lại sự bi thương còn tia hy vọng đã biến mất hoàn toàn.

Lục Hạo Lập không thể ức chế sự run rẩy của thân thể, chân mềm nhũn ngồi xổm xuống, ngay giây phút sắp cướp đi mạng sống của Roth, y tự nhiên có cảm giác muốn khóc, trái tim hoàn toàn không thể chịu nổi thứ cảm xúc rối loạn hoang mang này, đánh sâu vào y như muốn xé nát y ra, hình ảnh những ngày qua từng chút từng chút xẹt qua trước mắt y, đều tái hiện lại rất rõ ràng.

Sự bao dung cùng để ý của Roth với y, Roth vụng về chăm sóc y, Roth ôn nhu không thể tưởng, dưới bầu trời sao, Roth nói câu nói kia... TÔI YÊU ANH... tất cả những chuyện này, rốt cuộc nên làm gì đây?

Lắc lắc đầu bình tĩnh đứng dậy, Lục Hạo Lập thần sắc rối loạn nên từng bước, xoay người từng bước từng bước rời đi, gì cũng được, từ nay về sau, tôi không muốn gặp lại cậu nữa.

“Đừng...đừng... Đi...” dùng hết khí lực chống lại hiệu lực của thuốc, Roth cử động môi thiên tân vạn khổ bật ra hai chữ, màu máu đỏ che mờ tầm mắt của hắn, lại không thể che dấu ánh mắt yếu ớt toát ra vẻ cầu xin kia.

Chớ đã, tôi van anh đừng đi, Lục đừng đem tôi bức điên... Hắn sẽ phát điên... Đừng dùng cách này ép buộc hắn... Hắn không thể khống chế được nữa...

Một khi anh ta đi, chính mình sẽ triệt để hủy diệt Lục. Cũng sẽ hủy diệt bản thân hắn, bọn họ thật sự sẽ đi tới tuyệt lộ.

Đáng tiếc, Lục Hạo Lập đưa lưng về phía hắn nên không hề hay biết, y thậm chí không quay đầu lại, chỉ dùng chất giọng lạnh lùng nói: “Chuyện sai lầm nhất của cậu, chính là cậu không nên yêu tôi.” Bóng lưng của Lục Hạo Lập lưu trong ánh mắt hắn, một giọt lệ trong suốt trào ra hốc mắt của Roth, hòa trộn với máu.

Niềm hy vọng đã bị tiêu diệt hoàn toàn, biểu tượng hắc ám tàn khốc phun trào, Roth chìm trong nỗi thống khổ từng chút từng chút tự hỏi.

Chuyện sai lầm nhất, là bản thân hắn không nên yêu Lục, như vậy, bản thân hắn sẽ dần mất đi Lục, cũng bởi vì hắn đã quá yêu Lục sao?

12. Chương 12

Dưới ánh trăng, Anseph cùng đợi người kia, một chiếc xe tải lớn dừng bên cạnh, một giờ tới, sự thật đã chứng minh, hắn đã chờ được người kia đến.

“Trốn vào chiếc xe này, khoảng 4 giờ thì nó sẽ cùng các xe tải khác đi khỏi đây, trước khi đó nó sẽ dừng tại bãi xe.” Anseph hướng dẫn, đưa cho Lục Hạo Lập một chiếc điện thoại và một khẩu súng.

“Không ai phát hiện sao?” Lục Hạo Lập giấu kỹ mấy thứ đó đi, y quan sát thùng xe, bên trong đều chứa những vật dụng hằng ngày đủ màu sắc.

“Chiếc xe này đều là những món bỏ đi, hơn nữa cứ vài năm thì người cung cấp cũng sẽ đến mang đi, anh trốn cho tốt, không được để phát hiện.” Anseph nhảy lên thùng xe, giang tay về phía Lục Hạo Lập, nói:

“Lên đi, tôi giúp anh.” Anseph để Lục Hạo Lập trốn vào một góc tối bí mật, sau đó dùng rất nhiều thứ đắp lại che khuất y, bận rộn xong xuôi, Lục Hạo Lập bắt lấy tay hắn.

“Chuyện gì vậy?” hoang mang hỏi, Anseph nhìn đồng hồ trên tay, còn dư chút thời gian.

Lục Hạo Lập lắc đầu, nghiêm túc nói với hắn, “Cùng đi với tôi!!” bọn họ đều biết, Roth không hề ngu ngốc, không thể nào không phát hiện sự thật này.

Ngắn người vài giây, Anseph cười đầy thỏa mãn, nhưng hắn cũng lắc đầu, “KHÔNG”. Hắc giúp Lục Hạo Lập rời đi đã là chuyện không thể tha thứ, hắn không thể trốn tránh nữa.

“Vì sao? Đừng cố chấp, hắn sẽ không bỏ qua cho cậu, cậu lưu lại đây chỉ có con đường chết.” Muốn nhắc nhở hắn, Lục Hạo Lập sắc mặt ngưng trọng khuyên hắn.

“Anh đừng để ý tôi, tôi tự mình có cách.” Đẩy tay y ra, Anseph tiếp tục làm việc còn dang dở, Lục Hạo Lập hiểu hắn rất kiên trì, chau mày, y không thể nào nhìn Anseph phải đi vào chỗ chết.

“Nếu như hắn thực sự muốn giết cậu thì cậu đưa cái này cho hắn.” rút ra một tờ giấy cùng bút ghi ghi gì đó, Lục Hạo Lập đưa cho Anseph, “Tôi không biết có hữu dụng không, cho nên tốt nhất cậu cứ theo tôi đi đi.”

Anseph cầm tờ giấy của y đưa chăm chú nhìn hồi lâu, cười cười đem nó bỏ vào trong túi áo, vẫn lắc đầu, giọng đề nghị run sợ dặn dò: “Đừng chậm trễ nữa, nhớ kỹ, lúc xuống xe nhớ cho tài xế rút lại sau.” Nói xong, hắn không đợi Lục Hạo Lập trả lời mà nhanh chóng che khuất đầu y lại, sau đó ra ngoài đóng kỹ thùng xe lại.

Ngực ấm áp, Anseph cười khê có chút cảm động, đối với chiếc xe chạy đi càng lúc càng xa phất tay, nói như không nói: “Bảo trọng.” Cảm ơn tờ giấy vì bản thân ta mà cầu tình, câu cuối cùng còn ghi “Anseph, đừng chết, chúng ta nhất định phải sống để còn gặp lại nhau, Lục, hẹn gặp lại.”

Tám giờ sáng, “Rồi, tôi hiểu.” Hill đứng trong bếp cầm điện thoại nói nhỏ, giọng bình tĩnh bổ sung thêm: “Nhờ người chuyển đến DeFils tiên sinh, lần này đừng vi phạm thỏa thuận.” cúp điện thoại, ánh mắt lộ ra tia nhìn hoang dã, rút súng ra, lên đạn.

“Cậu đang nói chuyện với ai vậy?” một giọng đề phòng nghi hoặc vang lên sau lưng gã, Hill theo phản xạ càng nắm chặt khẩu súng.

“Không có gì, một người bạn thôi.” Quay người lại thành một người khác, mang lớp mặt nạ nhả nhận thân mật, gã vừa trả lời vừa bưng bánh mì nướng rời khỏi bếp. Hải Ân cục mịch trên mặt hiện lên nét hồ nghi, cậu đi sai lưng Hill, cùng trở lại phòng ăn.

Nhìn tấm lưng cao gầy của Hill, tính Hải Ân tinh tế hơn so với vẻ bề ngoài của cậu trong lòng cảm giác có cái gì đó không đúng, cảnh giác cao độ, bên cạnh bàn ăn, Kỳ và Cách Lâm – bạn gái của Hải Ân – đang trò chuyện vui vẻ.

Hill bước đến, Kỳ lập tức im bật, cơ thể nhỏ nhỏ theo ý thức tựa vào người Cách Lâm, khuôn mặt anh tuấn nhỏ nhắn mang đầy vẻ quật cường, nhìn chăm chăm Hill trong ánh mắt mang đầy địch ý cùng ương ngạnh, không hề mang chút sợ hãi.

“Kỳ, đi đến chỗ chú.” Hải Ân giang tay ôn Kỳ vào lòng, hữu ý cô ý dùng thân thể che chắn cho nó.

Cách Lâm dường như chợt nhận ra điều gì đó, bắt lấy ánh mắt ám chỉ của Hải Ân, thân hình mảnh khảnh bình tĩnh hướng đến gần Hải Ân.

Tình hình căng thẳng, quan sát lẫn nhau, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, thở dài một tiếng giống như có như không, Hill bày ra bộ dạng không còn cách nào cả, đưa đưa đầu cười rộ lên, đầy thần kinh của Hải Ân và Cách Lâm đột nhiên càng lúc càng căng ra.

Cùng lúc đó, Hải Ân và Hill cùng vỗ bàn đứng bật dậy, kíp nổ xung đột đang nhen nhóm, nhanh chóng rút súng chĩa thẳng về phía đối phương, tình bạn trước đây cũng đã bắt đầu rạn nứt.

“Thư ký của DeFils tiên sinh đã điện thoại cho mày.” Không cần lừa gạt nữa..., cũng không ngại sinh tử, giọng Hill nhẹ nhàng chọn cách ngả bài tuyên bố đối lập.

Hải Ân vươn tay đem Kỳ che giấu sau lưng mình, mặt lộ vẻ chán ghét: “Tao không nghĩ mày lại làm cầu cho tập đoàn DeFils, rác rưởi, mày bán đứng Lão Đại.”

“No, no, no, tao không thích làm cầu, tao hợp tác với họ khi cần thiết thôi.” Nhìn chằm chằm vào Hill không chớp mắt, lòng bàn tay Hải Ân đỏ mề hôi, “Cách Lâm, mang Kỳ rời khỏi đây ngay lập tức.”

“Còn anh thì sao? Hải Ân, anh thì sao?” câu hỏi vừa lo lắng mang theo sự ghen ngào, Cách Lâm lúng túng mờ mịt nhìn hai người kia.

“Đừng hỏi nhiều, đi nhanh lên!” Cấp bách quát lên, biểu hiện lo lắng của Hải Ân càng rõ ràng, Hill cười càng cuồng dại.

“Mày cần gì khẩn trương như vậy? Mày không phải đã thông báo với Diệp Huyết rồi sao? Có lẽ bọn họ cũng sắp tới rồi a?”

Hải Ân kinh hãi khựng lại, “Mày biết?” chuyện này, rốt cuộc còn ẩn chứa âm mưu gì nữa chứ? Rốt cuộc có bao nhiêu người tham gia?

“Kỳ, ba của mày lập tức sẽ tìm đến mày, bây giờ mày đi sao? Nhưng mà, cho dù tụi bây có thoát ra khỏi đây, cũng trốn không thoát đâu. Hơn nữa, mày không muốn biết chuyện gì đang diễn ra sao? Từ nay e rằng không còn cơ hội nào nữa đâu a.” Đuôi mắt quét đến hai người đang muốn lao ra khỏi cửa, Hill bốt chút thời gian ra nhắc nhở. Quả nhiên, Kỳ nghe xong nhanh chóng đứng lại, cứng ngắc một chỗ, mặc kệ Cách Lâm có kéo thế nào cũng không chịu đi.

“Đúng vậy, mấy tháng nay điện thoại từ Pháp Quốc gọi về, hoàn toàn là giả, người kia hiểu rõ mọi chuyện bên trong bang cũng là do tao nói.” Không chút áy náy từ từ giải thích, Hill quyết định bỏ lớn nguy trang, “Phong tỏa mọi tin tức mất tích của hắc ta, lên cắt giảm lực lượng của Hồng Dương bang, những chuyện này tao đều đã làm xong.”

“Tại sao? Mày nói cho tao biết tại sao đi?” Hải Ân tay nắm chặt, mắt đỏ lên hét lên giận dữ: “Mày đã quên nhờ ai mà chúng ta mới vượt qua cuộc sống mới này sao? Mày quên là ai giúp chúng ta khi trắng tay hay sao? Mày quên là ai thành lập Hồng Dương bang giúp huynh đệ chúng ta có nghề nghiệp sao? Nếu như không có Lão Đại, tao bây giờ vẫn còn đang còn ở chợ đen cầm mạng liều lĩnh kiếm sống, còn mày vẫn là tên sát thủ! Mày tại sao phải phản bội anh ấy?”

“HẢ... cuộc sống mới... ha ha ha... cuộc đời mới...” Không ngừng cười lớn, bị thương luôn đè nén tận đáy lòng lại ầm ầm phát đau, lại lần nữa bị chạm đến. “Từ đầu đến cuối, chính hắc ta là người đẩy tao vào địa ngục, chính hắc ta phá hủy thế giới của tao, hắc ta phá hủy hạnh phúc của ta, hắc ta đáng chết!” Hill xúc động phần nộ lên án, nhưng khẩu súng vẫn không di động.

Gã cũng đang rất muốn hỏi tại sao? Mười năm trước, Lục cướp Đế Kỳ từ trong tay gã... đã cướp đi rồi, thì tại sao không bảo vệ cô ấy cho tốt? Chính gã đã ở trước mộ cô ấy thề rằng, nhất định sẽ vì cô ấy báo thù, cho nên mới gia nhập tổ chức ngầm làm sát thủ.

Năm đó, những người hại Đế Kỳ, toàn bộ đều bị giết sạch, không chết trong tay Lục Hạo Lập thì chính là sẽ chết trong tay gã, nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Gã rời khỏi tổ chức ngầm gia nhập Hồng Dương bang, chỉ vì muốn biết rõ, người nam nhân này có chỗ nào đáng để Đế Kỳ phải liều mạng hy sinh.

Đế Kỳ vì hắc sinh hạ Kỳ, thậm chí cuối cùng vì hắc mà chết, thế nhưng hắc không chút áy náy mà sống, còn không ngừng thay đổi lần lượt lần lượt các nữ nhân... loại người như vậy, căn bản không xứng đáng!

Hải Ân kinh ngạc gã hiện đôi mắt căm thù, cũng không muốn kéo dài. “Mày rốt cuộc muốn thế nào?”

Hill lắc đầu, “Không muốn gì cả, đưa Kỳ cho tao, mày đi.” DeFils cũng không thể tin được, bọn họ sẽ lại lật lọng, gã cứ cầm chắc lợi thế là Kỳ.

“Muốn mang Kỳ đi, trừ khi mày giẫm qua xác chết của tao!”

Hải Ân không cần thương lượng càng khiến Hill cười nhạt, gã nói: “Tao nhớ mày mất có chút tật, mày chắc chắn có thể ngắm trúng tao?”

“Tao không giết được mày, thế nhưng, mày cũng...” câu nói còn lửng trong cổ họng, họng súng của Hill đột nhiên chuyển hướng nhắm về phía Cách Lâm và Kỳ, “Viên đạn này sẽ trúng ai a!” Tiếng súng vang lên, Hải Ân đầu óc trống rỗng, bất chấp tất cả lao đến ôm Kỳ né sang một bên, chờ đến khi cậu nhớ ra, thì đã quá muộn, một hình ảnh khiến mắt cậu bị thương.

Bả vai loang máu, máu sền sệt từ cánh tay Cách Lâm chảy xuống, nhỏ tí tách trên sàn nhà, khuôn mặt đau đớn, Hill níu chặt tóc cô đặt khẩu súng sau gáy cô.

“Hải Ân...” Trên mặt Cách Lâm trượt xuống hai hàng lệ, che miệng vết thương, da đầu bị kéo đau đớn, lại áy náy nhìn cậu.

“Trao đổi công bằng, giao Kỳ cho tao, tao thả cô ta.” Giao dịch sinh tử, đè nặng tâm của cả ba người.

Một tay ôm Kỳ, Hải Ân thương tâm nhìn vị hôn thê của mình, mà cô chỉ mỉm cười nhẹ, lắc đầu, nói: “Đừng đáp ứng hắn, nếu không em vĩnh viễn cũng không tha thứ cho anh.”

Ánh mắt tối đen, thống khổ quyết định, Hải Ân đem Kỳ từng bước từng bước đi về phía cửa, lệ nhoe cả mắt, khó thở nói: “Thực xin lỗi...” Hill dùng báng súng hung hăng đập vào sau gáy Cách Lâm, cô choáng váng khuỵu xuống thì kéo cô lên, lạnh giọng hạ tối hậu thư: “Tao đến đến ba, mày không giao Kỳ cho tao, khẩu súng này sẽ bắt nát đầu cô ta!”

“MỘT...” Cách Lâm nhắm mắt, Hải Ân lui lại một bước, bàn tay nhỏ bé của Kỳ nắm chặt, trừng mắt nhìn gã giống như một con thú nhỏ phần nộ.

“HAI...” Hải Ân dừng bước, nặng nề nhìn Hill bật ra:

“BA!”

“Chờ chút!” Một tiếng quát lớn bảo ngưng lại, ngây ngô nhưng tràn ngập kiên định, nó ngăn cản Hill bóp cò.

“Đừng nổ súng, tôi đi với ông là được.” Kỳ thoát khỏi sự bảo vệ của Hải Ân, thân hình nhỏ bé dũng cảm tiến về phía trước một bước, hai mắt như vàng đuốc nhìn thẳng vào Hill: “Người ông cần là tôi, đừng thương tổn bọn họ.” Hill gật đầu tán thưởng, ngoắc ngoắc ngón tay.

“Kỳ! Con nói hưu nói vượn gì đó hử, lại đây!” Hải Ân lòng như lửa đốt kéo Kỳ lại, Kỳ lại không nghe lời vùng thoát ra, từng bước ngoan cố đi về phía Hill, vừa đi vừa nói: “Chú Hải Ân, chú nói với ba con rằng, con không yên mến ông ấy nữa, nhìn thấy ông ấy con sẽ mất hứng, kêu ông ấy không cần đi tìm con, miễn cho con nhìn thấy ông ấy lại thấy phiền...” Đột nhiên, một bàn tay to lớn không khách khí xách cổ áo nó lên, sau đó chụp lấy nó.

A? Sao bắt động rồi? Miệng nói sáng còn chưa ngậm lại, Kỳ chưa lý giải kịp mọi thứ đã bị kéo về, cuối cùng nó bị ép vào trong vòm ngực rắn chắc ôn hòa.

“Tao nói, tiểu tử...” chất giọng nam tính quen thuộc rõ ràng truyền vào tai Kỳ, nam nhân ôm nó trêu chọc: “Con còn chưa đủ tuổi để làm anh hùng đâu, anh hùng cứu mỹ nhân là chuyện tốt, cũng nên để cho ba mày làm đi a.”

Choáng váng ngơ ngác một lúc lâu, Kỳ ôm cổ Lục Hạo Lập, đầu vùi vào cổ áo y, trong mắt thấp thoáng nước mắt, cảm giác quen thuộc, mùi thuốc lá quen thuộc, thật sự là ba... Ba đã trở về...

“BA...BA...” nức nở hô to, Kỳ níu chặt áo Lục Hạo Lập, toàn bộ vẻ kiên cường đều sụp đổ dựa vào khuỷu tay khóc nức nở.

Những ngày vừa qua thực sự bị thương tổn, ủy khuất toàn bộ đều như muốn trút vào ***g ngực ba, áo sơ mi của y đều đã thấm một mảng lớn nước mắt, kiên cường gì gì đó, thì Kỳ cũng chỉ là một đứa nhỏ mười tuổi đầu mà thôi.

Nghiêng đầu hôn an ủi trên tóc đứa con, Lục Hạo Lập hai mắt cũng thấm ướt, vô vàn quan tâm cùng yêu thương hỏi: “Bị thương sao? Đau không?”

Kỳ nghe vậy, nâng mặt đầy nước mắt, mở miệng gấp gáp muốn đem mọi chuyện nói với Lục Hạo Lập, Lục Hạo Lập sờ sờ đầu nó, sau đó buông nó ra, “Không cần nói gì cả, ba biết rồi.”

“Lão Đại!” Hải Ân kích động ôm y, nhìn khắp người y, “Anh không có việc gì, thật tốt quá, anh thực sự không có chuyện gì chứ!” Cùng dùng sức ôm lại Hải Ân, Lục Hạo Lập nội tâm cảm kích nói: “Huynh đệ, cảm ơn.” Hải Ân vỗ vỗ lưng y, không cần nói nhiều, một lời này cũng đủ lắm rồi.

Lục Hạo Lập để Kỳ tránh sang một bên, nhìn rõ tình huống thì các đốt ngón tay vụn vụn, ánh mắt như mũi kiếm sắc nhọn nhìn Hill đang mất tinh thần, giờ súng lên, cảnh cáo: “Tao cũng đếm đến ba, buông súng xuống, bằng không tao bắn nát đầu mày!” ứng dụng quy luật, kẻ phản bội thì không cần phải khoan thứ.

(Tha lỗi cho ta a... dịch theo văn chương xã hội đen nên lời lẽ có chút thô lỗ...TT.TT)

Thế trang cao lớn cùng khí thế cường ngạnh, giữa hàng lông mày lộ nét giận dữ, một cảm giác áp bách đầy uy hiếp từ Lục Hạo Lập hướng thẳng đến Hill, sát khí mạnh mẽ như biến thành hàng ngàn hàng vạn lưỡi đao bén ngót bay thẳng về phía con mồi, toàn thân Hill đều cảm giác lạnh thấu xương.

“Một...” Lục Hạo Lập bắt đầu đếm, Hill không chút nghĩ ngợi hướng khẩu súng về phía y, bất cứ giá nào cũng phải tiên hạ thủ vi cường. Có lẽ gã lại không ngờ rằng, chính lúc khẩu súng của gã dờ từ gáy Cách Lâm lên, đều nằm trong dự tính của Lục Hạo Lập.

Nắm chặt khoảng thời gian đó, ngay khi khẩu súng tách khỏi gáy Cách Lâm, Lục Hạo Lập nhắm vào tay đang cầm súng của gã, khi gã vì đau mà buông súng liền bắn vài phát khiến khẩu súng bay lên không trung, rơi xuống đất chỉ còn là cỗ sắt vụn.

Khẩu súng rơi xuống, Lục Hạo Lập như báo săn nhanh chóng bước đến trước mặt Hill, “Những gì mày làm, tao trả hết lại cho mày.” Giọng nói vừa dứt, tung cước đá mãnh liệt đá vào người gã.

Hill mất đi cân bằng mà bật ngược về sau, Lục Hạo Lập không cần nghĩ bắt đầu tung quyền, Lục Hạo Lập am hiểu chính là môn võ thái quyền, hung mãnh tàn nhẫn chính là đặc điểm của môn võ tự do này, y thực hiện tương đối triệt để, vài cước đã khiến Hill gãy vài ba cái xương sườn, khiến gã nằm trên mặt đất đỏ mồ hôi lạnh, cảm nhận sâu sắc khiến ý chí của gã gần như tê liệt.

“Mày là vì Đế Kỳ nên mới ở bên cạnh tao.” Lục Hạo Lập không chút thương cảm hỏi Hill đang nằm dưới chân, “Mày là gì của cô ấy? Vì sao phải ẩn núp bên tao nhiều năm như vậy?” y thực sự muốn biết, nhưng, nội tâm Lục Hạo Lập muốn biết nhất, là nội dung hợp tác của Hill và Roth, về Roth...

Nhịn không được phun một ngụm huyết, Hill mồ hôi ròng ròng nằm đó, ngoại trừ cười khổ còn cười cợt.

“Cô ấy tốt nghiệp đi du lịch, gặp mày, rời khỏi tao.” Chìm vào ký ức, Hill cảm giác cơn đau không còn kịch liệt nữa, ánh mắt hỗn loạn nhìn về phía Lục Hạo Lập, nói: “Tại mày, cô ấy mới chết, nếu không, ách, nếu không phải DeFils tham gia vào, thì ngày sinh nhật của Rusty phu nhân, tao đã nhanh chóng tìm cơ hội giết mày...” Cái gì? Lục Hạo Lập cả kinh.

(Ah, Roth có công cứu Lục thoát chết nha...^.^)

Lắc đầu, mạnh mẽ đem tên người kia ném ra ngoài, Lục Hạo Lập thu hồi tâm tính, “Mày vì cô ấy tìm ta trả thù, mày cho là tao hại cô ấy, vậy thử nghĩ xem, mày vì cô ấy cướp đi thứ gì của tao mà không biết sao.”

Hill căn bản không quan tâm, gã ngoảnh mặt làm ngơ nhìn lên nóc nhà, si ngốc nhớ lại.

Ngừng ép hỏi, Lục Hạo Lập thử ngẫm lại tình hình từ đầu đến cuối, cẩn thận thăm dò, sau khi rõ ràng lại thêm một vấn đề khác, tim y căng cứng, “Ngược đãi Kỳ... là ý của mày, hay của hắn?”

“Ha, ha... khụ khụ... hắn không hề giữ lời hứa.” Hill ho ra máu, mặt tái nhợt nói: “Đã nói rõ là giao Kỳ cho tao xử lý, còn nói đã giết mày rồi... Hắn đều không tuân thủ, còn không ngừng can thiệp hành động của tao!” nghe gã nói, nhìn màu đỏ chói kia, sức lực Lục Hạo Lập đột nhiên mất hết, trước mắt thấp thoáng là... Roth máu chảy không ngừng...

Tôi đáp ứng anh, tôi đáp ứng anh! Tôi nhất định sẽ bảo vệ nó, tôi thề tôi sẽ bảo vệ nó, tôi van anh, anh không cần phải như vậy, đừng đả thương chính mình...

Trong đầu chợt nhớ lại ngày hôm đó, Roth ôm y thật chặt, hôn y, thỏa hiệp với y, hắn hứa hẹn sẽ bảo vệ Kỳ... Trong lúc hoảng hốt, Lục Hạo Lập nhớ tới ngày hôm đó.

Nhớ tới Roth bỏ cao ngạo thấp giọng khấn cầu, sợ hãi y tự mình hại mình mà dùng hai tay nắm chặt tay y, nụ hôn không ngừng rơi trên mặt trên môi y, ôm ấp mang mùi hương tỏa ra, ***g ngực dày rộng ấm áp...

Càng suy nghĩ, tâm tính càng thêm rối loạn, Lục Hạo Lập còn không rõ, có một sự băng khuâng nhẹ nhàng có thể thâm nhập vào thế giới nội tâm của y bất kỳ lúc nào, mang theo cả hình bóng của Roth mà len vào.

Y sợ hãi không dám tiến đến để chạm vào khối cảm xúc này, y cứ như vậy vừa ảo não kháng cự cùng với... phiền muộn mờ nhạt.

Tay phải nặng nề giơ lên trước mặt, tối hôm qua, y đã thực hiện một kế hoạch báo thù khiến hấn không thể quên. Thế nhưng, giờ đây cảm giác khoái ý tại sao lại không giống như tưởng tượng? Tâm trạng không ổn định, thoáng cái, Lục Hạo Lập lại nhớ đến miệng vết thương trên đầu Roth, trái tim phút chốc bị nỗi bất an ghim chặt, y nghĩ Roth có thể vì mất máu nhiều mà chết đi, mà người giết chết Roth chính là y!

Y rốt cuộc bị sao vậy chứ? Chết tiệt, tại sao y lại lo lắng cho Roth? Giằng co, Hải Ân cầm máu cho Cách Lâm, Kỳ vẫn núp vào một góc, mà Lục Hạo Lập đang trong lúc thất hồn lạc phách, đến khi một hồi chuông điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh quái dị này.

Tâm trạng tràn ngập mù mờ lập tức tĩnh lại, Lục Hạo Lập nhìn màn hình điện thoại, một dãy số lạ lẫm, là ai a? Anseph? Hay là... Roth? Thời điểm không bình thường, bật điện thoại nói chuyện thật khiến được khác lo lắng, nhưng Lục Hạo Lập lại có chút khẩn trương khó nói, ngón tay ấn từ chối nghe từ từ nhấn xuống, tâm lý bị áp bức càng tăng lên, biến thành buồn bực hoảng hốt.

Tiếng chuông du dương ngừng vang, Lục Hạo Lập thoáng thở nhẹ, “BA?” Kỳ nín ống quần y, không yên lòng hỏi: “Ba làm sao vậy? Môi trắng bách.” Kỳ quan tâm khiến Lục Hạo Lập lộ ra khuôn mặt tươi cường tự giấu, sau đó, điện thoại một lần nữa, lại vang lên quấy nhiễu thính giác mọi người.

Một tay vuốt tóc Kỳ, Lục Hạo Lập lau mồ hôi, dứt khoát nhận điện thoại, thận trọng nói: “Uy...” trầm tĩnh, không ai đáp lại.

Ngón tay run rẩy, Lục Hạo Lập áp chế không được sự kinh hãi bao trùm, y tinh tường tiếp nhận một loại khí tức vô tình tàn nhẫn, đó là...

Đối phương không hề phát ra âm thanh gì cả, trong sự im lặng đó, sự sợ hãi chỉ sinh ra đối với người kia khiến Lục Hạo Lập hiểu rõ, đầu bên kia điện thoại là Roth.

Không biết nên gọi đây là cảm giác gì, không cần nói lý do, Lục Hạo Lập chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là trốn, bọn họ phải lập tức rời khỏi đây.

“Lão Đại?” Hải Ân phát hiện Lục Hạo Lập đang sợ hãi, cậu đang ôm Cách Lâm, chuẩn bị chờ Lục Hạo Lập ra lệnh.

“Đi thôi, rời khỏi đây thôi.” Lập tức ngắt điện thoại, Lục Hạo Lập tìm chìa khóa garage, nắm lấy tay Kỳ xông ra ngoài, đi vài bước y dừng lại, rút súng ra nhắm ngay Hill, quyết định kết liễu gã.

Vẫn nằm bất động, Hill mở mắt nhìn chằm chằm Lục Hạo Lập, tiếp đó nhìn chằm chằm lên đèn chùm, sống chết trước mắt, gã bình tĩnh tiếp nhận.

“Tha hấn đi.” Lục Hạo Lập buông tay xuống, thông thả nói với Hải Ân, cất bước rời đi, thảm trạng của Hill khiến y liên tưởng đến trước kia, cũng liên tưởng đến Anseph, người kia giúp y đồng thời cũng phản bội Roth, khoảng khắc đó, y không muốn giết gã.

“Ân.” Hải Ân đồng ý gật đầu, nhìn về phía người bạn thân khi xưa, nghĩ nghĩ, nói: “Bản thân mày nên cẩn thận, cùng thỏa thuận với DeFils, chắc chắn sẽ không có kết thúc tốt đẹp.” nói xong, cậu vội vàng đi theo sau Lục Hạo Lập.

Sau khi bọn họ đi khỏi, Hill cử động tay trái móc trong túi quần ra một thiết bị kiểm soát màu đen, có một chuyện chỉ mình gã biết rõ, đó là gã đã lén lút đặt rất nhiều thuốc nổ trong phòng này, cười kỳ quái, gã muốn bản thân có thể chính thức được giải thoát.

13. Chương 13

“Bây giờ cậu trở về đeo tất cả hồ sơ của các thành viên xử lý hết đi, giải tán Hồng Dương Bang.” Lục Hạo Lập vừa mở cửa garage vừa dặng dò Hải Ân, trên khuôn mặt đầy vẻ vội vàng gấp gáp.

Hải Ân đỡ Cách Lâm vào ghế sau, khó hiểu nhìn Lục Hạo Lập, hỏi: “Giải tán?”

“Đúng” Từ hai chiếc xe máy tùy tiện chọn một cỗ xe màu sẫm, Lục Hạo Lập ôm lấy Kỳ, nói ngắn gọn: “Mọi người trong bang hoàn cảnh đều rất phức tạp, hiện tại đem tất cả tư liệu hủy hết đi, giải tán mọi người, cho dù tập đoàn DeFils có bản lĩnh đến đâu cũng không thể bắt được họ.” Đem xe đổ ra ngoài, trong khoảng khắc, giác quan thứ sáu cho y biết rằng nguy cơ thật sự đang đến rất gần.

“Tôi sẽ dẫn bọn họ đuổi theo, còn cậu ở lại cứ chạy lòng vòng, thấy mọi chuyện ổn thỏa thì trước tiên hãy về báo lại cho Diệp Huyết.” Nhìn đoàn xe đen kìa càng ngày càng đến gần, Lục Hạo Lập quyết định kế sách cuối cùng, nhìn chằm chằm đội hình hùng tráng kia, tim như bị ném thẳng vào đáy dạ ngục.

Nếu lần này y bị bắt trở về, không chết e rằng cũng tàn phế, “Tôi sẽ ở lại giúp...” Hải Ân không do dự cự tuyệt, ý muốn lưu lại, giọng Lục Hạo Lập kiên quyết cắt ngang câu nói của cậu, quát: “Đây là lệnh!”

Thân hình cường tráng đầu tiên là căng cứng, sau đó buông lỏng, Hải Ân xiết chặt tay lái, cuối cùng gật đầu dứt khoát phóng xe như bay.

“Con trai, sẽ rất nguy hiểm, có sợ không?” nhẹ nhàng hỏi đùa, Lục Hạo Lập túm Kỳ ngồi sau chuyển sang phía trước, hai người đối mặt nhìn nhau.

Đáng lẽ nên để Kỳ đi với Hải Ân, nhưng như vậy sẽ khiến Hải Ân bị nguy hiểm, hơn nữa y cũng không nỡ ném tên nhóc này cho người khác, cho nên để Kỳ đi theo mình.

Ôm eo ba ba, Kỳ đem mặt dán vào ngực ba ba, lắc lắc cái đầu, nói: “Không sợ!”

“Khá lắm, ba cuối cùng không sinh lầm con.” Trong câu nói của Lục Hạo Lập mang một chút kiêu ngạo của một người làm cha, xoa rối đầu tóc đỏ rực của Kỳ, cảm giác lo lắng trong thoáng chốc đã tiêu giảm không ít.

Khi khoảng cách của đám người kia đủ gần để có thể nhìn rõ mặt y, Lục Hạo Lập huyết sáo một cái thật lớn, sau khi khiến bọn hắn chú ý thì giương một nụ cười lưu manh kiêu ngạo, nhấn chân ga gào hét phóng đi, màn rượt đuổi kịch liệt, mở màn.

Hai giờ rạng sáng, Lục Hạo Lập dừng xe trước một khách sạn cũ nát, dọc đường bị người ta truy đuổi phải chạy đến nơi chưa từng biết đến này, nghèo khó dơ bẩn đến mức y khó có thể tin là đang ở nước Mỹ.

Trò chơi truy đuổi này đã diễn ra liên tục một tuần lễ, y không còn nhớ rõ bây giờ y đang ở đâu, Kỳ nằm sấp ngủ trên vai y, Lục Hạo Lập nhìn bốn phía một lần, xác nhận không có tung tích của những người kia thì mới tiến đến quầy đặt một phòng, sau đó một người nam trung niên dẫn y lên tầng bốn, vào một gian phòng nhỏ cũ kỹ.

Trong phòng thoáng mùi ẩm mốc khó chịu, bóng đèn treo trên trần lung lay như sắp rơi xuống, trên mặt đất mặt tường đều là cát bụi, sofa thì bị hư thủng lung tung, nhưng chuyện kỳ lạ chính là trong phòng này lại có chiếc TV.

Đặt Kỳ lên chiếc giường không quá sạch sẽ kia xong, Lục Hạo Lập muốn lấy khăn tay giúp nó lau mặt, rồi phát hiện một tay Kỳ cứ nhất định nắm chặt lấy áo của y, dù đang ngủ nhưng vẫn không chịu buông ra.

Nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt đang ngủ nhưng vẫn không an ổn của Kỳ, trong thâm tâm Lục Hạo Lập dày đặc sự áy náy cùng đau lòng, hôn lên vầng trán của nó, nhin không được nỉ non tự trách: “Kỳ, thực xin lỗi...” Một tuần lễ này, giống như một cơn ác mộng không có điểm dừng.

Những người kia không ngừng truy đuổi, đột ngột xuất hiện như đã lập kế hoạch từ trước, truy hai người họ đến bước đường cùng rồi đột nhiên biến mất.

Điện thoại không hề gọi đi, nhưng mỗi đêm đều có người gọi tới, gọi đến lại không nói gì cả, khi y gần như bị áp lực bức sắp nổi điên thì đối phương lại cúp máy, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Bất kể là trạm xăng, hay một cửa hàng thực phẩm nhỏ đều gặp những người kia, mục tiêu mỗi lần đều là Kỳ... thậm chí, lần kia trong một tiệm cơm, y phát hiện trong phần thức ăn của Kỳ có một đoạn ngón tay người, nếu như y không nhanh chóng phát hiện... luôn luôn có một suy nghĩ dày vò khủng bố y, căn bản y chưa từng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Roth.

Buổi tối khi ngủ, mỗi khi khép mắt lại y lại có cảm giác như Roth đang đứng bên cạnh nhìn y, sau khi tỉnh dậy chính là không ngừng trốn chạy đến một nơi hoàn toàn xa lạ khác, duy nhất một điều không thay đổi chính là màn đêm tối tăm.

Lúc mới bắt đầu, y vẫn có thể thành thạo ứng phó, nhưng Roth lại không chịu buông tha cho y, thời gian một mỗi dần dần kết dài như vậy thì dù người làm bằng sắt cũng không thể chịu được, tinh thần bị ngược đãi càng ngày càng nghiêm trọng khiến y không còn khả năng phán đoán suy nghĩ, chỉ có một tín niệm kiên định duy nhất chính là bảo vệ Kỳ.

Điện thoại, cứ đến nửa đêm lại vang lên, giống như giờ, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, trên màn hình vẫn là dãy số kia. Lục Hạo Lập chậm chạp nhìn, nhấn xuống nút nghe, đưa lên tai, cho rằng vẫn là sự lặng im khiến y không thể không chế được mà hét to lên, thì đầu bên kia truyền đến: “Đi ra ngoài lâu như vậy, bên ngoài rất thú vị?”

Giọng nói phảng phất giống như nhớ thương xa cách cả một đời, thế nhưng khàn khàn khiến khẩu nhân tâm huyền, nhưng Lục Hạo Lập chỉ nghe thấy hàn ý trong câu nói của Roth, tựa như một con rắn lạnh băng đang quấn lấy cổ y, khiến y không thể mở miệng, chỉ có thể nghe, nghe Roth nói: “Tại sao không nói? Anh biết tôi ở nơi nào mà?” Giống như người yêu nửa đêm gọi điện tán tỉnh, Roth mỉa hoặc cười khê, “Tôi đang ở trên giường của chúng ta, anh không có ở đây, tôi không thể nào ngủ được...mùi hương của anh, cũng đã nhanh chóng tản đi rồi...”

Khẩu nhân tâm huyền: khiến kẻ khác kích động, rùng mình.

“Cậu rốt cuộc muốn thế nào! Chơi đùa đủ rồi chứ? Cậu rốt cuộc còn muốn làm cái gì nữa hả?” Lục Hạo Lập gần như sụp đổ chất vấn Roth, mà âm lượng y hơi lớn khiến Kỳ tỉnh dậy, khi Lục Hạo Lập thấy bộ dạng hoang mang của Kỳ, y chịu không được nắm chặt tóc mình, sau đó cầm điện thoại tránh Kỳ xông vào toilet, đóng cửa lại.

“Người làm cậu bị thương là tôi, cậu muốn giết tôi làm thịt tôi sao cũng được, nhưng cậu đừng đụng đến con tôi được không? Nó không hiểu chuyện gì cả, không hề biết cái gì, cậu có chuyện gì cứ hướng đến tôi đi!” Tay chụp lên bồn rửa mặt, Lục Hạo Lập có chút điên cuồng, bất chấp là phá lớp cách âm này sẽ khiến Kỳ ở bên ngoài nghe thấy y nói chuyện.

Đầu dây bên kia lại trở nên im lặng, Lục Hạo Lập nhẫn nhịn không được tung một quyền lên cái bồn, ngắt đầu nhìn thấy bộ dạng chán nản của chính mình trong gương.

Râu ria đã vài ngày không cạo, sắc mặt tiêu tụy, quần áo nhiều nếp nhăn...bỗng dưng, một sự chán ghét xông đến ngập tràn đầu y.

Lục Hạo Lập không chút sức lực ngồi xổm xuống dán lưng vào tường co lại một khối, suy sụp tựa đầu vào cánh tay phải, tay trái vẫn cầm điện thoại đưa bên tai, tinh thần sa sút trầm mặc im lặng.

Y cũng im lặng một hồi, cho đến khi điện thoại đầu dây bên kia đột ngột vang lên một chút âm thanh vụn vặt, trong lòng có chút kinh ngạc, không khỏi nín thở cẩn thận nghe, nghe như là tiếng kêu của chiếc giường phát ra do động tác của người trên giường... Lưng Lục Hạo Lập cứng đờ, Roth đang ở trên giường... hẳn đang ở trên giường với ai?

“Ân... Anh nói gì đi... hãy để tôi nghe tiếng của anh...” Roth ngậm nga ồ ồ khàn giọng mang chút ***, hơi thở nhơ nhớp, âm thanh giường lắc lư càng lúc càng lớn...

Những thứ này Lục Hạo Lập đều hiểu, y biết rõ những âm thanh này đại biểu cho chuyện gì, thế nhưng bởi vì như vậy, một ngọn lửa phần nộ hùng liệt hừng hực bốc lên từ trong thâm tâm như muốn thiêu đốt mọi thứ, tức giận đến mức không thể nén được muốn đem chiếc điện thoại này đập nát.

Sai người đuổi giết bọn họ, đe dọa bọn họ, bây giờ khi đang cùng người khác lên giường còn gọi điện thoại cho y, Roth tên hỗn đản này thực con mẹ nó đáng chết!

Lục Hạo Lập tức giận ngực phập phồng thở gấp, theo đó xem nhẹ đi một cảm giác khác, khi y nghe thấy Roth cùng người khác lên giường, thì trong nội tâm y có một cảm giác không thoải mái giống như kim châm, tựa như rất chú ý.

Ngay khi Lục Hạo Lập muốn ngắt cuộc gọi, lại nghe Roth nói một câu ám ảnh nguy hiểm: “Nếu anh ngắt cuộc gọi này, tôi sẽ khiến anh hối hận.”

Hai mắt đỏ ngầu, Lục Hạo Lập chịu cơn tức giận hỏi: “Cậu cuối cùng muốn làm gì?”

“Tôi làm gì... chỉ là dùng y phục của anh... dùng nội khố và áo sơ mi mà anh từng mặc...” Giọng nam tính duyên dáng phun ra từng lời dung tục kinh hãi, Roth vừa nói vừa tạo ra tiếng quần áo ma sát mập mờ, “Mấy ngày nay, tôi đều làm như vậy để ảo tưởng chính mình đang cùng anh ân ái...” Lục Hạo Lập chỉ cảm thấy lỗ tai mình tê liệt, gương mặt kinh ngạc, đầu lập tức chỉ còn một mảnh trắng xóa.

Cái gì, có ý gì? Dùng đồ của mình? “Cậu điên rồi?”

“Tôi điên rồi?” Cười quỷ dị hỏi, tiếng động vụn vặt biến mất, Roth nhẹ nhàng từ từ nói: “Cũng khó mà không thành như vậy, mấy ngày nay anh không nghĩ tới tôi sao? Chúng ta bên nhau mỗi ngày đều làm tới mấy lần, hiện tại anh không hề có nhu yếu?”

“Không cần, tôi hoàn toàn không cần.” Roth si mê khiến Lục Hạo Lập lạnh mình, y chống đỡ lên bức tường ngữ khí uể oải không phần chấn, lúc này, y chính thức hiểu được Roth đối với y có bao nhiêu chấp nhất.

“A? Phải không?” Nghi vấn đùa cợt khiến da đầu Lục Hạo Lập có chút run lên, vừa co rúm lại nghe Roth nói: “Vậy tại sao mỗi lần tôi chỉ mới ở bên trong anh co rúm vài cái, anh lại chịu không được ôm lấy tôi?”

“Đủ rồi, đừng nói nữa!” Lục Hạo Lập hoảng sợ ngăn hấn lại, tâm trí không yên nhìn cánh cửa đang đóng chặt.

Tuy Kỳ không nghe thấy, nhưng nghĩ Kỳ đang vẫn còn ngoài cửa, lời của Roth khiến y xấu hổ.

“Kỳ thật...” Sau khi dừng một vài phút, Roth lại mở miệng, giọng có chút mệt mỏi và bình thản, “Tôi đối với anh thế nào, anh biết rõ, mặc dù anh chọc tôi mất hứng, tôi giáo huấn anh thế nào đi nữa cũng sẽ không giết anh.”

Lục Hạo Lập không trả lời, chỉ có một tay ôm chặt chính mình, Roth yêu y, có lẽ tình yêu của Roth khiến y cảm thấy rất đáng sợ.

“Nếu cậu thật sự yêu tôi, thì hãy buông tha tôi, hãy để tôi đi.” Lục Hạo Lập nhẹ giọng, nuốt nước miếng, vượt qua nỗi sợ hãi quyết tâm nói hết: “Trước kia, mọi chuyện coi như xong, tôi biết rõ chuyện Hill và Kỳ là cậu giúp tôi, đập cậu đánh cậu bị thương là lỗi của tôi, thế nhưng cậu mấy tháng này cũng đối với tôi làm ra nhiều chuyện, chúng ta coi như hòa nhau, từ nay về sau, đừng quẩn quít lấy tôi nữa, tôi mệt mỏi lắm rồi...” nói xong câu cuối, Lục Hạo Lập không còn che giấu được thể xác và tinh thần mệt mỏi.

Nói xong, y bắt an chờ Roth đáp lại, khi y không chịu nổi chờ đợi, thì Roth lại buông ra một câu: “Như vậy, bây giờ hãy để tôi cao hứng.”

“Cái gì?”

“Tôi bây giờ rất muốn muốn anh, nhưng anh lại không ở bên cạnh tôi, bắt quá tôi muốn anh giúp tôi, tôi nói cái gì thì anh làm cái đó.” Roth tận lực ngừng cười cợt, sau đó ngay trước khi Lục Hạo Lập cự tuyệt nói bổ sung: “Hãy để tôi cao hứng, tôi sẽ suy nghĩ đáp ứng anh.”

Mấy ngày đêm liên tiếp không ngủ khiến Lục Hạo Lập đầu óc choáng váng não căng thẳng, y suy nghĩ xem điều kiện Roth vừa đưa ra có nên tin hay không, một lúc lâu sau nói khốn khổ nói: “Tôi... con tôi đang ở ngoài.”

“Đó là chuyện của anh.” Roth vừa nghe đến tên Kỳ thì thái độ liền lạnh xuống, một hồi sau, hấn mới dịu một chút, “anh nhỏ giọng một chút sẽ không sao đâu, mấy ngày nay có lẽ anh cũng tích không ít, trước tiên cởi quần ra đi.”

Lục Hạo Lập vẫn không cử động, đang muốn mở miệng gạt Roth, Roth liền lạnh lùng nhắc nhở: “Nếu như anh dám gạt tôi, ngày mai tôi sẽ tăng thêm bốn nhóm nữa ra ngoài tìm anh.”

Kỳ thật, nếu không phải bị dồn ép quá mức khiến tư duy của Lục Hạo Lập trì độn một chút, thì hiện tại y sẽ hoài nghi Roth có lẽ đang theo nhìn thấy y, miễn cưỡng làm theo yêu cầu, cởi quần ra.

“Bình thường khi tôi muốn anh...sẽ làm như thế nào?...” Từng chữ Roth nói thản nhiên bật ra khiến đầu óc Lục Hạo Lập dịu xuống, y từ từ nhắm hai mắt, ngập ngừng mất nửa ngày mới dùng chất giọng yếu ớt đến mức không thể nghe thấy mà trả lời: “Thoát quần áo của tôi, hôn tôi...sau đó, sờ... sờ tôi, sau đó... sau đó...”

“Sau đó thế nào?... Tôi sẽ nói anh nghe nha...sau đó, tôi sẽ vén áo anh lên cao, bắt đầu nhu ***g ngực anh...” giọng nói ái dục của nam nhân lộ ra một chút nồng nhiệt, hấp dẫn tựa như có ma lực thôi miên, “nắm lấy núm ti của anh... anh thật sự rất mãn cảm, dùng ngón tay treu chọc một chút thì nó đã tự nhô cứng lên... hồng hồng... nhưng vẫn muốn được tôi yêu thương liếm lộng...”

“Không có, tôi không có.” Đôi mắt đen của Lục Hạo Lập quật cường mở ra, nhưng đôi môi dày theo thói quen muốn cùng Roth thân mật hôn sâu mà tự giác hé mở, đôi mắt ảm hơi nước theo từng lời tự thuật của Roth, lý trí cùng dục vọng phân tranh, kiên cường phản kháng.

Y thật ngây thơ, mấy ngày nay, y hoàn toàn không có nhu cầu, cả nghĩ cũng không nghĩ đến. Nhưng, bây giờ Roth chỉ khiêu khích vài câu lại có thể khiến y cảm thấy rất khó chịu, ham muốn *** của y bất tri bất giác đã bị Roth nắm giữ chặt trong lòng bàn tay, có một thứ khát cầu trong linh hồn y đang kêu gào đòi thoát ra, muốn nhấn chìm y.

“Cứng? Phía dưới của anh đang rất hưng phấn?” Roth nói gần như không kịp thở, còn kèm theo một chút động từ di chuyển ma sát, “Tôi muốn ép lên lưng anh... dùng đầu ngón tay đâm vào cơ thể anh... Bên trong anh thật nhỏ thật chặt... giống như bình thường kẹp lấy tôi không chịu buông...”

Suy tưởng như thật như hai người đang nằm bên nhau làm tình, Lục Hạo Lập hư thoát quỳ xuống, mồ hôi tuôn toàn thân, bởi vì tư thế mà hông căng vênh cao lên run rẩy, đóa hoa cúc ở giữa yêu đã hé ra, co rút lại như chờ mong khẳng khẳng đợi người khác yêu thương, ngay khi y dần dần cảm giác hư không tê dại thì Roth cười tà tứ nói:

“Đằng sau muốn sao?... Muốn thì tự mình lấy ngón tay cắm vào đi...”

Câu nói suông sã trực tiếp như vậy khiến Lục Hạo Lập choáng váng, rụt rè đỏ mặt nói, “Không...! Tôi không muốn!”

“Có làm hay không tùy anh.” Roth đột nhiên lãnh đạm thốt ra khiến Lục Hạo Lập kinh chấn, y bị áp bức cùng lắng nhục khiến hốc mắt đau nhức, cuối cùng cắn môi nhận thua làm theo yêu cầu, đưa ngón giữa tay phải vào thăm dò hậu đình khô khốc của bản thân...

“Ngoan a, thân thể buông lỏng... phải nhẹ nhàng, cử động chậm thôi... không cần phải làm quá sức đâu, đừng để bị thương...”

Giữa những lời căn dặn cẩn thận cùng kiên nhẫn hướng dẫn của Roth, Lục Hạo Lập ngốc nghếch vận động ngón tay, ma sát một lúc thì nhiệt độ *** tăng vọt lên chiếm lĩnh toàn thân thể y.

“Ân ngô... ân ngô...” Hai người hai nơi, khi cao trào xông đến thì trong nháy mắt, có cảm giác như hai bên đang thật sự thâm thiết kết hợp với nhau, kết hợp cả thể xác lẫn tinh thần.

Bất quá, ảo giác thì vẫn chỉ là ảo giác...

Lục Hạo Lập ngồi dưới đất bình ổn lại tình cảm mãnh liệt còn sót lại, sau đầu còn đang ông ông, tay trái cầm điện thoại đang định buông xuống, câu nói của Roth khiến đầu óc y bừng tỉnh: “Đứng dậy đi, đừng ngồi vậy, trên mặt đất rất lạnh.”

“Tại sao cậu biết tôi đang ngồi?” Phát giác vấn đề này khiến y lạnh từ đầu ngón tay đến toàn thân, máu trong mạch máu chảy ngược lên, Lục Hạo Lập hoang mang hỏi: “Cậu đang nhìn thấy tôi?”

Hai mắt nhanh chóng nhìn xung quanh, tay chân luống cuống mặc quần áo vào, Lục Hạo Lập vừa nghĩ tới khả năng Roth đang ở một nơi nào đó nhìn y, cảm giác giống như rơi vào hầm băng lạnh thấu xương.

Cầm quần lót, Lục Hạo Lập đang bị cơn hoảng sợ chiếm giữ thì đầu ngón tay chạm đến một chất dịch trong suốt, khuôn mặt tuần tú một mỗi lại mang chút tang thương lúc xanh lúc trắng, xấu hổ và giận dữ vì không

thể tin được bản thân lại làm chuyện vừa rồi, nghe lời Roth mà bước theo lời dẫn của hắn.

“Ha ha...” Roth bật ra tiếng cười khó hiểu, giọng trầm thấp khiến người ta nhận thấy được sự phức tạp trong đó, hắn nói: “Chúng ta nói chuyện chút đi.”

Lục Hạo Lập kinh ngạc ngồi trên mặt đất, có lẽ y hiểu Roth đang muốn nói gì, nhất thời cũng không lên tiếng, trầm mặc nén xuống nội tâm đang rung lên.

“Tôi đã sớm đoán ra, một chút hành động mà anh và Anseph đang che giấu sau lưng tôi.”

“Cái gì?” Lục Hạo Lập kinh ngạc, nhưng hiểu rồi thì y lại càng cảm thấy trái tim bằng giá cùng tức giận, nếu Roth đã sớm hoài nghi thì tại sao không ngăn cản bọn họ... Tại sao hắn phải làm như vậy? Có thể nói, đây chính là âm mưu mà Roth đã tỉ mỉ bày ra? Y cùng Kỳ lang thang khắp nơi đều là sự trả thù của Roth?

“Tôi chỉ muốn nhìn thấy, khi tôi dùng hết tất cả mọi thứ để đối với anh thật tốt, thì anh sẽ chọn lựa như thế nào.” Câu trả lời của Roth gạt đi hết thứ vọng tưởng cực đoan của Lục Hạo Lập, hắn lại chậm rãi nói tiếp, “Anh rời đi, dứt khoát bỏ đi.”

“Trước khi đi anh còn vì lo lắng cho Anseph mà để lại một tờ giấy cầu xin giúp đỡ ta, tôi rất muốn hỏi anh... Anh có nghĩ tôi sẽ chết không? Dù chỉ một giây thôi, anh có nghĩ đến không? Không có... Anh rời đi, hơn nữa còn không hề quay đầu lại...” Roth nói rất hờ hững, nhưng có thể nghe thấy trong câu nói của hắn có chút ảm đạm cùng bi thương, một nỗi khổ tâm khi bị tổn thương, “Vết thương anh gây ra cho tôi, tôi không hề trách anh, tôi còn nghĩ như vậy cũng tốt, thế nhưng... tại sao anh lại bắt tôi phải mở mắt nhìn anh rời đi... ngay trước mặt tôi, anh lại cách xa như vậy...”

Hắn thật sự không trách Lục Hạo Lập, có dù ngày hôm đó hắn chết trên tay của Lục Hạo Lập thì hắn cũng không oán trách y. Thế nhưng, tại sao y lại muốn rời đi? Tại sao phải bỏ đi? Y sao có thể bỏ đi... chứ.

“Tôi không cần lòng tốt của cậu, cho tới bây giờ tôi vẫn không thuộc về cậu, sau này cũng không!” Lời nói quả quyết gần như lãnh khốc của Lục Hạo Lập bật ra, như đánh thẳng vào đáy lòng của Roth, trong nội tâm của hắn đã chịu thương tích rất đau, khiến hắn đau lòng thì hắn càng hiểu rõ, hiểu rõ rằng hai người họ đều giống nhau, đều rất kiên trì không chịu nhượng bộ, cũng như hiểu rằng họ không còn sự lựa chọn nào khác.

“Tôi biết chứ, tôi biết anh không chịu thuộc về tôi, nhưng vậy cũng không sao...” Khuôn mặt tuyệt sắc của Roth hé lên tia cười khổ, đôi mắt màu lam nước biển lóe lên tia điên cuồng mất lý trí, Lục Hạo Lập không nhìn thấy hắn, tất nhiên không thể hiểu nội tâm của Roth, tất cả mọi suy nghĩ cùng ý nguyện của y cũng đã không còn trọng yếu nữa... rồi.

Lục rất nhanh sẽ thuộc về hắn thôi... nhanh thôi... chỉ thuộc về một mình hắn...

“Tôi cho cậu biết, tôi tuyệt đối sẽ không quay về bên cậu, có chết cũng không!” Roth khiến ngực của Lục Hạo Lập rất bức bối khó chịu, ngoài ra còn có một chút đau lòng càng lúc càng sâu đến tận xương tủy, cảm giác này khiến y nhìn không được ngăn ngại, bối rối nói ra những câu tuyệt tình để che giấu cảm xúc, bản thân y cũng không hiểu rõ, những lời này có phải thật tâm hay không.

“Tối nay nhớ kỹ hãy nghỉ ngơi thật tốt, sáng sớm mai thì trở về, tôi chờ anh cùng ăn cơm trưa.” Đơn phương nói chút ngủ ngon, Roth cúp điện thoại, thái độ bình tĩnh của hắn khiến Lục Hạo Lập cảm thấy bất ổn, y nhảy dựng mở cửa chuẩn bị mang Kỳ trốn đi trong đêm, nhưng...

Từ khi y mở cánh cửa đó ra thì trong nháy mắt, thế giới của y cũng sụp đổ theo, triệt để vỡ vụn.

Kỳ buồn ngủ mở mắt thấy ba mình phóng như bay vào toilet, ẩn sau cửa mà gằm hét.

Cơn buồn ngủ cũng tiêu biến, nhú mào mong mỏi tìm một chút gì đó từ tại nơi tồi tàn này.

“Tuy rằng không ổn, nhưng so với ngủ trên xe vẫn tốt hơn.” Gãi đầu cười khúc khích, cho dù là cười thì khuôn mặt tuần tú của nó vẫn không che đi một chút biểu hiện an ủi bản thân.

Nhớ... nhà quá, nhớ... quá, nước mắt từ đôi mắt to sáng ngời của Kỳ ẩn hiện, nhưng lại không thể rơi xuống. Con trai thì không thể khóc, không được khóc, chỉ cần nó cùng ba ở bên nhau thì ở đâu cũng được, nghĩ ở

đâu cũng có sao, chỉ cần ba luôn luôn dẫn nó theo. Nó không thể để ba ba gặp thêm phiền phức, cho nên nó phải dừng cảm lên.

Lau mặt, Kỳ chạy đến trước cái TV, nhấn nút mở, ngồi xếp bằng, nó muốn chờ Lục Hạo Lập đi ra.

Nhưng mà nó rất nhanh lại thấy ba ba của nó, trong TV, một lúc lâu sau, linh khí trong ánh mắt ngày càng trống rỗng, mặt mũi đầy vẻ ngờ đại ngốc trệ, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào từng cảnh trong màn hình, “ba ba” mà nó xem như một vị thần thánh đã sụp xuống, tình cảm cùng tín nhiệm phủ lên bức tượng đó cũng rơi xuống, dòng lệ kinh hãi sợ hãi trong mắt nó tuôn ra...

Một sự thật thật lớn đánh mạnh vào phá hủy thế giới tâm linh thuần khiết của nó, miệng muốn mở to gọi tên người duy nhất mà nó có thể nương tựa vào, nhưng làm thế nào cũng không thể thốt ra, gọi không được một tiếng “BA”...

TV đang bật, chiếu cùng lúc hai nội dung, một là cảnh trực tiếp trong toilet hai là một đoạn băng *** uế, hai người nam nhân đang phóng đăng làm tình, một người trong đó là Lục Hạo Lập.

Hai chân như bị đeo chì. Lục Hạo Lập từng bước cùng cúi đầu đi đến đó, tắt đi màn hình đầy hành vi xấu xa xích lõa kia.

Đưa lưng về phía Kỳ, thậm chí y còn không có dũng khí quay lưng lại, rũ đầu xuống lộ ra biểu tình giống khóc như không phải khóc.

Thì ra, người kia thật sự đã có kế hoạch hết rồi, lưu lại một đoạn băng ghi cảnh ân ái của bọn họ, để mặc y rời đi, bức y đến đường cùng nơi mà hắn đã bố trí đầy đủ, sau đó hoàn thành bước cuối cùng trong kế hoạch đó.

Roth thật sự muốn ép y chết?

“Kỳ?” Lục Hạo Lập tiến lại gần nơi Kỳ đang cuộn mình thành một khối, trầm trọng thống khổ, y nâng tay lên lại không dám chạm vào Kỳ, “Con nghe ba giải thích, được không?”

Đôi vai mỏng manh không ngừng run rẩy, Kỳ cúi đầu như cố nén cái gì đó, Lục Hạo Lập rụt rè thử ôm nó vào lòng, có lẽ y vẫn không nghĩ Kỳ sẽ đẩy y ra, hết rồi, tâm của y nát vụn hết rồi.

Môi trắng bích mấp máy, Lục Hạo Lập như lọt vào vùng đầm lầy sâu thẳm bi ai, vết thương y đau nhức khi nhìn người mà y yêu thương nhất, hy vọng mong manh liều mạng ôm lấy Kỳ, “Kỳ, con nghe ba được không? Ba và tên kia không có gì hết, thật sự mà, là hắn ta...”

“Thả tôi ra, thả tôi ra!” Giống như nổi điên giãy dụa đánh vào Lục Hạo Lập, Kỳ hét to cùng gào khóc, giọng non nớt hét lên như muốn phá cổ họng, chỉ muốn đẩy ra cánh tay mà nó từng cho là nơi an toàn nhất.

Tâm tính kích động né tránh Lục Hạo Lập, hai mắt Kỳ đầm lệ mông lung mơ hồ, nếu nó có thể thấy bộ dạng mặt xám như tro của Lục Hạo Lập lúc này có lẽ nó sẽ không dùng ngữ khí chán ghét như vậy để hét vào ba nó: “Ông thật ghê tởm, thật đáng ghét a!”

Nghe vậy, thân hình cường tráng của Lục Hạo Lập không ngừng run rẩy, bước chân loạng choạng cùng về mặt cầu khẩn bước về phía Kỳ đang thoát lui ra sau.

Như một người đang sắp chết đuối đuối tay về phía Kỳ một cách tuyệt vọng, Lục Hạo Lập chờ đợi đứa con mà y yêu thương cầm lấy tay y cứu vớt y, thần sắc yếu ớt bất lực khiến người khác không đành lòng nhìn thẳng vào y.

Chỉ cần nắm tay Kỳ thôi thì y có thể được cứu khỏi thế giới u ám kia, thế nhưng, Kỳ vẫn không chịu nắm lấy.

“Tránh ra, tránh ra đi! Ông hẳn muốn chết, tôi không muốn ông đụng vào tôi!” Mặc kệ bộ dạng bi thảm bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống của Lục Hạo Lập, Kỳ vẫn quơ tay lung tung hét lớn: “Ông tránh ra! Tôi muốn đi, tôi muốn tự mình đi!”

Nước mắt trên mặt Kỳ càng rơi càng nhiều, nó khóc khàn cả giọng, chạy về nơi cánh cửa, Lục Hạo Lập thần thờ chặn nó lại, trong mắt thật buồn, nói yếu ớt: “Kỳ ngoan nào, tách nhau ra, bên ngoài rất nguy hiểm, ở đây thì ba ba sẽ bảo vệ con, ngoan, đừng khóc nữa...” Như trước kia dùng tay vuốt lên đầu Kỳ để trấn an,

Lục Hạo Lập tán loạn lại như si ngốc, tiếp theo, y mờ mịt khi mắt thấy Kỳ hất tay y ra, sau đó giống như cảm thấy buồn nôn đối với hành động đụng chạm của y...

Không bằng, mình chết đi, chết có thể khiến tất cả mọi chuyện này chấm dứt.

Nhìn Kỳ ở nơi kia loạn thất bát tao, Lục Hạo Lập đã nghĩ như vậy, y rất đau lòng, y rất muốn ôm nó vỗ về an ủi lưng nó, nhưng mà... không thể rồi.

Một đám người đã cửa xông vào, theo quy củ đứng thẳng, nam nhân cầm đầu rất cung kính cúi nửa người nói: “Lục tiên sinh, thủ lĩnh dặn tìm cho ngài cùng tiểu thiết gia một khách sạn nghỉ một đêm, sáng mai sẽ trở về tổng bộ, khách sạn đã chuẩn bị xong rồi, mời xuống lầu.” Không nhìn họ, tầm mắt Lục Hạo Lập chỉ có mình Kỳ, đồng thời hắn cũng cảm thấy tim như bị dao cứa, có lẽ, cả cái chết y cũng không được phép?

Sau đó, y vô cảm, chỉ chậm rãi ngã ra phía sau, nhắm đôi mắt đen như bầu trời đêm lại.

Trong hôn mê, điện thoại Lục Hạo Lập vang tiếng chuông báo có tin nhắn, người gọi là Roth.

Nội dung tin nhắn viết: Anh nói, nếu thật sự yêu anh thì hãy để anh đi, thế nhưng, nếu muốn tôi dùng phương thức đó để yêu anh, thì tôi thà lựa chọn, không yêu anh.

Buổi sáng, phó chủ sự Phương Diên Sâm của tổ chức Điệp Huyết lại bước trên con đường mờ kim đáy bể để tìm kiếm Lục Hạo Lập, hành động mù quáng này bọn họ đã tiến hành suốt một tuần lễ nay.

Phương Diên Sâm điều khiển tay lái, nói với bạn đồng hành trên xe: “Nơi mất tích chính là nơi tổ chức tiệc sinh nhật của Rusty lão phu nhân, chuyện này nhất định có liên quan đến bà ấy.”

Một chiếc xe hiệu nổi tiếng có rèm che ngồi tất cả bốn người, ba nam một nữ, mỗi người một biểu cảm, bọn họ là người phụ trách mười hai tòa nhà chính. Điệp Huyết khác với DeFils, DeFils dùng tổng bộ là khu phân bổ quản lý công việc của tổ chức, còn Điệp Huyết lại dùng mười hai tòa nhà chính để quản lý toàn bộ tất cả công việc, mười hai tòa nhà chính xây theo phong cách cổ điển của Trung Quốc đặt tên theo mười hai canh giờ.

“Phàm đã đi tìm cô ấy.” Di Ngân Lam trả lời, tầm mắt của cô hướng sang ngã tư bên phải tìm kiếm, không nhanh không chậm và rất thận trọng, người giống như tên, khí chất của cô lạnh lùng như ngân lam, Hối Đường đường chủ.

Một nam nhân khác nhìn như tính khí ngang tàng nói xen vào, “Mụ nội nó, càng nghĩ càng tức, Hạo Thiên, kêu đám đàn em tặng vài “quả thơm” cho Roger đi.”

Dần Đường Trương Hạo Thiên cười già già, hỏi: “Hồ Minh, kiếp trước Roger đập phải mồ mả tổ tiên nhà cậu sao hả? Cậu mới làm gì? Rõ ràng người mang Lục đi là DeFils.”

Dáng người Hồ Minh cường tráng như con tinh tinh nên cho dù ở trong xe limousine cũng vẫn cảm thấy chật chội, không giống như Đoàn Vị đang ngủ gật kia có dáng người gầy, chịu thiệt suốt một đêm khiến hắn một bụng lửa giận.

“Cậu còn ngại chưa đủ loạn sao?” Phương Diên Sâm giọng hơi khiển trách, bắt đầu dĩ thử dài.

Ngày hôm đó nhận được tin tức thì bọn họ liền mở ngay cuộc họp, cuối cùng quyết định tạm ngưng tất cả các xí nghiệp dưới quyền để tránh phiền phức, sau đó điều động một số đồng người xuất cảnh đến Mỹ, bọn họ biết Hồng Dương bang giải tán, Lục đã trốn thoát khỏi DeFils nhưng trước mắt vẫn chưa biết tung tích.

Kỳ thực tìm một người không khó, nhưng mà, nếu có một lực lượng ngang tầm hay đối thủ cao hơn cản trở, thì lại rất khó khăn.

Mấy ngày nay, tổ chức Điệp Huyết cùng tập đoàn DeFils giao chiến không dưới hai mươi lần, tận dụng hết mọi thủ đoạn thì kết quả song phương đều mang tổn thất. Nhưng nghiêm trọng nhất chính là hai quân đội bên giao chiến khiến cân bằng trật tự của hắc đạo bị rối loạn, không ít tổ chức vừa và nhỏ bị vạ lây, mà ngay cả phía chính phủ cũng không thể đứng nhìn mà bắt đầu can thiệp vào một chân.

“Đáng chết, mỗi lần đều chậm hơn họ một bước.” Hồ Minh nhìn đội ngũ vừa mới đi qua thì tức giận bất bình nói.

Trương Hạo Thiên cũng nhìn theo hướng của hắn nói: “Dù sao đây cũng là địa bàn của bọn họ.”

“Sâm, cứ để như vậy không phải là cách hay.” Di Ngân Lam bình tĩnh phân tích thấu đáo, “Tiếp tục cùng bọn họ dây dưa, không chỉ... mà còn không có hiệu quả, đối với mọi người cũng ảnh hưởng rất lớn, Long Đầu sớm muộn gì cũng phải ra mặt.”

Long Đầu chính là chỉ tổ chức đứng đầu bảng mười tổ chức tập đoàn lớn nhất, Hắc Thiên Đường thứ hai là DeFils, thứ tư là Điệp Huyết, nhưng cơ bản thì năm cái tên đứng đầu bảng đối với thứ tự này hoàn toàn không hề đếm xỉa đến.

“Đã đưa thiệp mời, ngày mốt thì Điệp ca sẽ đến biệt thự của hắn cùng DeFils gặp mặt đàm phán.” Phương Diên Sâm gật đầu trả lời, hắn đoán tám phần là nói đến chuyện họ tiêu diệt lẫn nhau sẽ khiến người khác không thể làm ăn.

“Hừ hừ, đến lúc đó để xem lý lẽ thuộc về ai, tóm lại nói tên kia đưa Lục ra đây! Tên đó bỏ qua thì chẳng phải hắn xem Điệp Huyết chúng ta là cháu hắn sao...” Hồ Minh đồng dạng nói một chút liền dừng lại, hai mắt tròn to...

Vừa rồi hắn nhìn thấy một người giống Lục chạy xe máy lướt qua bọn họ? Hồ Minh hưng phấn nắm lấy quần áo Trương Hạo Thiên đột nhiên lay động, liền thanh hỏi: “Uy, mọi người có thấy không? Thấy không hả?”

“Nhìn không thấy thì chính là thằng mù!” Trương Hạo Thiên không khách khí mở bụng tay Hồ Minh ra, giận tái mặt vì hành vi thô lỗ của hắn.

Di Ngân Lam vẫn bình tĩnh, hơi liếc mắt nhìn trên đường: “Có người đang đuổi theo y.” Vừa nói vừa rút khẩu súng ngắn trên đùi ra.

Phương Diên Sâm tăng tốc, đuổi theo bốn năm chiếc xe hơi màu đen đang chạy vội phía trước đuổi theo chiếc xe máy phân khối lớn đang chạy như không thiết sống...

Lục Hạo Lập chỉ muốn chết đi mà xông thẳng vào đèn đỏ, trải qua một loạt tiếng hét chói tai cùng một trận còi xe cuồng loạn.

Y nói muốn tự chạy xe trở về, những người kia sau khi ôm Kỳ cũng đồng ý, đúng vậy, mục tiêu y chạy đến chính là đường đến tổng bộ DeFils, nhưng cách y lái xe thì không hề nghi ngờ chính là muốn tự sát.

Mất ảnh đỏ, thần sắc khủng bố dữ tợn, Lục Hạo Lập dừng mãnh chạy sát bên những chiếc xe đang di chuyển trên đường, thần tính điên cuồng hét to: “Đâm chết tao đi, tất cả các người đó, đâm chết tao đi!” Trước tao chạy đến đó thì hãy đâm chết tao đi!

Đây chính là sức lực cuối cùng mà Lục Hạo Lập tự hợp được, bắt quá, lúc này y vốn vịn có thể chống đỡ lấy y trước khi y đến khu nhà cao cấp hiếm hoi kia, sau đó, y sẽ không còn là y nữa rồi.

Ông trời đang chiếu cố Lục Hạo Lập hay đang tàn khốc với y? Phóng nhanh như vậy lại không hề xảy ra tai nạn xe chết người sao, lại có thể bình an đứng trước tòa nhà sừng sững giữa trời xanh kia.

Đi theo đám cảnh vệ bước vào trong tòa nhà chính được canh phòng cẩn trọng, xuyên qua đại sảnh, bước vào thang máy, trải qua hành lang, dừng bước trước cánh cửa làm bằng gỗ cây tử đàn.

Lục Hạo Lập không nói lời nào đứng bất động, xung quanh tràn ngập không khí bị thương, ủ rũ cùng uể oải xâm nhập vào mệnh của y, khuất phục cùng tuyệt vọng, lúc này y thoát nhìn già đi vài phần.

Một người chân chính mất đi trọng tâm duy trì sinh tồn, y không biết mình còn có thể quan tâm cái gì, để ý điều gì? Linh hồn tiến vào một nơi cô độc, mê mang không tìm thấy mục đích sinh tồn, Lục Hạo Lập cảm thấy xa rời, sinh tử đối với y mà nói đã không còn khác biệt nữa.

Cuối cùng là thương tổn của Kỳ, như luôn luôn đào bới tim y, tước đi nhiệt tình của y, tình cảm cùng phản kháng đã không còn ý chí chiến đấu.

Y bị đánh bại, triệt để thất bại, Roth thật sự đã thành công, bây giờ Lục Hạo Lập ngay cả tâm lực để oán hận cũng không có, tinh thần uể oải quì dưới chân vận mệnh, không còn muốn kháng chiến nữa.

Tuy nhiên tàn nhẫn chính là một khi Lục Hạo Lập mất đi đứa con luôn duy trì tất cả ý chí của y, thì nhất định sẽ không còn bất kỳ động lực phản kích nào nữa, Roth đã nhìn ra điểm này khi gặp lại y.

Phất tay cho cánh vạt lui ra ngoài, Roth chờ đợi đã lâu liền bước đến kéo người đang thừ ra trước cánh cửa vào văn phòng, đóng cửa lại.

Đưa Lục Hạo Lập khóa vào ngực, hai tay Roth tham luyến phủ lên lưng y, dùng môi cọ lên tóc mai y, nỉ non không ngừng vang lên:

“Anh đã trở về... tôi rất nhớ anh...” Không trốn không sảo, Lục Hạo Lập ôn thuận dựa vào ***g ngực Roth, ngậy ra mặt cho hắn ôm chính mình.

Vừa ôm y, Roth liền ngây ra một lúc, hắn phát hiện Lục Hạo Lập nhẹ đi rất nhiều, gầy rất nhiều, lại nhìn thấy sắc mặt tiêu tụy của người trong lòng, trái tim Roth hơi co rút không ngừng đau đớn, vừa nghĩ đã muốn phải bồi dưỡng Lục Hạo Lập thật tốt mới được.

“Sau này muốn ra ngoài thì nói với tôi, biết không? Anh muốn đi đâu tôi cũng sẽ dẫn anh đi.” Nói rất tự nhiên, Roth vững vàng đi đến ghế sofa ngồi xuống.

Nằm ngủ trên hai chân Roth, ánh mắt Lục Hạo Lập u sầu nhìn khuôn mặt tuyệt sắc hoàn mỹ, dần như chết chìm không chút sức lực nói: “Từ nay về sau tôi sẽ không trốn nữa.”

Mất vài giây mới tiêu hóa hết lời nói của y, Roth không thể che giấu khuôn mặt vui mừng cùng vẻ tươi cười, hai ngón tay khó nén sự cứng chiều nheo nheo chớp mũi y, “Có thật vậy không?”

Dùng một chất giọng đậm mạc khác hẳn với Roth, mặt Lục Hạo Lập không chút biểu tình lạnh giọng nói: “Tôi có một yêu cầu.”

“Nói xem nào.” Có chút không yên lòng sờ mái tóc ngắn mềm mại của y, Roth tạm thời không biểu hiện thái độ.

“Tôi muốn...” phảng phất như vừa là sự mong muốn quan trọng vừa là sự lựa chọn trầm thống, Lục Hạo Lập rũ hai mắt hít sâu, ập a ập ứng từ cổ họng thốt ra: “...thôi miên Kỳ.”

Lợi dụng thôi miên để Kỳ quên đi chuyện phát sinh trong khoảng thời gian vừa qua, cho dù... mình không thể ở bên cạnh nó, mình vẫn không muốn nó mang đoạn ký ức khó chịu kia, đoạn ký ức đó, chỉ một mình mình mang là đủ rồi.

Roth cau mày, để Lục Hạo Lập ngồi trên đùi hắn tựa đầu vào vai hắn, vừa vỗ nhẹ người y vừa nói: “DeFils có người thôi miên tốt nhất, yêu cầu của anh tôi có thể đáp ứng. Nhưng mà, nếu như muốn thôi miên, đứa bé kia cũng sẽ quên anh, hiểu không?” Cảm thấy chút khó chịu, Roth một tay nhu lỏng cái móng căng tròn của y, cực kỳ ghét khi y nhớ đến tên tiểu tạp chủng kia.

...Sẽ quên cả mình sao? Kỳ... dựa vào ngực Roth thuận theo vuốt ve của hắn, ngửi mùi thanh u lãnh hương trên người hắn, Lục Hạo Lập khó khăn gạt đầu, trả lời: “Vậy để nó quên đi.”

Bộ dạng như giật mình bừng tỉnh của y khiến Roth thở dài, ôm y cứng ngắt rồi hôn môi y, chân thành hạ lời thề: “Từ nay trở đi tôi chỉ có một mình anh, anh cũng vậy, chỉ có mình tôi, được không?”

Cảm thụ được cảm giác trong lòng hắn, Roth mê luyến cảm giác thỏa mãn từ tận tâm linh này, còn Lục Hạo Lập mặc hắn bài bố, như tượng gỗ nghe lời đáp “Hảo, chỉ có mình cậu.”

Ý thức tự chủ chìm vào giấc ngủ say, trốn tránh sự thật là y đã đồng ý, đồng ý để người khác chi phối, bất luận người chi phối y là ai cũng được.

Roth hiểu lầm là cảm tình đã được đáp lại khiến hắn cuồng hỉ không lưu ý đến sự khác thường của Lục Hạo Lập, chỉ là nâng cằm y dùng đầu ngón tay xoa xoa đôi môi y, nhu tình mật ý nhắm nháp thóa dịch trong miệng y, kiên định nói: “Không có ai có thể ngăn cản chúng ta nữa, không một ai.” Cũng trong lúc đó, đôi mắt lạnh băng thâm thúy của Roth xẹt qua một tia hung ác đáng sợ, nhắm vào chính là... Diệp Huyết.

Hình như hiểu Roth đang nghĩ điều gì, Lục Hạo Lập cũng mở miệng nói khẽ: “Tôi hy vọng, có thể gửi Kỳ về Diệp Huyết, có thể chứ?”

“Không được.” Câu này của y khiến Roth dừng tất cả động tác, bỗng đứng thẩn sắc chăm chú, “Nếu đứa bé kia không ở trong tay tôi, anh nhất định sẽ không nghe lời.”

“Tôi sẽ mà.” Hai tay cấp bách trèo lên cổ Roth, Lục Hạo Lập đem mặt vùi vào bên gáy của hắn, vứt bỏ tôn nghiêm giọng không ngừng cầu khẩn nói: “Tôi biết sai rồi, từ này về sau sẽ không tái phạm nữa, nó chỉ là con nít, cậu không cần phải giam giữ nó, thả nó đi, để nó đi đi, hãy để nó đi... tôi cầu xin cậu...”

“Được rồi, được rồi mà, tôi biết, đừng nóng vội, đồng ý với anh được chưa.” Roth đau lòng ôm y trấn an, nghe Lục Hạo Lập bi thương thỉnh cầu khiến hắn lo lắng, “Nhưng mà, anh phải thật sự ngoan ngoãn, bằng không cho dù nó đang ở trong Diệp Huyết, thì tôi cũng có cách đem đầu nó vụn xuống.” Đây tuyệt đối không phải chỉ đơn thuần là đe dọa, giọng âm lãnh trong câu nói của Roth chăm chú đến khiếp người, nội dung càng lạnh huyết dọa người.

Khuôn mặt anh tuần hiện chút mệt nhọc tận tâm lao lực, Lục Hạo Lập tranh thủ được sự tự do của Kỳ lại dần khôi phục lại về bình tĩnh, như sừng vật dựa sát vào Roth, trong mắt là sự yên lặng.

Thân thể chán ghét này, nếu Roth muốn thì để hắn giữ lấy, cái gì cũng không quan trọng nữa rồi.

14. Chương 14

Đêm dài vắng lặng, quảng tỉnh rực rỡ, vầng trăng cô độc treo lơ lửng giữa không trung cao vời vợi.

Trong căn phòng ngủ xa hoa lộng lẫy của tòa nhà chính, trong bóng đêm đen như mực có thể lờ mờ thấy được một đôi thân ảnh tứ chi quấn nhau không tách rời, mùi hoan ái mị hoặc tràn ngập trong không gian, tình ái say mê giao triền.

Ánh sáng đèn bàn được bật lên, ánh sáng nhàn nhạt tỏa khắp gia phòng *** loạn này, Lục Hạo Lập nửa tỉnh nửa mê ngồi lặng trên giường, toàn thân tản mạn đầy những dấu hôn xinh đẹp, dầy dỏ dầy đặc kéo dài từ cổ đến bụng, tấm chăn mềm che khuất nơi riêng tư giữa hai chân cũng đang dính đầy dấu vết ái dục, đây nhất định là thân thể vừa bị nam nhân triệt để hưởng dụng qua.

“Khát nước không? Rót cho anh một ly nước?” Roth vừa vén tóc dính trên trán y vừa hỏi, ung dung thỏa mãn khi nhìn thấy khuôn mặt hồng hào của y sau lễ rửa tội vừa rồi.

Thần trí buồn ngủ mê mang, Lục Hạo Lập mở đôi môi khô nứt trả lời vô thức: “Không...”

Không để ý đến sự cự tuyệt theo bản năng của y, Roth trân trọng liếm ẩm ướt bên môi của y, xoay người bước xuống giường rót cho y ly nước.

“Ngày một, tôi sẽ đến Hắc Thiên Đường để cùng Lý Diệp bàn chuyện của anh, hắn ta cứ một mực yêu cầu tôi phải giao anh ra.” Lát sau, Roth nằm thẳng ra để Lục Hạo Lập nằm sấp lên người hắn, bình tâm tĩnh khí vuốt tóc y, “Tôi để anh có thời gian suy nghĩ cùng quyết định, việc thôi miên Kỳ cũng sẽ thực hiện vào ngày một, anh tự mình suy nghĩ rõ ràng.”

Vẫn không nói lời nào, Lục Hạo Lập cái hiểu cái không gục gặt, sau đó không lâu đèn tắt hẳn, vãi vể thờ ơ say ngủ, nhưng thứ duy nhất tiết lộ tâm tư của y có lẽ cũng chỉ là sự rung động của hàng lông mi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã đến ngày đàm phán giữa Diệp Huyết và DeFils.

Buổi chiều khoảng hai giờ, Roth mang theo không ít thuộc hạ chuẩn bị xuất phát, trước khi đi hắn dẫn Lục Hạo Lập đến căn phòng đang giam lỏng Kỳ, nói: “Nó ở trong này, trước khi tôi trở về, anh phải xử lý xong mọi chuyện.”

“Ân.” Đáp gọn một tiếng, ánh mắt Lục Hạo Lập nhìn cánh cửa gỗ như muốn xuyên qua đó để nhìn thấy bóng dáng bên trong kia.

Kề sát vào lưng y, bàn tay Roth phủ trên tấm lưng y dịu dàng mát – xa, “Tôi qua anh cũng đã quá sức mệt mỏi rồi, lát nữa hãy về phòng sớm một chút nghỉ ngơi đi, tôi sẽ nhanh chóng quay về với anh.” Giọng yêu

mỵ vừa tao nhã vừa mê hoặc, chất chứa tình cảm ôn nhu khiến người nghe toàn thân mềm nhũn, nhưng Lục Hạo Lập vẫn mắt đăm đăm nhìn chăm chăm cánh cửa, chờ đợi từng giây từng khắc bước vào cánh cửa kia.

Sự thất hồn lạc phách của y khiến Roth cảm thấy chút tức giận, trong mơ hồ còn mang chút bất an, xoay người y qua, Roth nghiêm túc nhấn mạnh: “Đừng quên câu nói của tôi, cũng đừng quên anh đã đáp ứng tôi những gì.” Lục Hạo Lập mím môi không nói chỉ gật đầu, vô cảm nhìn Roth.

Cảm giác bây giờ của y như trong ao tù nước đọng, tái nhợt trầm tĩnh, không chút sức sống, tâm tư chưa gượng dậy nên đối với bất cứ cái gì cũng đều trì hoãn.

Roth không hề kiêng kỵ tránh né trước mặt thuộc hạ hôn mê y, an bài một số người ở lại rồi mới rời đi.

Khi Roth đi rồi thì Lục Hạo Lập mới lộ ra tâm tư chân thật, ánh mắt chấn động bị thương cùng tổn thương, do dự thật lâu, cuối cùng mới cầm một túi du lịch quyết định đẩy cửa đi vào.

Căn phòng đơn giản sạch sẽ, một hình bóng nho nhỏ cuộn rút lại trên ghế đang ngăn người, mày nhăn nhu lại, không hề hợp với khuôn mặt ngây thơ của nó chút nào, Lục Hạo Lập muốn vượt thẳng những nếp nhăn kia, nhưng ngấm lại rồi cười khổ.

Rất nhanh nữa thôi, Kỳ sẽ không còn phải chịu sự đau khổ này nữa...

Nghe tiếng động, Kỳ kinh hoảng như chim sợ cành cong, khi nhìn thấy Lục Hạo Lập, tim nó đập gấp gấp cùng loạn nhịp ngồi ngốc ra.

“Khỏe không? Ăn cơm chưa?” Giống như khi xưa quan tâm hỏi nó, Lục Hạo Lập đặt túi du lịch bên cạnh nó, ngồi chồm hổm cúi người nhìn thẳng vào nó, muốn nắm lấy tay nó nhưng Kỳ theo phản xạ lẩn trốn nên bàn tay dừng lại giữa chừng, cuối cùng buông xuống.

“Ba dùng tiền của mình mua cho con rất nhiều thứ nè, con xem có thích không... Cái này là sổ tiết kiệm cùng chi phiếu con nhớ cất kỹ, bên trong có khoảng trăm triệu tiền mặt...” nói liên miên cùng căn dặn rất nhiều rất nhiều, Kỳ cũng chỉ hơi giật mình nhìn y, từ đầu đến cuối Lục Hạo Lập đều mang một khuôn mặt tươi cười gượng ép, sau khi nói hết một lần xong, y trân trọng lấy từ trong túi ra một sợi dây chuyền độc nhất vô nhị, tự tay đeo cho Kỳ, nói: “Sợi dây chuyền này con đeo đi, hy vọng nó có thể bảo vệ con bình an.”

Kỳ chạm vào sợi dây chuyền trên cổ, đột nhiên như dự cảm được sẽ có chuyện gì đó sắp xảy ra, nó chưa kịp hỏi, Lục Hạo Lập lại nắm hai tay nó, nhẹ giọng nói khẽ: “Từ nay về sau ở nhà người khác, không được bướng bỉnh, không nên ăn nhiều quà vặt, hãy siêng đọc sách, biết nghe lời, ở trường trong được đánh nhau với bạn, biết không? Xảy ra chuyện gì cũng phải nói với người lớn, đừng tự mình giấu trong lòng nữa...”

Câu nói yêu thương nhẹ nhàng, mỗi một câu đều tràn đầy tình yêu của ba ba đối với nó, hốc mắt không tự giác liền đỏ cả lên, trong nháy mắt, rơi lệ, muốn nói gì đó lại không biết nên nói gì, cảm thấy rất sợ hãi, rồi lại không hiểu đang sợ điều gì, trong nhất thời nó chỉ biết ngơ ngác lắng nghe.

Nói một hồi lâu, nói đến mức miệng khô cứng không thể nói nữa, Lục Hạo Lập nói nhớ một chuyện, những gì y nói bây giờ, có lẽ Kỳ cũng sẽ quên mất... trong trí nhớ của nó, đã không còn mình nữa, không còn những ký ức chung nào nữa...

“Từ này ba không thể ở cạnh con được nữa, con phải học cách chăm sóc mình, phải kiên cường lên.” Lau nước mắt cho nó, Lục Hạo Lập ấn nhanh một nụ hôn lên trán nó, con mắt đau nhức lại không muốn rơi lệ, mạnh mẽ nhịn xuống nghẹn ngào nói: “Cái gì con cũng có thể quên, nhưng nhất định phải nhớ kỹ, con là con của Lục gia, ba rất thương con, rất yêu con...” Một giọt lệ nóng hổi tuôn rơi, theo khóa mắt Lục Hạo Lập chảy xuống, rơi trên gò má của Kỳ, cùng lệ của nó hòa vào nhau.

Đây là đoạn ký ức cuối cùng của Lục Hạo Lập và Lục Dĩ Kỳ, mà cũng là đoạn ký ức sắp biến mất của Kỳ.

Chạng vạng, Roth trở lại tổng bộ DeFils, việc đầu tiên là vẫn như trước kia đến gặp Lục Hạo Lập, hần sắp xếp cho Lục Hạo Lập ở trong một căn phòng khách, cũng hạ lệnh không cho phép kẻ nào đến gần.

Môi trường xa hoa thoải mái, vẻ mặt Lục Hạo Lập mờ mịt tựa bên cửa sổ, nhìn ra đường chân trời chói mắt, rất đẹp.

“Thôi miên?” Roth ở phía sau ôm y, kề sát vành tai y hỏi, vô giác để mặc người khác khinh bạc, một người cương nghị chí cường bây giờ lại như cái xác vô hồn, hơn nữa còn là một con búp bê tình ái đón ý hòa theo nam nhân kia, y quay người ôm lấy Roth, thân thể hoàn toàn phụ thuộc vào hắn, tâm linh sa đọa.

Cẩn thận nâng mặt y hôn môi, ôm ấp y, Roth lộ ra khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng đầy hạnh phúc, tự đắc ý ôm y cả hai cùng tiến về chiếc giường lớn.

“Vừa mới nói chuyện với Lý Diệp xong, tôi nói anh không có ở chỗ tôi.” Nửa người Roth tựa vào đầu giường, vừa chơi đùa với ngón tay của y vừa nói: “Thái độ kiên quyết của hắn ta còn nhiều hơn tôi tưởng rất nhiều.”

Câu này rất cục cựa cũng mang đến cho Lục Hạo Lập phản ứng như người bình thường, y ở trước ngực Roth ngẩng đầu lên trong mắt lộ vẻ khấn trương.

“Lần này, xem ra không khiến cả Diệp Huyết sụp xuống thì bọn họ sẽ không chịu ngưng.” Đưa ngón tay y thỉnh thoảng đặt lên miệng khẽ cắn, Roth nói chuyện này như chuyện đơn giản thường ngày.

Diệp Huyết và DeFils, trong nội tâm Roth hiểu rõ, hai tập đoàn này muốn đứng lên đối lập nhau thì ai cũng khó có thể chiếm thế thượng phong. Bất quá, đối với Roth, “Khó” không có nghĩa là không thể, hơn nữa hắn có thể liều lĩnh trả một cái giá lớn để Diệp Huyết sụp xuống, nhưng Diệp Huyết lại không thể làm được chuyện đó.

“Đừng làm như vậy.” Lục Hạo Lập nói có chút ưu thương một mỗi hèn mọn.

Y mệt mỏi mỗi mỗi lắm rồi, không muốn phải chịu thêm bất cứ sóng gió nào nữa, lại càng không muốn vì y là Diệp Huyết gặp chuyện phiền phức không cần thiết.

Trước kia y từng muốn mượn thế lực của Diệp Huyết phân cao thấp với Roth, hy vọng Diệp Huyết có thể tạo áp lực với hắn. Thế nhưng từ khi mất đi Kỳ, cái gì cũng đều không còn ý nghĩa nữa, bây giờ y chỉ muốn ở trong thế giới của mình để tìm kiếm một sự bình tĩnh, thế giới mà y cố gắng bảo hộ đã mất đi hạnh phúc, chỉ còn đơn thuần là thế giới của y mà thôi.

Nếu Roth làm nhiều chuyện như vậy chỉ muốn có được y, vậy thì cứ theo ý hắn, chỉ cần Kỳ có thể sống một cuộc sống đơn giản khoái hoạt thì bị nam nhân xâm phạm có là gì, chỉ cần Kỳ có thể hạnh phúc.

Y muốn dần xếp ổn thỏa mọi việc, giải quyết hết mọi thứ xong, thì cái gì cũng không muốn nghe, cũng không muốn nói gì nữa.

“Không được, bọn họ muốn cướp anh trên tay của tôi.” Roth quyết đoán cự tuyệt bóp nát lời câu nói lấy lòng của Lục Hạo Lập, y đuổi đầu lưỡi liếp vành môi mỏng mỹ lệ của Roth, giọng nói chậm rãi mê mang: “Để tôi gặp mặt họ, tôi sẽ thuyết phục bọn họ.”

Mím chặt môi không nói, cũng không quán lấy y hôn lấy hôn để, Roth phát hiện dục hỏa của mình lại bạo động, gân xanh trên trán co rúm lại.

Chết tiệt, y lại dùng chiêu này, đây là lần thứ mấy? Lục Hạo Lập một khi có yêu cầu bị cự tuyệt sẽ sử dụng chiêu này. Biết rõ y làm như vậy là mang mục đích, còn bản thân mình hết lần này tới lần khác đều không thể cự tuyệt được hấp dẫn như vậy, rồi sau khi nhào lên trên người y xong thì giống như thăng ngục cái gì cũng đều đáp ứng.

Nội tâm Roth không khỏi thất vọng, sắc mặt âm trầm kiên quyết muốn rời ra khỏi người y, hạ quyết tâm không thể tái phạm sai lầm cũ nữa.

“Đồng ý với tôi...” dấn mình hôn ngũ quan của Roth, hai tay Lục Hạo Lập vắt trên vai hắn, toàn thân dán chặt vào hắn không ngừng vận vẹo, thấp giọng năn nỉ không ngừng.

Quần áo trên người phát ra tiếng động cọ sát, vật cứng nơi hạ thể cũng đã sừng sững đứng lên do được người trong lòng cọ sát, sóng nổi lên mãnh liệt khiến Roth bắt đầu không nhận nổi mà thở gấp, tự kiềm chế bắt buộc hai tay nắm thành quyền đặt qua hai bên, chịu đựng giày vò nhưng lại không nỡ đẩy y ra.

Cố gắng một lúc lâu, hai chân Lục Hạo Lập tách ra ngồi vắt ngang trên người Roth, y cúi đầu kéo áo vén lên cao, chủ động dẫn tay trái của Roth luồn vào quần áo của chính y, phóng túng dẫn dắt hắn du ngoạn vuốt ve trên người mình.

Ngay thời khắc chạm vào thân thể làn da ấm áp của y, Roth chỉ biết bản thân mình thật sự bị đùa giỡn rồi, trong lúc đó giữa bọn họ rốt cuộc thì ai giam cầm ai? Ai khống chế ai?

Sân bay người đến người đi, trật tự rõ ràng, có người tiến bước người thân, có người chờ người yêu trở về, có người vội vàng bay vội lên máy bay, có người đi công tác nước ngoài.

Dù cho là ai đi nữa, cũng sẽ dừng lại ít nhất một hai giây để nhìn một đám người trước cửa ra vào, nguyên nhân là đám người đó có khí chất xuất sắc khó gặp.

Bốn người nam nhân dáng người khác nhau cùng vây quanh một chỗ, nhìn kỹ trong bọn họ, có một người là Lục Hạo Lập.

“Mấy người bọn hắn rơi vào bồn cầu hổ phân hay sao? Giờ này còn chưa đến?” Hồ Minh xoa hai tay đi qua đi lại, không kiên nhẫn thăm phần nà.

“Những câu này của cậu nếu để Thiên Thiên nghe được thì cậu ta sẽ không khách sáo với cậu nữa đâu.” Lục Hạo Lập ôm Kỳ đang hôn mê đứng bên cạnh Lý Diệp nói đùa vui vẻ.

Hồ Minh cười có chút phóng dăng đặt một tay lên vai Lục Hạo Lập, “Hắc hắc, Lục Lục thân ái a, tôi khuyên anh thật tình nha, mấy ngày nay ở đâu vậy? Hôm đó sao lại ở trên đường lớn phóng như bay, tình giỡn chơi sao? Đuổi theo cái bò a?” Hồ Minh vẫn chưa hiểu rõ.

Sáng nay nhận được điện thoại của Lục. Nói bọn họ thu dọn hành lý rồi ra sân bay tập hợp, khi bọn họ chạy đến, đã thấy Lục mang theo con y đứng chờ chỗ này, hỏi y mọi chuyện liên quan đến sự mất tích của y, thì y chỉ giải thích tất cả đều là hiểu lầm thôi.

“Đuổi cái bò...” Lục Hạo Lập cười không nói, lắc đầu, khuôn mặt thành thực anh tuấn khiến nữ nhân nhìn thấy tim đập thình thịch, mà Hồ Minh lại kịp nắm lấy điều này, cười càng phóng túng nói: “A? Tôi nói sai rồi, anh là số đào hoa không cần phải đuổi theo cái bò như bay, nhưng mà anh cũng phải cẩn thận a, “Chỗ ấy” không cần dùng quá sức, miễn cho sau này co rút không được...”

“Hồ Minh, cái lưỡi cậu dài quá không chỗ cắt hả? “Tuất Đường Đoan Vị nghe không vô nữa cắt lời Hồ Minh, cậu hiểm khi không ngủ gà ngủ gật để phải nghe cái lưỡi dài này nói chuyện.

“Tôi...không chỗ cắt? Tôi thấy cậu mới ít người ta lăng nhục thì có!”

Hai người tôi một câu cậu một lời nâng miệng đầu võ mồm, đây chính là biểu hiện tâm tính bọn họ đã thoải mái hơn, những ngày qua luôn lo lắng cho Lục, bây giờ nhìn thấy y không có chuyện gì nên đương nhiên có tâm tính chơi đùa một chút, Lục Hạo Lập nhìn thấy không biết nên không hay nên cười, khuôn mặt chứa một chút cảm động lại giấu đi sự sâu não.

“Lục tử, tất cả mọi người đều rất quan tâm anh, có chuyện gì cũng đừng gạt chúng tôi.” Lý Diệp nói một câu đánh trúng vào lòng Lục Hạo Lập, ánh mắt thâm trầm nhìn y, “Anh có phiền toái, không ai trách cứ anh. Nhưng anh có phiền toái mà không nói thì cả nhà lớn như vậy cũng sẽ không ai tha thứ cho anh.”

Hơn nữa, cậu cảm thấy một sự thay đổi rất lớn, không giống như cậu từng biết.

“...” vẫn lựa chọn trầm mặc không nói, Lục Hạo Lập có chút áy náy.

Y không muốn nói, cũng không thể nói, là y hẹn bọn họ đến đây, nên bây giờ bọn họ không hề phòng bị, ai ngờ phía sau họ những vị du khách nhìn bình thường nhưng trên người đều cột kíp điều khiển bom nổ? Hơn nữa... y cũng không muốn bọn họ biết rõ chuyện xấu xa giữa y và Roth, Lý Diệp ý vị thâm trường quan sát y, cân nhắc cân nhắc, không lâu sau, Phương Diên Sâm, Trương Hạo Thiên cùng Di Ngân Lam cũng đã đến.

“Bệ ca.” Di Ngân Lam gọi tên thâm mật, từ trước đến nay cô luôn lạnh lùng nhưng chỉ trước mặt Lục Hạo Lập mới có nét mặt nhu hòa.

Đưa Kỳ cho Lý Diệp ôm, Lục Hạo Lập như một người anh cả ôm lấy Di Ngân Lam, nói: “Di càng ngày càng đẹp nha.”

“Con nuôi bảo bối của tôi sao lại ngủ như con heo nhỏ vậy nè? “Hồ Minh lớn giọng hỏi, tay vuốt nhẹ trên mặt nó vỗ nhẹ, lời nói vô ý của cậu khiến thần sắc Lục Hạo Lập thay đổi.

“Ngu ngốc.” Trương Hạo Thiên đánh sau gáy cậu một cái, mắng: “Coi chừng đánh thức Kỳ, cậu thật là, trở về tôi nhất định kiếm bác sĩ chế thuốc khiến cậu cảm luôn cho biết.”

Đánh thức nó? Lục Hạo Lập cười khổ, Kỳ bị tiêm một lượng lớn thuốc ngủ, có thể bị đánh thức sao?

“Yên lặng, yên lặng!” Phương Diên Sâm coi như không, vỗ tay, “Thời gian không còn nhiều, trước tiên đi đăng ký đi, trở về các cậu có muốn đánh nhau mấy trận tôi cũng không thêm cản.” Vài người hờn giận cũng hợp tác đi vào phòng đăng ký, đi vài bước, bọn họ nghe được Lục Hạo Lập đứng nguyên tại chỗ nói: “Các cậu trở về đi, tôi không đi với mọi người.”

Thoáng chốc, bọn họ đều nghĩ mình nghe lầm, hay có lẽ người Lý Diệp đang ôm trên tay không phải là Lục Dĩ Kỳ?

Tâm mọi người đều trầm xuống, câu đầu tiên Phương Diên Sâm hỏi: “Có ý gì? Anh không muốn đi sao?”

Vốn đang nghĩ Lục tử đùa giỡn, tính quay về nước mới hỏi cho rõ, nhưng bây giờ xem ra, nhất định phải làm rõ ngay tại đây. “Có chút chuyện riêng.” Câu trả lời của Lục Hạo Lập rõ ràng không hề giấu diếm, bọn họ nhìn y đều mang chút tức giận.

“Lục, giống như tôi mọi người hoài nghi anh đang có vấn đề gì đó, anh làm sao vậy?” Đoan Vị hoang mang giải thích: “Anh chỉ nói là hiểu lầm, nhưng chỉ hiểu lầm mà có thể khiến anh mất tích mấy tháng? Chút hiểu lầm có thể khiến Hồng Dương bang giải tán? Chút hiểu lầm có thể khiến nhà anh biến thành tan hoang sao?” Không khí nghiêm túc vây quanh bọn họ, khiến nhiều người tò mò liếc nhìn.

Lục Hạo Lập muốn nói gì đó, tai nghe ẩn trong tai y vang lên tiếng của Roth: “Nữ nhân anh vừa khen xinh đẹp kia, bản thân tôi cảm thấy chỉ bình thường.”

“Hiểu lầm cũng chỉ là hiểu lầm.” Lục Hạo Lập muốn bọn họ nhanh chóng đi đi, giọng hơi vội vàng, khuôn mặt Lý Diệp uy nghiêm bắt đầu mang chút khí thế áp bách, đây là dấu hiệu cậu ta đang tức giận.

“Bộ dạng của Kỳ không giống như đang ngủ.” Trương Hạo Thiên kiểm tra Kỳ, rồi kết luận, “Nó bị người ta tiêm thuốc ngủ.” Đang lúc mọi người nhìn nhau khó hiểu, Lục Hạo Lập không cãi lại, y đến gần Lý Diệp, lưu luyến vuốt mái tóc ngắn của Kỳ, tràn ngập tín nhiệm nói: “Diệp, là anh em, từ nay về sau hãy chăm sóc nó thật tốt.”

Bọn họ không hiểu, muốn hỏi nhưng Lục Hạo Lập nhanh chóng ngăn họ lại: “Đừng hỏi tôi gì cả. Kỳ nó... không nhớ tôi đâu, các cậu cũng đừng nhắc tôi với nó, nếu nó có hỏi gì về chuyện bản thân nó thì cứ nói với nó tôi đã chết...” Lục Hạo Lập nói xong, lúc y muốn bước đi, Lý Diệp không nhịn được nữa đưa Kỳ cho người bên cạnh, phóng đến trước mặt y tung một quyền, quát: “Con mẹ nó, anh nói bây bạ gì vậy hả?”

Y ngã về sau, người đi đường xung quanh tản ra, không ai đỡ Lục Hạo Lập, bọn họ không thể hiểu việc y làm, và trái tim băng giá mà y đang giấu diếm.

Cười si ngốc, Lục Hạo Lập chống tay lên trán, sâu sắc nhìn bọn họ, đứng lên vẫn khư khư cổ chấp muốn rời đi, Lý Diệp cường chế cảnh cáo: “Anh muốn bị chúng tôi ép về sao?”

Lục Hạo Lập đưa lưng về phía những người bằng hữu mà y coi như tay chân, chưa xót cùng áy náy tan trong mắt, trong nội tâm ngàn lần xin lỗi, trong miệng chỉ có thể nói: “Theo quy củ của Diệp Huyết, các cậu không ai có quyền can thiệp vào chuyện của tôi, tôi muốn đi, các cậu không ai có thể ngăn cản tôi.” Quy định? Quyền lợi?

Bọn họ thật sự bị tổn thương không thể phản ứng, đây là lần đầu tiên, y nói chuyện với bọn họ mà đưa ra quyền lợi cùng quy định, lần đầu tiên sau nhiều năm, tình bằng hữu của bọn họ, y lại có thể nói đến quy củ sao.

Quy luật đối với tất cả bọn họ mà nói, là tín ngưỡng, là điều không thể làm trái, “Nếu như anh còn là một nam nhân, nếu như anh vẫn là Lục Hạo Lập, vẫn mang hỏa giới, tôi sẽ giao Diệp Huyết cho anh, có thù hận gì thì anh có thể tự mình đi báo.” Lý Diệp không cam lòng nhìn theo bóng lưng y, cười cùng trang trọng cùng nghiêm túc hô to: “Đừng biến thành người nhu nhược!”

Không quay đầu vẫn nhìn về phía trước, Lục Hạo Lập thả lỏng bước chân cười nhạo mình, Diệp Huyết đưa cho y thì y có thể làm gì chứ? Muốn ép y cảm tính mạng của mọi người đi tìm Roth trả thù? Vì tất cả mọi

chuyện buồn cười này sao, không đáng đâu. Lý Diệp có dự cảm kỳ quái, lần này Lục Hạo Lập đi thì có lẽ bọn họ sẽ không còn gặp lại nhau nữa, rốt cuộc cậu biết, y rời đi, rời khỏi thế giới của bọn họ, mang theo những vết thương tàng hình khắp toàn thân.

Cả khoan máy bay đều là thành viên Điệp Huyết, Đường chủ cùng Chủ sự ngồi ở khoang hạng nhất phân tích mọi chuyện.

“Vừa rồi ở sân bay có bắt được vài người mang bom tự sát, hỏi gì cũng không nói.” Nói có chút áy náy, đều là do cậu phát hiện quá chậm. Lý Diệp cũng bất ngờ gật đầu, chuyện bên trong, thử hỏi, người dùng bản thân cột bom, không sợ chết sao? Có thể thấy đám người này rất trung thành.

“Lục ca ra sân bay liền trực tiếp lên một chiếc xe riêng.” Di Ngân Lam nghe báo cáo của Lý Diệp, đôi mắt đen mun vừa bình tĩnh vừa lo âu, “Người phải theo dõi lại mất dấu anh ấy, Chủ sự thỉnh chỉ thị.” Ra hiệu cho Di Ngân Lam trước tiên ôm Kỳ ngồi xuống đối diện cậu, Lý Diệp khó có thể ra quyết định.

“Chuyện này có phải do DeFils làm? Nếu vậy, tôi thật sự không hiểu tại sao hấn uy hiếp Lục không chịu tha, còn nữa tại sao Lục không chịu nói với chúng ta.” Hồ Minh nghĩ nát óc cũng không hiểu, hai hàng lông mày nhíu lại.

Mọi người ai cũng không thể trả lời, tâm tư mệt mỏi nhìn nhau, sau đó, một tiếng khóc nước nữ phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Mọi người không hèn mà cùng nhìn về nơi phát ra tiếng khóc, lại càng hoảng sợ, bọn họ nhìn thấy Di Ngân Lam nước mắt tuôn rơi cùng cầm một lá thư.

“Di?” Hồ Minh không hiểu gọi cô, cẩn thận giặt nhẹ ống tay áo, “Tại sao hóc? Đừng lo lắng, Lục không sao đâu.”

Tay lau nước mắt, Di Ngân Lam đưa thư cho Lý Diệp, mang chút nghẹn ngào nói: “Tìm thấy trong túi áo Kỳ.”

Lý Diệp mang chút khó hiểu, cậu mở lá thư ra, đọc thấy nét chữ quen thuộc, hắc, anh em a, tôi đoán xem tên cậu là ai nha, là Diệp, đúng không? Hay là Sâm? Mặc kệ là ai, khi mọi người thấy lá thư này thì cũng là lúc tôi đã giao Kỳ cho các cậu, như vậy tôi rất yên tâm. Tôi biết rõ, các cậu nhất định sẽ không tin lời tôi nói, trên thực tế tôi quả thực đang lừa các cậu, ha ha, đừng nóng giận.

Có một chuyện là thật, Kỳ nó thật sự đã quên tôi, dù phát sinh chuyện gì tôi cũng không hy vọng nó nhớ lại, cho nên các cậu đừng nhắc đến tôi khiến nó kích thích, được không? Nhớ kỹ, bằng không tôi sẽ kiểm cáo các cậu tính sổ.

Tôi không nói rõ nguyên nhân cho các cậu, không phải vì tôi không xem các cậu là bằng hữu, chính vì tôi quý trọng từng người các cậu, cho nên tôi không muốn các cậu bị liên lụy. Nhớ trước kia ba tôi cùng Lý thúc có nói với tôi, nếu như vì tổ chức, chết một vạn anh em đều không sao, nhưng nếu vì ân oán cá nhân của tôi, dù để chết một thành viên Điệp Huyết thì tôi cũng không xứng đáng là người của Điệp Huyết.

Mười năm trước, vì chuyện của Đế Kỳ, nhất thời xúc động tôi đã hại chết rất nhiều anh em, chuyện này cho đến nay tôi cũng không thể quên, tôi nghĩ cả đời này tôi cũng không quên được. Bởi vì thân phận của tôi, nên không ai trách cứ tôi, nhưng cho đến nay, tôi vẫn rất muốn nói với tất cả các cậu: Xin lỗi.... Sau khi trở về, đừng tìm tôi nữa, Tôi kêu tất cả các cậu đi không phải vì tôi vĩ đại, mà vì tôi hiểu được hậu quả xảy ra. Hơn nữa tôi thiếu nợ Điệp Huyết rất nhiều, trên lưng tôi mang rất nhiều mạng người, các cậu từng để tôi phải mang thêm trên vai nữa, được chứ?

Kỳ là niềm hy vọng của tôi, nếu không có sự hiện hữu của nó, mười năm trước tôi đã không sống nổi, cho nên, giúp tôi chăm sóc cho nó thật tốt, tôi tin tưởng các cậu sẽ đáp ứng tôi. Những năm qua, tôi đối với mọi người theo mình rất tốt, tôi muốn đền bù tổn thất đã gây ra, tôi không muốn bị kịch năm đó lặp lại, cũng không muốn chứng kiến cái chết của bằng hữu xung quanh, từ nay về sau cũng không muốn. Diệp, cậu thích hợp là Chủ sự Điệp Huyết hơn tôi, cậu biết cách lựa chọn con đường tốt nhất cho tổ chức, tôi cũng hy vọng cậu tôn trọng sự lựa chọn của tôi.

Tốt rồi, nói nhiều như vậy, câu cuối cùng muốn nói với các cậu là không cần lo lắng cho tôi, còn nữa lên đường cẩn thận. Lục Hạo Lập

Nhìn chăm chăm vào chữ ký sống động phía dưới, Lý Diệp nắm chặt lá thư nhả lại, lá thư nhẹ như lông hồng này có thể khiến một nam nhi bảy thước hốc mắt đỏ lên, bởi vì, cậu ta đã mất đi người bằng hữu quan trọng nhất.

15. Chương 15

Một năm sau, buổi sáng mười giờ đúng.

Văn phòng tổng tài của tập đoàn Hopson vang lên tiếng chuông điện thoại, Roger bận rộn quản lý xem xét công việc, không nhìn hiển thị màn ảnh của điện thoại mà trực tiếp bắt máy nói.

“Uy, ai vậy?”

“Roth.”

“..... Chuyện gì?”

“Đưa Anseph đến chỗ tôi.” Cúp máy, Roth đột nhiên yêu cầu như vậy Roger không phải không đồng ý, hẳn định hỏi thăm rõ một chút từ lời kể ngắn gọn của Roth khiến hẳn nghe được một chút tin tức khó tin, đến khi cúp điện thoại hẳn cũng chưa thể bình tĩnh lại.

Đột nhiên hoàn toàn mất tâm tư làm việc, Roger ngồi phịch trên ghế da hồi tưởng lại sự việc một năm trước đây, thở dài từ tận đáy lòng, sau đó chậm rãi đi về hướng một nam nhân mảnh khảnh đang vẽ tranh.

“Tranh của cậu đều là cảnh vật tĩnh lặng dưới ánh mặt trời.” Roger đem tâm huyết mấy ngày qua của mình nói ra.

Nam nhân kia vẫn yên tĩnh vẽ tranh, thần sắc an bình thanh thản, không hề bị thế giới bên ngoài quấy rầy sự chuyên tâm vào bức tranh, mỗi cử động đều mơ hồ mang một chút khí chất nghệ thuật gia.

Roger không để ý đến chuyện bị xem nhẹ mà vẫn đứng trước hàng lan can điêu khắc màu trắng đón gió cùng cười tao nhã, nói với cậu: “Roth gọi điện cho tôi, nói tôi buổi chiều ghé qua chỗ hẳn, cũng để cho cậu gặp Lục.”

Bút vẽ trên tay nam nhân trượt khỏi tay rơi xuống đất, một câu thôi cũng khiến đôi mắt màu lam đã lâu không có biểu hiện giờ toát lên sự kinh hãi, nhưng nhanh chóng lại nhuộm vẻ hoài nghi cùng nghi kỵ, Roger thoáng cảm nhận được ý nghĩ của cậu kéo tấm chăn lông trên đùi của cậu cao lên một chút, rồi nói: “Tình hình rõ ràng thì chiều nay cậu sẽ biết, ở đây gió lớn, chúng ta vào trong trước đi.” Roger đẩy xe lăn của cậu, cả hai cùng vào phòng.

Gió vẫn lẳng lặng thổi, thời gian quả thực trôi qua rất nhanh, thời gian qua, Anseph ngồi trên chiếc xe lăn này cũng đã gần một năm... Vật đổi sao dời, một năm cũng đã khiến họ thay đổi rất nhiều...

Roger không ngờ hẳn còn có ngày bước vào trong tòa nhà nhỏ này, nơi này và một năm kia cũng đã thay đổi rất nhiều, thay đổi nhất chính là khu vườn dưới lầu, được thiết kế thành một khu trải đầy cỏ.

Khi giúp Anseph vào tòa nhà, bên trong là phong cách thiết kế thanh u thanh nhã hoàn toàn khác biệt với phong cách huy hoàng xa xỉ mà trước nay DeFils yêu thích, khiến người ta cảm thấy trầm tĩnh lại.

Nhìn mười đầu ngón tay Anseph nắm chặt vào nhau, Roger không biết nên nói cái gì nên cũng im lặng, năm đó Diệp Huyết khiến hẳn tổn thất không ít, Roth đem Anseph tổng cho hẳn coi như đền bù tổn thất, nói với hẳn muốn lưu thì lưu, không lưu thì xử lý.

Nhớ đến chuyện này, hai tay Roger nắm chặt lại, hẳn không thể nào tha thứ cho Roth, một năm nay, hẳn cũng tận lực không muốn bắt luận có chuyện gì liên quan đến Roth, ngay cả Lana cũng ít liên hệ.

Anseph mất đi khả năng đi đứng, Roger không thể quên cái ngày mà toàn thân cậu ta đều là máu nằm trên mặt đất, Roth đối xử với người theo hẳn nhiều năm như vậy thật sự khiến Roger hận sự tàn nhẫn của Roth.

Mặc kệ Anseph làm sai điều gì thì bọn họ cùng là những đứa trẻ cùng lớn bên nhau, thời gian hai mươi mấy năm chẳng lẽ ngay cả một chút khoan thứ nhân từ cũng không thể bố thí sao? Anseph phụ trợ bên cạnh hẳn nhiều năm như vậy sao hẳn có thể nhẫn tâm tuyệt tình như vậy!

Roger đau lòng vì Anseph, cũng hối hận trước kia dễ dàng buông tha cho việc thỉnh cầu tộc trưởng tiền nhiệm của DeFils xin Anseph đi theo hắn, nếu không thì hôm nay Anseph đã không cần ngồi xe lăn.

Chuyện dù sao cũng đã muộn, hơn nữa vẫn chưa rõ tình cảnh của Lục thế nào, Roger lắc đầu rầu rĩ. Bệnh trầm cảm? Trời, Lục bị mắc bệnh trầm cảm sao? Với tính cách của Lục sao có thể mắc bệnh trầm cảm chứ? Roth, rốt cuộc cậu muốn xúc phạm họ đến mức nào đây?

Mái tóc dài đen mun rối tung, khuôn mặt trắng nõn lãnh ngạo lại mang chút đậm mạc, dáng người cao lớn cân đối mặc chiếc áo ngủ màu lam cổ chữ V cùng quần dài màu xám nhạt, trên chân chỉ vón vện đôi vớ màu trắng, làm biến mất vẻ đẹp tuyệt trần cùng nhuệ khí của Roth, hơn nữa còn có chút cảm giác khiếm tốn khiến vẻ đẹp của Roth cũng bớt lạnh.

Roger nhìn Roth mở cửa, hoang mang nhìn quần áo mặc ở nhà trên người hắn, lén nhìn đồng hồ trên cổ tay, “Hơn hai giờ, cậu không cần đến văn phòng sao?” Bây giờ đang là thời gian làm việc, sao Roth lại ở đây? Lại nhìn y phục của hắn, chẳng lẽ hắn không hề rời khỏi nhà sao?

Roth không trả lời, ngược lại liếc xéo bộ tây trang trên người Roger, nói: “Trong này đừng mặc tây trang, Midas, dẫn Roger đi thay quần áo.” Tiếng vang chưa dứt, Roth để mặc cửa mở liền xoay người kêu vào nhà, không hề liếc Anseph dù chỉ một lần.

“Đạ!” Một nam nhân mặc quần áo bằng vải bông màu trắng có thắt lưng đi ra nói với Roger: “Hopson tiên sinh, mời.”

“Tại sao không thể mặc tây trang?” Roger đi sau lưng Midas vừa hỏi vừa nhìn quanh, cảm giác bài trí trong nhà tất cả đều rất âm áp gọn gàng.

“Bởi vì quá nghiêm cẩn, lo lắng sẽ ảnh hưởng đến tâm tính của Lục tiên sinh.” Đội trưởng đội cảnh vệ A Midas trả lời ngắn gọn, thái độ cùng ngữ khí của hắn ta đều không ổn khiến bước chân Roger như chùng lại, có chút ngạc nhiên.

Không thể nào... nghiêm trọng vậy sao?

Khi nhìn thấy Lục Hạo Lập, Roger mới hiểu tại sao Roth lại khẩn trương như vậy.

Một cái tủ cao bằng thủy tinh sát đất, một nam nhân gầy trơ xương ngồi ôm gối dựa người vào mặt thủy tinh của tủ, ánh mắt nhìn đắm cổ xanh dưới ánh mặt trời, thoát nhìn vừa suy sụp vừa mê mông.

Một người từng cưỡi mở như vậy, bây giờ bao phủ quanh y chỉ là một màu đen dày đặc, ngay cả mái tóc ngắn màu lửa rất đặc biệt kia cũng mang chút âm đạm không thể tỏa sáng, không còn nhìn thấy sự chói mắt.

Lục Hạo Lập như vậy, khiến Roger không kịp trở tay mà cũng khiến tay Anseph run lên cầm cập, rung giọng gọi: “Lục...” Lục Hạo Lập gần như mất đến mười phút đồng hồ mới bắt trí não của y nhận ra giọng của cậu, ngẩn người nhưng vẫn chưa xoay đầu lại, suy nghĩ chậm rãi mới vận động, ánh mắt tán loạn nhìn cậu rất lâu mới từ từ lấy lại chút khí sắc, một ngọn lửa vui mừng thấp thoáng dâng lên trong màn đêm trong ánh mắt của y.

Phản ứng của y cũng ánh vào trong tâm mắt Roth, khiến hắn khó chịu dời đi, ngực cuộn cuộn dâng lên cảm giác đau khổ chua xót cùng khổ sở, mặc cho hắn ra sức nỗ lực nện bao nhiêu, đa tâm dụng ý chiếu cố thế nào cũng không bằng một chữ của Anseph.

Chớp mắt vài cái như không tin, suy nghĩ Lục Hạo Lập khó khăn nhìn rõ tình hình, cảm xúc mật mờ đi từng bước đến bên người ngồi trên chiếc xe lăn, ngồi xổm xuống trước mặt cậu.

“Anseph...” ánh mắt lưỡng lự vẫn bao dung cậu như trước kia, tay Lục Hạo Lập đặt lên chân cậu, khiếp đảm không tin, “Chân của cậu... làm sao vậy?”

Cười cười như không để tâm, Anseph nhìn Roth đang đứng ở xa phía sau Roger, tĩnh lặng một chút, nói với Lục Hạo Lập: “Không thể đẩy tôi ra ngoài một chút sao?” Không cần lo lắng, lần này Lục Hạo Lập phản

ứng rất nhanh, từ tay Roger tiếp lấy xe lăn, đang muốn giúp cậu rời đi thì bị Roth ngăn lại.

“Dem thuốc uống trước đã.” Không ngại ánh nhìn lạnh lùng cùng tư thái đề phòng của y, ngược lại Roth rất vui mừng rồi cuộc y cũng có phản ứng, vì vậy cầm thuốc cùng ly nước đưa cho y, sau đó đi vào phòng ngủ cầm một chiếc áo khoác phủ thêm cho y, “Bên ngoài hơi lạnh, mặc thêm áo khoác vào.”

Không cần đến câu thứ hai đã đem nước cùng thuốc uống vào, Lục Hạo Lập đưa chén đưa cho Roger sau đó giúp Anseph xuống lầu, từ đầu đến cuối y vẫn xem Roth như vô hình.

Roger đem cái ly Lục Hạo Lập kín đáo đưa cho hắn chuyển cho Roth, nhìn chăm chăm vào biểu tình có chút thư thái của Roth, nhìn không được thừ: “Roth, cậu yêu anh ta?” Roth như vậy, đã không còn là một nam nhân duy ngã độc tôn, thái độ hằn đối với Lục có thể nói gần như nhỏ bé, che giấu không được ý nghĩ yêu thương cùng quan tâm, Roger đến bên cạnh để nhìn rõ hơn, hắn có thể xác định Roth thực sự đã yêu Lục, nhưng mà...

Về mặt phức tạp, Roger nghĩ đến Lana, người em gái kia của hắn yêu Roth rất sâu đậm, vợ của Roth.

“Kêu Anseph đến quả nhiên là quyết định đúng.” Roth như không nghe được câu nói của Roger mà chỉ đứng bên cửa sổ nhìn người đang ở xa xa dưới lầu kia, thì thào nói khẽ: “Bình thường muốn anh ta uống thuốc anh ta đều không phản ứng, uy hiếp anh ta cũng không nghe, kiên quyết rót vào miệng anh ta thì anh ta sẽ nôn ra, tôi thật sự không biết anh ta tự gây sức ép lên bản thân như vậy rồi cuộc là muốn thế nào.”

Đem mặt chôn vào lòng bàn tay, dựa vào cửa sổ, Roth cảm thấy rất đau khổ, cơn đau nhức của hắn khắc sâu đến mức hắn muốn tìm một con dao đâm sâu vào trái tim để có thể chấm dứt cơn tra tấn không có hồi kết này, để cả hai đều có thể giải phóng.

Vì chỉ cần hắn còn sống, hắn sẽ không thể nào ép mình buông tay, mở ra đôi tay đang giam cầm Lục Hạo Lập... Cắn bản hắn không phải không mở, hắn chỉ muốn canh giữ bên cạnh y, muốn được ở bên anh ta, nhưng mà, tình yêu của hắn lại khiến cả hai đều bị giam cầm trong chiếc ***g tạo bởi thương tích cùng bi ai...

Mấy ngày đầu, sự thuận theo của Lục Hạo Lập khiến hắn cho rằng mình đã tìm được hạnh phúc, chiếm được tình yêu mà hắn khao khát, từ nay có thể trải qua cuộc sống khoái hoạt, không bao giờ...mất đi y nữa.

Thời gian của đến nửa năm, những điều ấy tất cả đều như bọt xà phòng tan biến trong không khí, tan vỡ hoàn toàn.

Vô luận làm tình bao nhiêu lần, trừ phi làm Lục Hạo Lập ngắt đi, nếu không thì y sẽ mở to mắt si ngốc nhìn trần nhà, làm thế nào cũng không ngủ, dùng hết cách cũng vô dụng, cuối cùng thậm chí phải tiêm thuốc an thần cho y... Mỗi bữa cơm càng ngày càng ít, ép y ăn nhiều một chút thì y sẽ nhổ ra, thân thể càng ngày càng bất ổn, tinh thần càng ngày càng kém, cuối cùng chỉ có thể dựa vào dịch dinh dưỡng...

Nhìn bộ dạng Lục Hạo Lập như vậy, nhìn y càng ngày càng... suy yếu, nhìn y như người điên loạn, trong lòng Roth thừa nhận nỗi đau cùng lo lắng gần như ép chết hắn, cả ngày hắn chỉ lo lắng sợ hãi Lục Hạo Lập sẽ ở nơi hắn không nhìn thấy mà gặp chuyện không may, hắn không dám rời khỏi y, hắn cầu xin y, mắng y, đe dọa y, vì chỉ muốn y đừng tiếp tục như vậy nữa.

Nhưng đều không hiệu quả, Lục Hạo Lập vẫn cứ tiếp tục tự sát từ từ như vậy, sau đó, bác sĩ nói y sinh bệnh.

Vì vậy, Roth cứ như vậy tận mắt nhìn người hắn yêu sâu đậm từng bước từng bước đẩy tính mạng vào ngõ cụt, hắn níu giữ nhưng vô dụng, hắn cầu khẩn nhưng chỉ đổi lại sự lạnh lùng.

Có đôi khi Roth đã nghĩ có lẽ nên bỏ đi, đơn giản ôm y cùng chết là tốt nhất, như vậy không ai phải chịu thống khổ nữa.

Thế nhưng, luyến tiếc... hắn thật sự luyến tiếc nên không thể làm như vậy...

Roger nhìn không rõ nét mặt của Roth, nhưng nhìn bóng lưng gầy gò của Roth, Roger đột nhiên cảm nhận được cảm thụ của Roth, lúc này đây, Roger cảm giác nhìn đồng cảm với Roth.

Roth không hiểu tình yêu là thế nào nên chỉ có thể mang một tình yêu u mê không tỉnh, hẳn không hiểu được cách yêu cũng không ngừng tự mang dây trói buộc bản thân, tình cảnh như vậy e rằng cả hai đều chịu thương tổn cùng tai họa mà thôi.

“Anh ta như vậy bao lâu rồi?” Roger cũng nhìn hai người đang đứng trên bãi cỏ, hỏi Roth: “Cậu vẫn không cho anh ta ra ngoài?”

“Hơn nửa năm, anh ta cũng không muốn ra ngoài.” Ngắc đầu hít sâu không chế lại tâm tính ổn định, Roth đem lòng bàn tay đau khổ áp lên mặt kính, hẳn vẫn còn rất hoang mang.

“Kỳ thực...” Lo lắng lựa chọn từ ngữ, sắc mặt Roger suy nghĩ rất nghiêm túc, nói ngập ngừng: “Cậu giam anh ta như vậy, thì sớm muộn anh ta cũng sẽ chết, chẳng lẽ... cậu không nghĩ đến việc trả tự do cho anh ta?” Tận mắt nhìn người mình yêu linh hồn dần khô héo, thông minh như Roth có lẽ cũng đã nghĩ đến. Roger đứng ở vị trí là người ngoài cuộc đặt giả thuyết, nếu hẳn là Roth, hẳn sẽ chọn cách buông tay.

Bởi vì tội gì lại cột cùng nhau chịu sự tra tấn?

Toàn thân Roth chỉ hơi run nhẹ, chọn cách im lặng. Roger chờ một lúc cũng đành thở dài, cũng hiểu không nên hỏi thêm gì nữa.

Trên mặt cỏ mềm mại, xanh tươi đầy sức sống, cây cỏ xanh ngắt chấp chờn theo làn gió, mùi cỏ tươi khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái hơn đôi chút.

Dừng lại giữa vườn, Lục Hạo Lập đi đến phía trước Anseph ngồi xổm xuống, hai tay khoát lên tay vịn xe lăn, cảm giác mắc nợ vây quanh len lỏi từng ngõ ngách trong lòng y, hé miệng nhưng lại như mắc một khối đá to, muốn nói chút gì đó lại không biết nên nói gì.

Hai chân này... mình lấy gì để bồi thường chứ? Phần nhân tình này của Anseph mình lấy gì để trả lại đây?

“Đừng nghĩ gì cả, anh không thiếu tôi gì hết.” Anseph nói thẳng tâm sự của Lục Hạo Lập, cậu cười thản nhiên, nói: “Tôi thật sự rất tốt, bây giờ cả ngày đều vẽ tranh, so với trước kia nhàn nhã rất nhiều, cũng cảm thấy thoải mái rất nhiều.” Rửa đầu xuống, tay Lục Hạo Lập cẩn cẩn dục dục đặt lên đùi, dòng lệ đau thương khiếp sợ cùng áy náy lẫn quanh, mang chút hy vọng hỏi: “Chữa được không?”

“Được, anh hy vọng tôi sẽ chữa?”

“Đương nhiên!” Bỗng nhiên ngắc đầu, Lục Hạo Lập cầm tay cậu, nhanh chóng nói: “Đương nhiên phải chữa chứ, cậu nhất định sẽ đứng lên được!”

“Như vậy...” Anseph cầm lại tay y, ánh mắt chân thành nhìn y, nghiêm túc nói: “Anh cũng phải đứng lên.” Tim Lục Hạo Lập đập mạnh và loạn nhịp nhìn cậu, khó hiểu.

“Tôi vẫn yêu mến con người anh trước kia, cho nên...” Dùng ngón tay trượt thoát ra cùng rút về, giọng Anseph vẫn vui vẻ nói: “Để con người của anh trước đây, một lần nữa đứng trước mặt tôi.” Thoáng chốc, Lục Hạo Lập hiểu được tâm ý của cậu.

Dựa đầu thong thả lên hai chân tàn phế của cậu, rốt cuộc Lục Hạo Lập không thể chịu nổi mà phát tiết nỗi đau cùng giãy dụa đang đè lên trái tim y, lúc tâm tư của y như vỡ ra, Anseph lấy tay vuốt khẽ mái tóc y, truyền một sự an ủi cùng cổ vũ ngầm lặng.

Nhịn đã lâu, lưng đeo quá nhiều thứ, khóc được, giải tỏa xong sẽ không sao...

“Hiện tại tôi rất tốt, nếu như không phế đi hai chân này, thì tôi không thể thoát khỏi tập đoàn DeFils.” Xa thăm, ôn nhu của Anseph như tia mặt trời ngoài cửa chiếu rọi đáy lòng Lục Hạo Lập, sau khi giảm bớt cảm giác tội lỗi của y, cậu nói tiếp: “Hứa với tôi, thử xem sao, sau đó, đến xem tranh của tôi.”

Có lẽ hiểu rõ mọi thứ, lời nói của Anseph nhẹ nhàng, cười rất tự nhiên, tâm tính cũng thông suốt phần chần chừ hơn.

Nguyên lai, bỏ xuống, có thể khiến người ta sống, còn sống rất thoải mái. Cậu đã làm được, cậu hy vọng Lục cũng có thể làm được, bởi vì y là Lục Hạo Lập.

Đến tối Roger đến dẫn Anseph về.

Lúc chiều, cậu và Lục Hạo Lập đều ở trong vườn nhìn bầu trời từ sáng chuyển dần sang màu tối sẫm, phần lớn thời gian cả hai người đều lặng lẽ, yên tĩnh bên nhau, tâm hồn khô cạn của Lục Hạo Lập cũng có những giây phút nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Sau đó màn đêm phủ xuống, một bàn đầy các món ăn của các nước đủ chất dinh dưỡng, các món ăn được trình bày ngon mắt muôn màu muôn sắc bày đầy cả chiếc bàn ăn hình vuông, vì để có thể khiến Lục Hạo Lập muốn ăn chút gì đó.

Roth kéo một chiếc bếp nhỏ đang hâm nóng canh thuốc đến trước mặt Lục Hạo Lập, tự tay lấy muỗng cho y một chén, nói: “Uống chút canh.” Món canh thuốc có thêm vài dược liệu có tác dụng trị liệu cùng bồi bổ cơ thể, rất tốt đối với thân thể của y.

Lục Hạo Lập không hứng thú dùng đũa ăn đảo chút thức ăn trong đĩa của mình, trước sau ăn mới ba đũa lại tiếp tục ngẩn người, không hề phản ứng với câu nói của hắn.

“Uống ít nhiều cũng được, nếu không ngày mai phải truyền nước biển cho anh, đừng luôn gây khó dễ cho thân thể mình như vậy.” Buông chén xuống, Roth lại bắt đầu quá trình khuyên bảo, tới lượt đến ngày hôm nay, hắn cũng đã sớm quên bản thân nông cuồng tự cao tự đại của trước kia.

Đã từng thử không để ý đến y, cho phép y chịu đói... kết quả là y búống bình đến mức té xỉu cũng không kêu lên một tiếng, từ lần đó trở đi, Roth không dám thử đánh canh bạc nguy hiểm như vậy nữa, tình nguyện cúi người khuyên nhủ y.

Thiện ý của hắn, quan tâm của hắn, Lục Hạo Lập vẫn kiên quyết bỏ qua, mà Roth vẫn nhẫn nhịn bưng chén canh lên, muỗng một muỗng kê sát môi y, ân cần nói: “Bác sĩ nói thân thể anh rất yếu, uống một chút canh thuốc mới tốt, nào, uống một chút thôi, canh này không đắng đâu.” Lục Hạo Lập mím môi không chịu mở ra, Roth dùng muỗng cạy môi y, lại theo thói quen nói lảm nhảm: “Đừng nóng, uống nhanh a...”

Giống như kịch bản luôn lặp đi lặp lại, Roth lải nhải những câu kia, nín nọt cùng ăn nói khép nép chỉ muốn hồng y mở miệng, có lẽ toàn tâm toàn ý tha thiết chăm sóc của hắn khiến Lục Hạo Lập nôn nóng, không chế không nổi cảm thấy hắn rất phiền, nhất thời không kiên nhẫn vùng tay lên...

Chén canh bị hất rơi trên mặt đất, nước canh nóng hổi văng lên bàn tay không kịp né của Roth, nước nóng khiến da hắn đỏ ửng, một trận đau đớn, tất cả câu nói ân cần ngay lúc ấy cũng ngưng bật.

Lục Hạo Lập khó nén khiếp sợ nhìn tay mình, y làm gì thế này? Đảo mắt nhìn Roth, Lục Hạo Lập im lặng theo dõi khuôn mặt không chút biểu tình của hắn, nhìn tay hắn, không hiểu sao, tâm chợt lạnh.

Yên lặng lấy khăn giấy lau tay, Roth cúi đầu nhìn màu đỏ trên bàn tay, dần dần, hắn đã... BẤT LỰC, rốt cuộc thì có thể làm thế nào chứ? Có ai nói cho hắn biết không, hắn còn phải làm thế nào nữa?

“Anh làm vậy mới cảm thấy cao hứng sao?” Giọng tràn ngập ử rử, khuỷu tay chống trên lên bàn cúi người xuống, bàn tay đỡ cái trán, bả vai run rẩy, cảm giác như hắn sắp sụp đổ, “... biết rõ tôi yêu anh, nhưng vẫn luôn lợi dụng điều này để tra tấn tôi, thậm chí không tiếc thương tổn bản thân, tôi van xin anh, đủ rồi! Thật sự quá đủ rồi...”

Lục Hạo Lập nắm chặt tay duy trì nét tỉnh táo không đổi, lời nói khai sáng của Anseph cùng sự mệt mỏi không thể duy trì kia của Roth khiến nỗi lòng y hỗn loạn, tạo thành một cơn khó chịu bức thẳng lên cổ, đọng lại đó rất lâu như mâu thuẫn muốn bộc phát.

Roth nói y tra tấn hắn, vậy khi hắn hủy đi y, hắn có nghĩ đến cảm thụ của y hay không?

“Ở bên tôi anh chán ghét đến vậy sao? Vì anh, tôi đã cố gắng thay đổi chính mình a, tại sao anh không chịu thử để tôi đến gần anh? Vì sao không chịu tiếp nhận tôi? Cho chúng ta một cơ hội duy nhất, thử một lần thôi không được sao?” Roth ách nơi cổ họng nói mỗi câu đều là dùng hết toàn bộ sức lực, nỗi đau của hắn hòa lẫn vào không khí, một năm nay hắn chịu đựng không hề ít so với Lục Hạo Lập.

Lục Hạo Lập lần quần chịu dày vò trong thù hận, Roth lại rơi vào dòng nước xoáy của sự sợ hãi mất đi y, cả ngày kinh sợ vì hắn buồn, vì hắn lo lắng, cả hai không ai tốt hơn ai.

“Cơ hội?” Lục Hạo Lập hiểu hết nhưng vẫn im lặng không nói, y nhìn Roth khổ sở, thờ ơ nói: “Không cần.” Hắn và y không thể có cơ hội, tại sao phải có cơ hội...

Roth bình tĩnh lại, ánh mắt ngay lập tức đổi thành trống rỗng, sau đó hắn điều điều hoảng hoảng đi đến ôm Lục Hạo Lập, ngữ khí tích tịch cùng thái độ cầu xin vô tận, “Vây... Anh có thể nói cho tôi biết được không, anh muốn cái gì?”

Muốn cái gì? “Tôi muốn chết.” Ba chữ ngắn gọn, Lục Hạo Lập thốt ra, không chút chần chừ, thậm chí có thể nói là không cần suy nghĩ, y cũng đã bất lực rồi.

Y hận Roth, nhưng y lại rất mâu thuẫn, Roth vứt bỏ ngạo mạn, hạ thấp tôn nghiêm chịu làm tất cả cho y, y không phải không biết, chính xác y không biết nên đối mặt như thế nào, đây chính là điều y suy nghĩ, đến bây giờ y vẫn không hiểu chính xác thì y cần điều gì.

Mỗi ngày đều trôi qua trong lớp lưới chắn bảo vệ, ngăn cản sự giao tiếp, những ngày đó y muốn phát điên, chà đạp tâm lòng của Roth thì y cũng không vui vẻ gì, lúc mới đầu khoái cảm trả thù còn có khi thấy Roth mỗi lần mỗi lần đều trắng bệch trong kinh hoàng nhưng dần dần bắt đầu cảm thấy lãnh đạm, cuối cùng cảm giác không còn vui vẻ gì cả.

Nỗi hận đối Roth... cũng càng trở nên phức tạp, từ đó về sau, Roth không hề miễn cưỡng y nữa, cũng không chạm mặt hắn, ngược lại dùng tay giúp y phát tiết xong sẽ đến phòng tắm tự giải quyết.

Mỗi ngày đều chạy đến chạy lui hơn mười lần, tận lực giúp y tiêu khiển, chịu đựng mệt mỏi, một bữa cơm mất mấy tiếng cùng y giằng co, chỉ để y có thể ăn nhiều thêm vài muỗng...

Có một lần, y ngồi bên cửa sổ từ từ nhắm hai mắt, khi mở ra thì chứng kiến Roth quỳ gối bên cạnh y về mặt sợ hãi lấy tay thăm dò xem y còn... hô hấp hay không, khi xác định y còn sống, Roth nhào lên người y không ngừng run rẩy, sau đó bật khóc.

Ngày hôm đó, cả vai y thấm ướt một mảng, mâu thuẫn càng lúc càng tăng, tận sâu trong lòng các cảm giác lúc nào cũng có thể xung đột với nhau, cuối cùng tạo thành một sự thống khổ rất lớn, càng ngày càng mong mỗi được phóng thích, Roth sẽ không buông y rời đi, vậy thì y chỉ còn một con đường có thể đi là tìm cái chết.

“Ha ha... Anh muốn chết sao? A, muốn chết...” Cười so với khóc còn khó coi, Roth ôm mặt y dán chặt vào lòng ngực, điên điên khùng khùng nở nụ cười đã lâu không thấy, sau đó kéo y lên tầng cao nhất, vừa đi vừa nói: “Tốt, tôi đáp ứng với anh, vậy đi chết thôi, tôi với anh cùng đi...”

Được Roth thả ra, sự chuyển biến đột ngột của hắn khiến Lục Hạo Lập hơi kinh ngạc, nhưng vẫn bình tĩnh đi theo hắn. Chỉ là, Lục Hạo Lập cảm thấy, bàn tay Roth nắm lấy y rất lạnh, như băng không có nhiệt độ.

Vì để Lục Hạo Lập có thể sống tốt cùng không gian hoạt động sinh hoạt, tòa nhà nhỏ này được xây lên đến tầng bảy, một độ cao tuyệt đối đủ chết người.

Nhấn chính xác mật mã, một cánh cửa mở ra, Roth nắm lấy tay Lục Hạo Lập bước lên phía trước vài bước ngay vị trí có thể rơi xuống đứng vững lại.

Nơi này chỉ có hai người, yên lặng trang nghiêm, vắng vẻ, gió đêm thổi nhẹ đầy hiu quạnh, hất lên trên người cả hai càng khiến người khác nhìn thấy mà đau thương phiền muộn.

Roth chuyển lên đứng trước mặt Lục Hạo Lập, nhìn thâm sâu vào y rồi từ từ lui về sau hai bước, liêu lĩnh đứng ngay vùng cạnh của sân thượng.

“Anh tin tình yêu không?” Hứng từng trận gió khiến mái tóc dài của Roth tung nhẹ, hắn nở một nụ cười rất nhẹ, lời nói êm dịu khiến người khác đau lòng: “Tôi mất rất lâu mới hiểu được, lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh, cảm giác đó chính là yêu, tôi yêu anh, rất yêu, cho nên tôi sẽ không để anh chết ngay trước mặt tôi.”

Ánh sáng dịu của đèn cùng ánh trăng không đủ để Lục Hạo Lập thấy rõ mặt Roth, nhưng đủ để y nhìn thấy ánh mắt của Roth, cảm giác như ánh sáng của nước, sáng ngời lại đầy đau buồn, rất đẹp cũng thật đau lòng.

Lục Hạo Lập nghi hoặc nhìn cử động của Roth, khó hiểu nhìn Roth nâng tay lên, khoảng cách của họ vừa vặn để Roth duỗi thẳng cánh tay, ngón trở thân mật chạm vào chóp mũi Lục Hạo Lập, hắn nói tiếp: “Đây là lần bảy, tôi sẽ nhảy.” Nếu thật sự hắn khiến Lục thống khổ như vậy, thì nhìn Lục chết, không bằng buông Lục ra, hy vọng từ nay không có hắn, y có thể sống khá hơn.

Đón nhận ánh mắt kinh hãi của Lục Hạo Lập, Roth hờ hững kéo khoe môi, nói tiếp: “Tôi rất ích kỷ. Tôi muốn cái gì thì nhất định phải có được, tôi không muốn mất đi thì sẽ không bao giờ buông tay, trừ phi... tôi chết đi...”

“Nhìn anh càng ngày tiếp tục như thế, tôi cũng... không thể kiên trì nữa rồi, cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi...” Dùng giọng nhẹ nhàng làm tan nỗi đau trong thâm tâm của hắn, Roth lưu luyến nhìn người nam nhân mà hắn yêu, yêu đến mức ti tiện, “Yên tâm, sau khi tôi đi, bọn họ sẽ không ai làm khó dễ anh, tôi đã phân phó bọn họ, nếu tôi..., thì sẽ hộ tống anh trở về với bằng hữu của anh.”

Lục Hạo Lập càng nghe càng lạnh người, toàn thân không tự chủ mất đi độ ấm, ngữ khí kiên quyết của Roth khiến y e ngại hoảng hốt, sợ đến mức y không biết phải làm sao, cảm thấy có thứ gì đó rất quan trọng sắp rời bỏ y.

“Tôi không hề hối hận khi đó dùng phương thức mãnh liệt đó để giữ lấy anh, nếu tôi không dùng chút thủ đoạn như vậy, thì có lẽ một năm trước anh sẽ biến mất khiến tôi không thể tìm thấy bóng dáng.” Roth thông thả nhắm mắt lại, mang theo chút luyến tiếc buông hai tay rộng ra, “Đừng tiếp tục hận tôi... nếu được, đừng quên tôi, tạm biệt...”

Nói xong hai từ cuối, Roth đóng chặt hai mắt buông lỏng thân thể, sau đó, ngã ngược về sau.

Tóc dài phóng khoáng, nam nhân mặt mỉm cười tuấn mỹ, Lục Hạo Lập cả khuôn mặt trắng xanh, trong mắt là hình ảnh thân hình Roth đang nghiêng, động tác ngã dần về sau, trong đầu nháy mắt xuất hiện vô số hình ảnh Roth.

Sự lãnh ngạo của hắn, sự thản nhiên của hắn, hắn dưới bầu trời chiều, sự chuyên tâm của hắn, khi hắn yên tĩnh ngồi đọc sách, khi lấy lòng có chút trọc trặc, khi hắn bày tỏ tình yêu...

Bất kể khuôn mặt nào của Roth, bất kể biểu tình nào của Roth, quả thực đều tồn tại quần chặt vào tận sâu đáy lòng của Lục Hạo Lập, sinh hoạt mỗi ngày mỗi ngày trôi qua, nơi nội tâm luôn phòng ngừa cẩn mật, những nỗ lực của Roth lặng lẽ tiến vào lòng y, hơn nữa còn vụng trộm rơi lại một chút dấu vết của Roth.

Cái này không liên quan đến tình yêu hay thù hận, người chứ không phải cây cỏ, y không muốn nhớ những chuyện về Roth, nhưng, có một số chuyện không thể nói không muốn thì không xảy ra. Ngay lúc Roth đứng giữa thời khắc sống chết này, thân ảnh Roth dần biến mất, thoáng chốc, Lục Hạo Lập đột nhiên có chút nhớ nhung, minh bạch lời của Anseph.

Muốn đẩy Roth vào con đường chết, khiến tất cả gút mắc đều theo cái chết của hắn mà tan thành mây khói? Khiến hắn lấy cái chết làm điểm kết thúc, để thế giới này, từ nay về sau sẽ không còn sự tồn tại của Roth, muốn nhìn thấy Roth rời đi? Tất cả những chuyện này, nhất định phải lấy tính mạng ra trao đổi hay không?

Cam chịu để lựa chọn cách nhu nhược này, trong nội tâm của Roth ngược lại chỉ nhắm đi nhắm lại tên của Lục Hạo Lập, khi thân thể nhanh chóng rơi xuống, hắn vẫn khó có thể tiêu tan sự tiếc nuối nên chỉ cầu nguyện, chờ đợi cái chết, nhưng ngay lúc đó, một khí lực rất lớn đột nhiên nắm lấy cổ tay hắn, không do dự chặt đứt cú rơi của hắn.

Chờ mong lại không dám tin đột ngột mở mắt, hai mắt Roth ngay lúc nhìn rõ ràng, nảy lên tia cuồng hỉ chói lọi, cách đó, một đôi mắt đen tràn ngập sự ngang bướng.

Lục Hạo Lập kề sát đất dùng tất cả khí lực nắm lấy cánh tay trái của Roth khiến cơ thể y quặn đau, nhưng cơ thể suy yếu của y không thể chống lại thể trọng của Roth, vì ổn định thể ngã của Roth khiến cả thân trên của y tiến ra cạnh ngoài, nếu không phải y tỉnh táo lấy chân vòng qua song sắt, e rằng y cũng đã bị kéo xuống, tình trạng hiện tại của họ...

Nơi tầng bảy, Roth câu giữa không trung như sắp rơi, duy nhất nắm lấy hắn chính là cánh tay của Lục Hạo Lập, mà tình huống có thể chết bất kỳ lúc nào này, Roth cũng chỉ lộ ra nét cười vui vẻ nhìn y, một lần nữa đem hình ảnh của y khắc sâu vào trong lòng.

Hắn có thể cho rằng... Lục đối với hắn, cũng có chút tình cảm? Không, coi như là thông cảm cũng tốt rồi...

“Nắm lấy tay tôi, tự mình leo lên.” Khuôn mặt đỏ bừng, Lục Hạo Lập vất vả hét to, cảm giác như tay sắp rơi ra, gân mạch cả hai tay đều nổi lên, không xong rồi, không thể để lâu nữa, “Nhanh lên!”

Roth không hề nghe theo, nụ cười của hắn nhanh chóng biến mất, lo lắng nhìn cánh tay Lục Hạo Lập đang chịu sức nặng của hắn, “Nhanh buông tay đi, tay của anh sẽ bị thương đó!”

“Im miệng cho tôi!” Cắt ngang lời nói lo lắng của Roth khi sống chết đang ngay trước mắt, biết rõ hắn rất khó có thể leo lên, Lục Hạo Lập vẫn kiên trì muốn hắn xem mình như dây thừng mà trèo lên, nghiêm nghị nói: “Lên đi!”

Ánh mắt tham lam nhìn nam nhân đang liều mạng cứu mình, chỉ dùng tay phải phủ lên những ngón tay mà Lục Hạo Lập đang nắm lấy hắn, biểu tình thỏa mãn không uống phí, sau đó khấn cầu nói: “Nếu có kiếp sau, cho tôi một cơ hội, được không?”

Khí lực hao mòn, ngón tay dần mất cảm giác, Lục Hạo Lập gấp đến sát đầu mẻ trán, đổ mồ hôi bất chấp Roth nói gì đó, chỉ hét lên: “Đừng nói chuyện, nhanh lên đi, tôi sắp nắm không được rồi.” Trong lòng có một giọng nói đang hỏi Lục Hạo Lập, vì sao lại liều mạng muốn cứu Roth? Minh không phải hy vọng hắn chết sao? Không phải thống hận hắn sao?

Không biết, y thật sự không biết, chỉ biết, chỉ biết là... không muốn nhìn Roth chết.

“Đáp ứng tôi, cho tôi một cơ hội.” Roth vừa nói vừa nắm chặt ngón tay của Lục Hạo Lập, khao khát khe khẽ bị gió thổi tung phá thành từng mảnh nhỏ, “Được không? Cho tôi một cơ hội duy nhất...”

Lục Hạo Lập không chịu buông tay nhưng ngón tay đã bắt đầu mất lực, sốt ruột khiến hai mắt đỏ lên dữ dội, tim đập liên tục do tình cảm của Roth, y không hiểu, thật không hiểu, không hiểu tại sao hắn lại có thể làm đến mức như vậy.

“Im miệng! Im miệng cho tôi!” Rít gào rống giận xen lẫn giãy dụa, Lục Hạo Lập thừa nhận không được quát Roth, mặt nạ đeo trong một thời gian dài đã rách không còn một mảnh.

Tại sao... sao... lại đem nhiều tình cảm như vậy trút lên người y chứ, tại sao không chọn người khác, tại sao cứ phải là y mới được!

Thống khổ cùng tự giễu cười khổ đọng trên khóe môi của Roth, cho rằng Lục Hạo Lập vẫn không chịu mở lòng khiến tâm Roth trầm mặc, ngay khi hắn đang lâm vào tuyệt vọng, giọng Lục Hạo Lập vô lực vang lên: “Con người không có kiếp sau. Cậu muốn cơ hội thì bây giờ hãy tự lấy trên người tôi.”

Một câu, cứu vớt linh hồn đang chìm trong tuyệt vọng của Roth, khiến hắn dù cảm thấy tay Lục Hạo Lập không thể giữ nổi hắn nhưng hắn vẫn cười rất sung sướng, không chút nuối tiếc nói: “Tôi yêu anh.” Một chút chuyển động, hắn tự mình mở thoát khỏi tay Lục Hạo Lập...

“Không!” Lục Hạo Lập hoàn toàn hét thất thanh, ngực một trận đau đớn đến cực điểm cắn phá trái tim y, hai mắt chuyển màu đỏ khi nhìn Roth rơi xuống, y không chút suy nghĩ muốn cứu vãn gì nữa mà buông người lao xuống, hạnh phúc hòa bì thương, khi không thể nắm lấy ngón tay Lục Hạo Lập, trong lòng Roth nỉ non, tôi muốn vĩnh viễn nắm chặt lấy anh, vĩnh viễn cũng không buông ra...

Tối nay thật sự là một đêm kinh khủng nhất từ trước đến nay đối với đội cảnh vệ.

Bọn họ thật không dám tưởng tượng, nếu bọn họ chậm một chút, nếu như bọn họ đến không kịp lúc để cứu hai người đang cùng rơi xuống kia, thì bây giờ tình huống sẽ ra sao, e rằng cả DeFisl sẽ rơi vào cảnh hỗn loạn chưa từng có, hơn nữa có thể sẽ phải tan rã.

Bác sĩ đã đến kiểm tra cho họ, Midas khẽ cúi đầu đứng một bên, cau mày, có lẽ, không diệt trừ Lục Hạo Lập thì không được.

Anseph vì y mà phản bội thủ lĩnh, thủ lĩnh vì y mà phí mạng, nam nhân này căn bản chính là mầm mống tai vạ.

“Đi ra ngoài.” Tuyệt không giống như người vừa mới kề cận cái chết trở về, Roth trước sau như một hờ hững phân phó.

Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt giống như Midas lục tục tự động lui ra ngoài, chuyện này đều khiến bọn họ nhất trí sầu lo.

Roth có thể muốn làm gì cũng được tùy ý hắn, cho dù hắn vì Lục Hạo Lập mà chậm trễ công tác cũng không thành vấn đề. Nhưng nếu liên quan đến an toàn bản thân của hắn thì cái đó lại là chuyện khác.

Sau khi mọi người tản hết, trong phòng lặng yên như tờ sự yên tĩnh đến mức cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, ngồi hai bên sofa, cả hai đều duy trì một khoảng cách nhất định, Roth liếc nhìn khuôn mặt lạnh tanh của Lục Hạo Lập, âm thầm phỏng đoán suy nghĩ của y, theo đó là những nụ cười yếu ớt khó nhận ra.

Tiếng đồng hồ đã vang lên? Chuyển động tích tắc, thời gian lén lút trốn đi, không hề muốn lưu lại.

“Tôi đi xả nước tắm.” Suy nghĩ nửa ngày không nói, đột ngột Roth bật ra một câu như vậy, sau đó đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Dựa vào nhiều nguyên nhân, người hầu trong tòa nhà này cũng không nhiều, sau khi hai người họ ở bên nhau, một chút chuyện vụn vặt Roth đều tự tay mình làm.

Vừa đi được vài bước, sau lưng một giọng nói lưỡng lự vang lên, Roth nghe không rõ nên xoay người, ngoài ý muốn thấy Lục Hạo Lập ánh mắt thẳng tắp nhìn hắn, bắt lấy ánh mắt, giọng Lục Hạo Lập bình ổn nói: “Nói chuyện.”

Cảm thấy có chút khó chịu, Roth nghe vậy đi trở về, ngồi đối diện y, không yên ổn không biết tiếp theo cái gì đang chờ đợi hắn.

“Định một kỳ hạn, nếu không thể để tôi tự nguyện lưu lại, thì thả tự do cho tôi.” Ngắn gọn nói đúng trọng tâm, ánh mắt Lục Hạo Lập thâm thúy nhìn Roth, âm trầm không nhìn rõ tâm tư.

Tiếp tục dây dưa không rõ ràng như vậy, không chỉ tra tấn y, mà đối với Roth cũng vậy, nếu không hắn thật sự cũng không lựa chọn nhảy xuống.

Tất cả mọi chuyện giữa bọn họ đều rất mù quáng, rất buồn cười, cũng rất không đáng, tra tấn lẫn nhau, trói buộc nhau, tàn nhẫn không thể buông tay? Giá trị tính mạng cũng chỉ có thể đến mức này mà thôi phải không?

Khoảng khắc đối mặt với thần chết, Lục Hạo Lập tỉnh ngộ, chẳng lẽ cứ trải qua năm tháng buồn chán dài đằng cùng cách sống như thế này sao? Vì những thứ nhìn không thấy chạm không đến đó có đáng giá không?

Biết bao nhiêu người trên thế giới này luôn tận lực vùng vẫy cũng chỉ để có thể nhìn nhiều thêm một chút, hít thở nhiều thêm một chút, mà hai người họ đến chết cũng không sợ, thì có phải rất đáng sợ không? Có cái gì không thể bỏ qua chứ?

Đánh cuộc một lần cuối cùng, cũng theo tâm nguyện của Roth, vì tâm liệu chết của Roth, một giao kèo kết cục do trời quyết định.

Sau đó rất lâu, ngữ khí trống rỗng cùng trầm tĩnh, Roth hỏi: “ Bao lâu?”

Roth thề tuyệt không nuốt lời, Lục Hạo Lập cam đoan tuyệt không tận lực phong bế chính mình, sau khi thương lượng mọi chuyện xong ánh mắt im lặng nhìn nhau, ánh mắt cả hai vừa phức tạp vừa thanh tịnh.

“Hai năm.”

Sáng sớm trong lành, tiếng chim uyển chuyển êm tai vang lên từ ngọn cây, hòa cùng ánh nắng vàng óng trải dài, ánh nắng buổi sáng xua đi màn đêm âm u, khiến người khác dâng lên cảm giác hy vọng. Lục Hạo Lập tỉnh ngủ, ý thức mơ hồ nhìn xung quanh, Roth đã rời giường.

“Tỉnh?” Giọng sáng khoái đối mặt với tấm gương chính lại bộ dạng, Roth đi đến bên cạnh hỏi: “Không ngủ thêm một chút?” Tối hôm qua là thật khó mà không dùng đến thuốc ngủ mới có thể ngủ. Lấy tay lau mặt, Lục Hạo Lập giãn chút thân thể, tinh thần khá hơn một chút.

Roth ngồi bên giường vuốt mái tóc ngắn rối tung của y, nói khẽ: “Không muốn ngủ thì dậy rửa mặt, dùng chút kem sáng rồi xuất phát.”

Đẩy tay Roth đang phủ lên đầu y, Lục Hạo Lập vuốt vuốt đôi mắt khô khốc, miệng không hứng thú hỏi: “Đi đâu?”

“Du lịch.” Roth với tay lấy chiếc áo khoác trên ghế cho y, nhìn mắt của y thì nhắc nhở: “Mắt lát nữa nhỏ thuốc nhỏ mắt, có chút đỏ.” Lục Hạo Lập thờ ơ mặc quần áo, thông thả đi vào phòng tắm, Roth thì nhân thời gian trống chưa đi này thì đem mọi chuyện công việc dọn dờ cấp dưới, đồng thời đưa hành trình du lịch cả đêm qua thức để chuẩn bị cho thuộc hạ chuẩn bị.

Lúc này, là ngày đầu tiên của hai năm giao hẹn.

Dùng qua loa bữa sáng, sau một giờ kiên trì thì Roth cũng khiến Lục Hạo Lập uống hết một ly sữa nóng, sau đó hai người liền bắt đầu xuất phát đi du lịch, một người thì quá hào hứng, một người thì thiếu hào hứng một chút.

Tòa nhà này nghiêm cấm bất cứ ai đi vào trong, bọn họ cùng nhau ngồi xe phóng nhanh ra cửa chính, cho nên bọn họ không phát hiện trên đường phần đường dành cho người đi bộ thông với nơi đáp máy bay, cây cối âm u um tùm, một vị phu nhân khí chất trang nhã đôi mắt đẹp lạnh nhìn chăm chăm đoàn xe của bọn họ chạy qua, móng tay nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần nắm thành quyền.

Lana nhìn Roth đi càng lúc càng xa, đây là chồng của nàng, rõ ràng không nói một tiếng nào mà bỏ đi!

Đã quên mất bắt đầu từ lúc nào, Roth hoàn toàn thay đổi thành một người khác, nhất là hơn nửa năm nay, biến đổi rất lớn đến mức nàng không tin người đó là Roth. Hơn một năm trước, nàng tra được hắc tử bên ngoài dẫn một người trở về, đó là lần đầu tiên từ ngày họ kết hôn, Roth không hề thông báo với nàng một tiếng, trước kia Roth mặc kệ phóng túng thế nào thì cũng sẽ chờ nàng đồng ý mới mang người vào trong nhà.

Điều này cũng không là gì, vốn cho rằng hắc tử chỉ chơi một thời gian ngắn sẽ chán, ai ngờ rằng từ đó trở đi, mọi chuyện càng lúc càng tệ, hắc tử chẳng những độc sủng người kia, cuối cùng gần như cả ngày ở trong tòa nhà này, thậm chí cả văn phòng cũng được thiết kế chuyển vào trong đây.

Rốt cuộc đang che giấu ai, là ai có thể khiến hắc tử say đắm như vậy! “Nghe nói là muốn đi du lịch.” Một nữ nhân đứng bên cạnh Lana nén giọng nói nhỏ, mang ác ý chờ đợi phản ứng của Lana, đây là người chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

Cười lạnh lùng, ánh mắt màu lam của Lana chứa đựng oán hận lạnh giá cùng thất vọng, Roth muốn làm gì thì làm khiến nàng lạnh tâm, sự không tôn trọng của hắc tử càng khiến nàng không thể chịu nổi.

“Hai ngày nữa sẽ mở một cuộc họp nhân viên chủ quản quan trọng, Roth lại đem hội nghị này cho Midas chủ trì, kiên quyết đi du lịch vòng quanh thế giới, nhất định là bởi vì người kia.” Thấy phản ứng của Lana, Fany tiếp tục châm ngòi thổi gió, trong mắt ẩn chứa ác ý, “Trước kia cũng vậy, tại hội nghị nghỉ hưu của lão tiên sinh xuất hiện một chút, liền vội vàng trở về thì trước tiên là đến tòa nhà này...”

“Rốt cuộc hắc tử có nhớ hắc tử là ai hay không!” Lana trong cơn tức giận trách cứ, khuôn mặt ung dung đẹp đẽ cao quý bởi vì giận mà vằn vẹo.

Chuyện không biết nặng nhẹ thế này mà Roth cũng làm được, việc mang thứ đệ tiện kia đi du lịch còn quan trọng hơn hội nghị cấp cao hay sao? Hắc tử còn nhớ thân phận của hắc tử hay không!

“Chính là... ngay cả ngày thiếu gia được đưa đến cho tộc trưởng đánh giá đề cử cũng không đến, nếu chứ để như vậy, thực sự sẽ ảnh hưởng đến thiếu gia...” Fany ở bên tai đổ dầu vào lửa, nhưng thực sự là cố tình khiêu khích, Lana giận dữ lại càng tỉnh táo, khi nàng nghe đến tên đứa con, ánh mắt xuất tia cảnh cáo khiến nữ nhân đang cãi nhai kia phải cầm miệng.

Đứng vậy, còn có Lan, Roth muốn gì nàng không thể quản, mà hắc tử đã làm đến mức này thì nàng cũng không còn gì để nói. Nhưng mà, nàng tuyệt đối không cho bất cứ cái gì ảnh hưởng đến địa vị trong tộc của nàng, cho dù đó là Roth đi nữa.

Bình tĩnh ổn định lại, Lana vuốt mái tóc dài uốn sóng, cũng giống hai người xoay người lại, đi được vài bước, khi Fany đang hoang mang khó hiểu thì nàng không hề quay đầu mà nói: “Fany, làm tốt bổn phận của cô đi, đừng đùa giỡn tâm trí với tôi, cô chưa đủ tư cách đâu.” Nói xong, Lana tự động rời đi, mà

nữ nhân sau lưng nàng lại bị lời nói ẩn đầy nhuệ khí kia đánh tới, hư thoát thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh...

16. Chương 16

“Cái gì?” Nhìn qua màn hình điện thoại trên notebook, Roth rất bất ngờ hỏi Midas: “Người nói Lana tham gia vào cơ chế vận hành của tập đoàn?”

“Đúng vậy, phu nhân nói ngày mai bắt đầu, tất cả mọi người từ cấp trung trở lên đều đến dự hội nghị.” Midas thông báo rõ ràng đầu đuôi, theo mệnh lệnh của Roth trước khi đi phải chặt chẽ gia tăng giám sát tất cả mọi chuyện, “Thủ lĩnh, cần ngăn lại không?”

“Không.” Căn nhắc suy tư một hồi, Roth phân phó hờ hững: “Người ở đó quan sát cô ấy từ trong tối, đừng khống chế cô ấy quá nhiều.” Lana là đại tiểu thư của gia tộc Hopson, thuở nhỏ cô ấy cũng tiếp nhận nền giáo dục giống như hân và Roger, năng lực của cô ấy thì không cần nghi ngờ, cô ấy tham gia vào tập đoàn cũng tốt, chỉ có điều, cô ấy nhìn tính cách dịu dàng như vậy cũng có chút dã tâm và tính không chịu thua.

Đối với Lana, hân có trách nhiệm, cũng không có cách nào giải tỏa áy náy, chuyện này cứ để vậy, nhắm một mắt mở một mắt để cô ấy tiến vào tập đoàn, coi như đền bù.

Tất máy tính, Roth xoay đầu quan sát vẻ mặt lạnh lùng của Lục Hạo Lập đang nhắm mắt dưỡng thần, bọn họ đang ở trên xe, vừa mới xuống máy bay đang đi đến biệt thự riêng.

Sau một lúc lâu, Roth mới dứt tầm mắt chuyển sang nhìn cảnh sắc mỹ lệ vụt qua bên ngoài cửa sổ, khẽ thở dài một tiếng.

Kỳ thật, để Lana có chỗ đứng trong tập đoàn cũng có chỗ tốt, là một tầng bảo đảm đối với đứa con. Hân không phủ nhận hân cũng quá đáng, từ sau này quả thực tất cả tinh lực của hân đều đặt lên Lục Hạo Lập, lơ là mẹ con họ.

Tuy bọn họ không cần hân lo lắng, nhưng, hân quên phải quan tâm, con của hân là một đứa bé thông minh trác tuyệt, cho dù chỉ mới tám tuổi, nhưng chỉ số thông minh đã vượt xa các bạn đồng trang lứa, có lẽ còn vượt qua cả hân khi còn nhỏ.

Nghĩ, mặc dù Roth không tránh khỏi cảm giác kiêu ngạo, cũng có chút xấu hổ, hân và con từ trước đến nay đều không thân thiết, có lẽ phải nói rằng, nam nhân gia tộc DeFils đều có chung một căn bệnh. Không phải không quan ái, chỉ là đứa con trưởng thành quá sớm lại hiểu chuyện khiến người khác kinh ngạc, cho tới bây giờ cũng không ồn ào không ầm ĩ không tùy hứng, tính cách bẩm sinh thích hợp làm người lãnh đạo, tự nhiên hân cũng ít khi hỏi đến.

Khách quan nhìn xuống, ngược lại Lana thì... thu lại suy nghĩ, cá tính lãnh đạm của Roth không thích hợp với tình cảm lo lắng không đâu, hân nhắm mắt dưỡng thần, lòng bàn tay lạnh lẽ phủ lên mu bàn tay của Lục Hạo Lập, từng tia nắng xuyên qua cửa sổ chiếu lên bàn tay nắm nhau của bọn hân, tạo thành một khung cảnh nhu hòa. Xe có phủ màn che vẫn chạy trên đường, không biết tương lai phía trước sẽ thế nào.

Maldives, đi đến một nơi thiên đảo chi quốc gần xích đạo, nơi này như được trời tạo ra để dành cho du lịch, du ngoạn thoải mái tự tại gần như chiếm hết tâm trí.

Bầu trời luôn xanh thẳm, gió biển thư thái, thái dương vĩnh viễn rực rỡ, nước biển trong biếc thấy cả đáy, hải dương sinh thái tràn ngập sinh khí, luôn mang không khí nhiệt đới chứ không phân thành bốn mùa rõ ràng.

Đây là nơi đẹp nhất trên thế giới, một khi đến đây, những phiền não luôn quanh quẩn trong đầu cũng sẽ bị vẻ đẹp của nó hóa giải tất cả, lúc này đây, mỗi cảnh mỗi sắc đều khiến người ta lạc vào cõi tiên, đẹp đến mức khiến người đến đều phải tán thưởng từ tận nội tâm.

Tập đoàn DeFils từng tốn rất nhiều tiền mua một đảo tư nhân nhỏ ở Maldives, mà đoàn người của Roth bay thủy phi cơ để có thể đặt chân lên đây.

Ánh mặt trời phản chiếu nước biển, rừng dừa bãi cát, cảnh sắc nhiệt đới đầy màu sắc, cảnh sắc thiên nhiên khiến người người tán thưởng, càng khiến thể xác và tinh thần buông lỏng, tâm tính thoải mái.

Một căn biệt thự hữu nhân được dựng lên trên một bãi biển cao cấp, cảnh sắc nơi đây vừa lịch sự tao nhã vừa xinh đẹp vô cùng, Roth cùng Lục Hạo Lập bắt đầu kì nghỉ phép nửa tháng của họ.

Người hầu mang hành lý đi sắp xếp, cảnh vệ lập tức an bài nhân viên canh gác tuần tra, tạo thành một mạng lưới nghiêm mật vững vàng, dù cho trên đảo nhỏ này chỉ có nhóm người bọn họ.

Gian phòng trang trí đơn giản nhưng hào phóng, nước biển xanh biếc, dào dạt xung quanh là mùi vị của biển, đứng trên cửa sổ phòng ngủ lầu hai nhìn biển cả mênh môngm Lục Hạo Lập hít sâu làn gió, mùi vị của đại dương, thật khiến người ta muốn lao đến vòng tay của đại dương.

“Muốn đi bơi?” Roth đi lại bên cạnh y, nghiêng người dựa vào khung cửa sổ dương dương tự đắc hỏi.

Roth trùng hợp hỏi đúng vấn đề y đang suy nghĩ, Lục Hạo Lập vẫn bày ra biểu tình im lặng không trả lời, mà Roth đọc được tâm tư trong ánh mắt y, cười cười, nói: “Thay quần bơi đi, chúng ta đi bơi.”

Gương mặt Lục Hạo Lập như cũ cương nghị, nhưng y cũng không nói không thích, đồng ý với sự tự chủ trương của Roth.

Ca nô chạy đến nơi có độ sâu vừa phải, trên người hai người chỉ có vồn vẹn quần bơi màu đen bó sát người, trên tàu cho vài cảnh vệ đi theo để ngừa tai nạn, mặt biển bao la mênh mông và an tĩnh, thật sự thích hợp cho việc bơi lội.

Lục Hạo Lập hoạt động chân tay một chút liền không nói lời nào nhảy xuống nước, đã lâu chưa vận động khiến y muốn hưởng thụ chuyến du lịch này thật tốt.

Roth mỉm cười mắt thì quan sát động tác bơi lội thành thạo của y, dáng người thả vào nước biển, nhìn y như một con giao long đang dạo chơi.

Xem ra, người kia không có nói sai, tư liệu điều tra từ trước có nói, Lục Hạo Lập rất thích bơi lội ngoài ra cũng rất thích bãi cát, hàng năm để phải đi nghỉ mấy ngày.

Dần dần, tâm tính buông lỏng, Roth cũng bắt đầu kích động, nhảy xuống nước ưu nhã bơi lội, Roth từ tốn theo sát đằng sau Lục Hạo Lập, mái tóc dài tản ra trong nước, theo động tác của hắn lướt trong nước, giống như dải lụa màu đen đang trôi.

Bơi một hồi, mắt Roth mở ra nhìn thân hình trắng kiện của nam nhân đang bơi tự do tự tại trước mặt, bắt đầu nảy trong đầu một trò đùa dai nên tăng nhanh tốc độ, sau đó bắt lấy chân Lục Hạo Lập kéo y lại, ngay lúc y đang kinh ngạc quay đầu lại thì kéo y về hướng mình, đồng thời bơi lên trước, không cần phân trần liền nâng gáy của y trong nước hôn môi y...

Đột nhiên bị đoạt lấy dưỡng khí đang chứa trong phổi, Lục Hạo Lập mở to hai mắt dùng lực đẩy Roth ra, nhưng Roth cứ khăng khăng sống chết ôm lấy y, còn đem đầu lưỡi vùi vào miệng y quần thảo, Lục Hạo Lập hoàn toàn không thể đẩy hắn ra.

Trong nụ hôn hoang đường của Roth, dưỡng khí của Lục Hạo Lập càng ngày càng ít, kháng cự càng ngày càng mất dần sức lực, ngay lúc y sắp thiếu dưỡng khí mà hít thở không thông thì Roth nương theo nước mang y trôi lên mặt nước, lúc này mới buông môi y ra.

Lục Hạo Lập nổi lên liền tiếp xúc với không khí, lập tức không nói gì chỉ cấp tốc thở gấp, con mắt nổi trợn lồi đình trệng Roth đang mỉm cười bên cạnh, bộ dạng cấp rống giống như trước kia.

Nhìn con mắt y không còn mang không khí trầm lắng, Roth cười nhẹ còn mang chút đắc ý.

Thời gian trôi qua rất nhẹ nhàng, cơ hồ chỉ có thoải mái, chuyện gì cũng đều không thả lỏng không chút áp lực, không kiêng nể mà nằm ngủ nhàn nhã trên bãi cát dưới ánh mặt trời.

Cũng không biết Roth mang chủ ý gì, hắn không còn giống trước kia tính toán và hèn mọn nịnh nọt Lục Hạo Lập, ngược lại còn có chút vô lại khác với tính tình của hắn, trêu chọc khiến y phải nổi giận, tuy nhiên nhiều lúc Lục Hạo Lập sẽ bỏ qua, nhưng hắn thì thực hiện không biết mệt.

Tình huống tỷ như sau, lúc Lục Hạo Lập đang ngăn người, Roth sẽ núp bên tai chột quát to lên một tiếng muốn hù y, sau đó dưới ánh mắt không gọn chút sợ hãi kia, hắn chỉ nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Sao anh không bị dọa chứ?” Roth trở nên rất kiên nhẫn, khuôn mặt cười nhu hòa hơn, khí thế lạnh như băng khiếp người cũng dần mất đi, ngẫu nhiên còn có thể cười đùa, tất nhiên, tất cả những thay đổi của hắn đều vì Lục Hạo Lập.

Nói tương đối thì, chuyển biến của Lục Hạo Lập cũng không rõ ràng lắm, y vẫn kiêu lời như trước, chỉ là ngẫu nhiên một ít động thái của Roth sẽ khiến khóe miệng y run lên, gân xanh nổi lên.

Tình huống giống như vậy, ngày nọ, trước khi tắm rửa, Roth giương nụ cười ưu nhã mê người đi theo y vào phòng tắm, sau đó dùng ngữ khí coi như bình thường nói với y: “Tôi giúp anh gội đầu ha.” Dụng ý của Roth kì thực ngấm lại thì quá rõ ràng rồi, đây là vì muốn cải thiện quan hệ của hai người, nếu như hai người đều không chủ động đi làm dịu không khí, thì giữa hai người sẽ không tiến bộ được.

Thế nhưng, quan hệ của hai người, chỉ có một mình Roth cố gắng, cảm giác có chút nhàm chán, có thể hắn không hiểu buông tha từ bỏ là như thế nào. Vì vậy, thời gian dần trôi qua, kì nghỉ nửa tháng cũng rất nhanh kết thúc, bọn họ thu thập hành lý trở về nơi xuất phát, lại trở về tổng bộ tập đoàn DeFils sau nửa tháng đi nghỉ.

Lana thay thế vị trí của Anseph trước kia, cũng tiếp nhận công việc thư ký riêng, về chuyện Roth xem như nhắm mắt làm ngơ không nói gì cả, hai tháng sau lại cùng Lục Hạo Lập đi đảo quốc thờ thiêng liêng của Hy Lạp.

Với những chuyện Roth thích làm theo ý mình, Lana không mở miệng hỏi bất cứ câu nào, những tình huống khiến cô càng ít gặp mặt xa cách càng lớn cô đem thời gian cùng tinh lực tập trung vào công việc, tác phong của cô cường thế không kém Roth, nhưng cô vẫn còn thiếu kiên thức thực tế rất nhiều so với Roth, dù sao cô cũng không thể có được nhân tâm như Roth.

Các thành viên trong tập đoàn cũng không hoàn toàn nghe lời cô chỉ thị, một người phụ nữ đối mặt với các áp lực từ nhiều hướng thật sự không phải dễ dàng, vất vả của Lana có thể nói, chính là một động lực cố gắng chèo chống mới có thể giúp cô vượt qua khó khăn.

Sau đó, cô bắt đầu mở rộng phạm vi tham gia các hoạt động ngoại giao, mang một thân cốt khí đi đón và gặp mặt các tổ chức khác và sài lang hồ báo không phải không có.

Đem đầu tiên sau khi đi xã giao về, cô đã ở trong phòng ghen ngào khóc ròng, cô hận người chưa từng gặp mặt kia, nhưng cô lại càng hận Roth hơn.

Khóc mắng một đêm, hôm sau, Lana lại rửa mặt lau khô nước mắt, mang tâm thái kiên định tiếp tục công việc.

Cứ như vậy, bọn họ đều tự trải qua cuộc sống của mình, thời gian dần trôi qua, bánh xe vận mệnh cứ chuyển động không ngừng, trong dòng chuyển động đó, quan hệ cùng thế cục vẫn cứ bảo trì trạng thái vi diệu đó.

Mùa đông ở Nhật Bản, giữa trưa trên các con đường phủ đầy hoa, một người cải trang tận lực không làm người khác chú ý đến mà đi dạo.

Lục Hạo Lập toàn thân màu đen anh tuấn, dáng người cao gầy, hai chân thẳng tắp thon dài, hai tay đút trong túi quần, chậm rãi vững vàng bước đi, khuôn mặt không chút biểu tình cảm giác trông rất khốc, nhất là phía sau y còn có mười người nam nhân đi theo sau cầm đầu là một thanh niên tuấn mỹ.

Những người qua đường đều suy đoán Lục Hạo Lập có thể là một đại ca của băng xã hội đen, thanh niên tuấn mỹ tóc đen dài kia cũng sắp đuổi kịp y, sau đó cùng y bước song song, mà những người còn lại thì làm ngơ tiếp tục đi theo phía sau họ.

“Anh không dạo cửa hàng sao?” Roth nghiêng đầu hỏi Lục Hạo Lập, khuôn mặt tinh xảo lãnh diễm pha chút khó hiểu.

“Àn.” Lục Hạo Lập chỉ đáp duy nhất một đơn âm, rồi vẫn bước thẳng về phía trước, Roth cũng chỉ có thể tiếp tục đi theo y.

Hình như cũng đi qua hai con phố, Lục Hạo Lập dừng tại trước cửa một cửa hàng điện tử thật lớn, nhìn chăm chú vào tấm poster trên cửa của cửa hàng.

Công ty mới nổi danh vừa đưa ra thị trường một máy chơi game rất được ưa chuộng, lần đầu tiên tung ra, Lục Hạo Lập xem đến xuất thần, sau đó không tự chủ được đẩy cửa bước vào.

“Chào anh!” Nữ nhân viên cửa hàng đáng người đáng yêu thấy khách hàng bước vào liền bước đến chào đón, khách khí hữu lễ mỉm cười hỏi: “Hoan nghênh anh ghé qua, xin hỏi có thể giúp gì cho anh ạ?”

Lục Hạo Lập cũng không tinh thông tiếng Nhật lắm, đang nghĩ đến làm thế nào thì Roth đã thay y đối đáp: “Máy chơi game bao nhiêu?” Nhắm lông mày, Lục Hạo Lập liếc Roth, “Tôi có nói tôi muốn mua sao?”

“Là tôi muốn mua.” Roth cũng không để ý cười nhẹ trả lời, sau đó nói với nhân viên cửa hàng: “Tất cả những trò chơi thích hợp cho bé nam khoảng mười hai tuổi, những món đó chúng tôi đến muốn mua.” Nhân viên cửa hàng nghe thế lập tức khuôn mặt tươi cười còn hơn cả mùa hè nhiệt tình, liên tục gật đầu, liên tiếp đọc tên những món đồ chơi mà động sự đưa đến, sau đó vừa tính vừa dùng mắt phượng liếc trộm Roth đang nói chuyện với Lục Hạo Lập, má có chút ửng đỏ, thật là một nam nhân ôn nhu.

Lục Hạo Lập thoáng nhìn liền biết tâm tư của nhân viên nữ cửa hàng, trong nội tâm bỗng nhiên có cây dăm nhọn đâm vào tự nhiên cảm thấy tức giận, sắc mặt nghiêm lại âm u cũng chẳng muốn nghe Roth nói gì cả, đẩy cửa bước ra.

Đương nhiên, Roth đi theo sau y một tấc cũng không rời, “Tất cả đưa đến địa chỉ này.” một trong những cảnh vệ đưa ra tấm danh thiếp khách sạn trên quầy, nói xong liền đi theo những người kia.

Nhân viên cửa hàng nhìn bóng lưng bọn hắn rời đi, thở dài mắt mát, tiếp tục làm những việc chưa xong.

“Những vật đó sau này sẽ gửi cho nó, anh nhìn xem còn có cái gì muốn mua không?” Roth lo lắng chu toàn hỏi, Lục Hạo Lập lại chỉ chăm chú bước nhanh, sau khi đi một đoạn đường, Roth, đột nhiên dừng lại, sau đó thanh âm không mang tâm tính rõ ràng nói: “Nếu anh muốn, tôi có thể bỏ ám chỉ thôi miên của nó, sau đó sẽ giải thích cho nó.”

Nếu Lục Hạo Lập muốn, Roth sẽ làm như thế, chỉ là, bọn họ quả thật không thể dự đoán được sự ảnh hưởng cùng tác động tâm lý nếu giải trừ thôi miên đối với ý thức của Lục Dĩ Kỳ, chuyện này nhất định sẽ mang một mối hiểm họa rất lớn.

Lục Hạo Lập cũng cứng đờ người, câu nói của Lục Hạo Lập vạch trần vết sẹo cùng đau đớn sâu trong trái tim y, cũng dần khiến y từ yên tĩnh dần phần nộ.

“Giải thích sẽ hiệu quả sao?” Quay đầu nhìn Roth, ý nói của Lục Hạo Lập đầy mỉa mai, khi Roth trầm mặc không nói thì y chỉ cười nhạt, lắc đầu, xoay người đi về khách sạn.

Vẫn đi sau lưng y, tuy Lục Hạo Lập tức giận, nhưng có lẽ Roth không hề hối hận, đến nay hắn vẫn rất hài lòng khi lúc đó làm Kỳ quên đi Lục Hạo Lập.

Lana đi vào tập đoàn cũng đã một năm tám tháng, nhất cử nhất động của cô ở tập đoàn đều dần củng cố địa vị của cô, cố gắng của cô cùng dung túng của Roth, quả thực đã có hiệu quả.

Với tình huống này, Roth lại không hề lo lắng, vẫn cùng Lục Hạo Lập du lịch khắp mọi nơi. Nhưng, những bộ hạ tinh nhuệ trung thành và tận tâm với Roth lại chẳng thể bình tĩnh được nữa, dù sao, đây chính là chuyện đại sự cực quan trọng liên quan đến Roth.

Sau khi đi du lịch từ Nhật Bản về, Roth cũng không áp dụng bất cứ biện pháp nào với Lana, vẫn cứ làm ngơ mọi hành vi của cô, thậm chí khi cô gặp khó khăn cần giải quyết, còn có thể viện trợ cho cô.

Người khác có lẽ không hiểu động cơ của Roth là gì, nhưng cảnh vệ tinh nhuệ tổ A là gần hắn nhất lại rất tinh tường, trong phòng nghỉ, ngoại trừ những cảnh vệ đang có công tác không thể bỏ được, thì có khoảng mười lăm người của tổ A tụ tập lại, thảo luận chủ đề cực kỳ nghiêm trọng.

“Nếu cứ tiếp tục như thế, địa vị của thủ lĩnh sẽ bị dao động.” Midas ngồi trên ghế salon màu đen cùng bộ hạ xung quanh, “Nguyên nhân chắc các người cũng biết.”

Nguyên nhân là Lục Hạo Lập, bọn họ chứng kiến mọi chuyện của Roth cùng Lục Hạo Lập, đối với quan hệ của hai người thì đều rất hiểu rõ.

“Ngày hôm qua, thủ lĩnh có nhắc tới chuyện muốn chia chúng ta thành hai tổ, bổ nhiệm đi đến bên cạnh thiếu gia cùng phu nhân.”

“Cái gì?” Tuyên bố của Midas khiến họ rối loạn, không hện mà cùng đồng loạt hỏi: “Tại sao?” Với họ mà nói, bọn họ chỉ thừa nhận Roth, hoàn toàn không thể tiếp nhận bất cứ lý do gì khi đem bọn họ đi. Lại nói, cận vệ đều do thủ lĩnh trước đó tự mình bồi dưỡng lựa chọn, cho tới nay đều không có điều lệ cắt giảm cận vệ.

Midas tựa vào thành ghế nói có chút tức giận: “Đại khái là chuẩn bị cùng người kia cùng nhau rời khỏi tập đoàn.”

Ngay lập tức, hào khí động lạnh, tất cả mọi người đều lâm vào trầm tư, sau đó... tỏa ra sát khí.

Người nam nhân kia, từ lâu đã không nên lưu lại, quả nhiên bây giờ thủ lĩnh còn muốn vì y mà rút khỏi tập đoàn, ở nơi góc tối gần cánh cửa có một cận vệ giật giật người, mới đến cũng không lên tiếng mà mang súng muốn ra khỏi cửa, Midas quát hấn ngăn hấn lại, nghiêm túc hỏi: “Người muốn đi đâu?”

“Giết tên kia.” Cảnh vệ đó trả lời, biểu lộ đầy sự chăm chú, giết Lục Hạo Lập, cắt đứt ý định kia của thủ lĩnh, mặc dù như thế phải đem mạng mình ra đánh đổi.

Không có ai đi đến ngăn cản, hiển nhiên các cảnh vệ khác đều tán thành phương pháp của hấn, ngoại trừ Midas.

“Trở lại đây.” Midas ngoắc tay kêu hấn trở về, đón lấy ánh nhìn của bọn họ, như tính trước mà nói: “Chuyện này, có người sẽ cam tâm tình nguyện thực hiện.” Hai bên nhìn nhau, từ ánh mắt ám chỉ của Midas, bọn họ bình tĩnh nhận ra.

Chính xác, người nợ muốn loại bỏ Lục Hạo Lập, có lẽ so với bọn họ còn có vẻ danh chính ngôn thuận hơn.

Lục Hạo Lập đổ bệnh, ở Nhật Bản bị phong hàn, sau đó trở về đây thì phát sốt, có lẽ do hôm đó nhiệt độ ở Nhật Bản xuống thấp đến mức có tuyết. Tuyết rơi, y vừa tắm ở hồ nước nóng vừa hứng gió, hơn nữa chỉ choàng một chiếc kimona đơn bạc.

Thân thể Lục Hạo Lập mặc dù đã tốt hơn rất nhiều, cũng đã ngưng dùng thuốc kháng hãm lực từ lâu, nhưng vẫn thân thể và tinh thần không giống như trước khỏe mạnh, chuyện này luôn khiến Roth lo lắng. Hơn mười hai giờ tối, Lục Hạo Lập có chút mê mang nên đã ngủ sớm, Roth ngồi dựa lưng vào đầu giường đọc sách, chặn đắp ngang chân, một chiếc đèn bàn nhỏ đang sáng được đặt trên tủ đầu giường, kế bên là chút thuốc hạ sốt dự phòng.

Roth cứ đứng khoảng thời gian nhất định sẽ đo nhiệt độ cơ thể Lục Hạo Lập, muốn đảm bảo bệnh tình của y không nặng thêm.

Tuy uống thuốc thì bệnh sẽ nhanh hết hơn nhưng thuốc sẽ gây hại cho cơ thể y hơn nữa cũng sẽ sinh ra tính ỷ lại, cho nên nếu không nghiêm trọng, thì tốt nhất để cơ thể y tự chữa cùng kháng bệnh.

Roth lại đặt sách xuống để đo nhiệt độ cơ thể y, thấy không có việc gì thì giúp y đắp lại chăn, lẳng lẳng canh giữ bên cạnh y, tay Roth cầm lên một khuôn ảnh bên cạnh giường, nhìn ảnh chụp ***g trong khuôn.

Đó là Lục Hạo Lập của trước kia, trước khi chưa gặp hấn, cẩn thận vô lo, nhìn y đang tiêu sái cười to trong ảnh, lại nhìn nhìn khuôn mặt ít hể nộ cười bên cạnh, nhin không được than thở cùng tự trách.

Nếu không gặp mình, thì bây giờ Lục có giống trước kia hay không a? Chỉ qua một thời gian không quá dài cũng không quá ngắn, quan điểm của Roth đã thay đổi rất nhiều, đồng thời ý thức được rằng sự ích kỷ của mình sẽ chỉ mang đến cho Lục Hạo Lập nỗi đau, thật muốn nhận được sự tha thứ của y.

Ba tháng nữa sẽ hết hai năm hạn định, Roth cười đau đớn đầy thương tâm, hấn không cần suy nghĩ cũng biết Lục Hạo Lập sẽ không vì hấn mà ở lại đây, cho dù trong khoảng thời gian này bọn họ cũng bồi dưỡng được tình cảm, nhưng tình cảm đó chắc chắn còn quá ít so với mong ước được tự do của Lục Hạo Lập.

Cúi người hôn lên trán y, Roth nói thầm: “Tôi không lưu được anh, nhưng, tôi muốn ở bên anh.” Buông tất cả mọi thứ, buông tay hết tất cả, cùng anh bắt đầu lại từ đầu vậy.

Roger không phản bác gì chỉ nhìn Lana, ngạc nhiên vì sao cô lại biết hẳn nắm rõ tin tức mọi chuyện của Roth và Lục.

“Anh biết, đúng không?” Tay nắm thành quyền đặt trên bàn làm việc, Lana khắc chế cơn tức giận đang không ngừng tăng lên hỏi: “Anh hai, anh đã sớm biết chuyện của Roth và người kia, vậy sao không nói cho em?”

“Em là em ruột của anh, anh lại gạt em, tại sao anh lại giúp đỡ người kia, anh còn xem em là người nhà của anh nữa không?” Càng nói càng hận, Lana không còn nghĩ đến việc phải lựa lời nữa: “Hay nên nói, anh cũng có quan hệ với người kia? Cho nên không nói cho em biết mọi chuyện, cho nên không cần để ý đến cảm nhận của em...”

“Lana!” Roger gầm nhẹ trách cứ khiến cô lập tức chấn động, nhìn chăm chăm người anh luôn yêu thương cô, cơn nóng giận chậm rãi giảm dần lại thấy chán nản, bùm mặt khóc nức nở, “Anh, xin lỗi anh... Em không cố ý như thế, chỉ là em quá nóng... xin lỗi anh...” đi đến kéo em của mình vào lòng, Roger vỗ lưng cô trấn an, buồn bực thở dài một hơi, khó xử nói: “Nếu muốn biết, anh sẽ nói cho em biết, người kia là nam nhân, lúc trước ở Hồng Dương...” Roger đem mọi chuyện từng chút từng chút bắt đầu kể lại, Lana càng ngày càng thờ người ra.

Nam nhân? Lại là một nam nhân sao? Roth đã yêu anh ta? Ôm em mình thật chặt, Roger không đành lòng nói tiếp, hẳn biết rõ, biết rõ Lana bị đả thương lớn như thế nào.

“Roth yêu anh ta? Yêu anh ta sao?” Tự nói lầm nhảm, Lana ở trong lòng Roger tự hỏi đi hỏi lại rất nhiều rất nhiều lần: “Anh ta có yêu nhiều không? Roth có yêu anh ta nhiều không?” Roger thấy không ổn kéo cô ra, nhìn thần sắc mê loạn của cô liền sốt ruột lay nhẹ, nắm vai cô, “Lana, tỉnh lại đi em, đừng ngốc nghếch nữa, Roth sẽ không để em gây thương tổn đến Lục đâu.”

“Em biết rõ, em biết rất rõ.” Tim dựa vào ngực Roger, Lana đau lòng từ từ nhắm hai mắt, thanh âm run rẩy yếu ớt nói: “Thế nhưng, em cũng muốn biết rõ, rốt cuộc Roth có thể yêu anh ta đến mức nào.” Hãy làm cô hiểu rõ đi, để bản thân chịu thua một cách triệt để.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luoc-doat-cuop-doat>